



SERIE VÂNDUTĂ
ÎN PESTE
20 DE ȚĂRI

Cucerită
până marți
CATHERINE
BYBEE



SERIA „CĂSĂTORII NEAȘTEPTATE“

Judy Gardner tocmai a absolvit facultatea și este gata să cucerească lumea – asta dacă obține un post care să-i asigure veniturile. Sperând să se ridice cât mai repede de la statutul de arhitect debutant la cel de arhitect cunoscut și apreciat, tânăra se mută în casa de la Hollywood a fratelui ei mai mare, un actor deja celebru. Dar este greu să se concentreze doar asupra ascensiunii profesionale când se află prin preajmă bodyguardul sexy al fratelui ei, bărbatul care cu un an în urmă a apărut în viața ei, iar de atunci îi tulbură visele.

Cu corpul său athletic, privirea verde pătrunzătoare și zâmbetul fermecător, Rick Evans ar putea avea orice femeie și-ar dori, dar fostul pușcaș marin devenit bodyguard are ochi doar pentru Judy, care îl fascinează cu atitudinea ei rebelă. Exact când amândoi credeau că vor face următorul pas în relația pe care și-o doreau, un necunoscut o atacă pe Judy, apoi fuge, pierzându-și urma. Acum nimic nu îl poate opri pe Rick – el va face totul pentru a o proteja pe femeia care i-a furat inima și pentru a-l găsi pe cel care a îndrăznit să o rănească. Însă lucrurile iau o întorsătură neașteptată când poliția crede că l-a găsit pe atacator, dar de fapt acesta e în libertate, punând la cale un plan diabolic – să termine ce a început.

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și Amazon. Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.



Tradiție din 1989



www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7302-2



9 786063 373022

CATHERINE BYBEE
Cucerită până marți

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

capitolul 1

Judy apăsă pe butonul roșu *raid* și speră că nu-și judecase greșit rivalul în acel joc online stupid. Mai avea nevoie doar de cinci puncte ca să ajungă la nivelul următor, iar bateria tabletei îi arăta avertismentul de 20%.

- Ce naiba faci?

Meg, colega ei cu care împărțea apartamentul de patru ani, stătea în ușă, în hainele ei de sport minuscule, și o privea.

- Încerc să scap! La naiba, calculase complet greșit, iar raidul eșuase, încetinind-o cu cel puțin o jumătate de oră. Ce joc stupid!

Meg își aruncă geanta de sport pe jos și se duse în bucătăria mică pe care o împărțeau în apartamentul din afara campusului.

- Mi-ai spus că nu mi te alături în *iad* pentru că trebuie să înveți. Intru și ce văd? Pe tine pierzând timpul cu jocul acesta în loc să înveți.

- Aveam nevoie de o pauză.

Iad era cuvântul lor de cod pentru James și sala lui de sport din campus. El își concepuse antrenamentele cu o serie de obstacole care lucrau fiecare mușchi posibil din corpul uman - de aici cuvântul *iad*. Era un *iad* de-a dreptul când nu puteai să te așezi pe scaun sau pe vasul de toaletă fără să-l blestemi pe James. Cu toate astea, în trecut merseseră în fiecare zi.

Însă nu azi - cel puțin pentru Judy. Examenul final pentru design arhitectural avansat o dădea gata. Și ce dacă avea să fie în ziua următoare, la ora șapte dimineța? Sau că își tot repetase că fusese o fraieră pentru că alesese o specializare în plus în ultimul an? Cui îi păsa

că aruncase 15 000 de dolari pe împrumuturile ei de studentă? Ce dacă?

Își îngropă capul în mâini.

- Sunt terminată.

- Ești în regulă.

Meg închise frigiderul, cu o sticlă de apă rece în mână.

- Sunt groaznică. Proiectul la care lucrez nu are nici un sens. Nu are nimic dinamic, nimic care să spună „sunt cea mai bună structură din lume, construiește-mă!”, nimic.

Meg făcu un semn relaxat cu mâna.

- Gândești prea mult. Ești stresată. Ai nevoie de o noapte în oraș și de o partidă bună de sex.

Judy își dădu ochii peste cap.

- Meg, trebuie să-l dau mâine. Nu am timp de nimic rapid.

În plus, renunțase la tipii buni de nimic în primul an. Chiar și profesorii tineri, atrăgători păreau mai puțin interesanți de când...

De când...

- Ai nevoie de ceva ca să te relaxezi, îi spuse Meg. Ești copleșită.

Meg mereu spunea astfel de lucruri. Părinții ei se comportau de parcă erau la sfârșitul anilor '60 sau la începutul anilor '70. O făcuseră pe Meg târziu și fuseseră complet amețiți de iarbă când o concepuseră. De aici se trăgea atitudinea ei liberă legată de sex și de a face tot ce voia. Era incredibil că reușise să aibă o educație formală. Într-adevăr, ieșea de la Universitatea din Washington cu o diplomă în afaceri, dar la limită.

Faptul că Meg studia domeniul afacerilor o deruta-se pe Judy când se întâlniseră prima oară. Meg părea mai degrabă genul care să facă artă. Potrivit lui Meg, studenții care obțineau o specializare în artă erau chelneri toată viața și rareori aveau pe ce să se bazeze când îmbătrâneau. Judy încă se întreba dacă Meg

avea să fie fericită în orice mediu de afaceri. Timpul avea să-i spună.

Judy terminase cursurile mai devreme, în încercarea de a se ocupa de a doua specializare, de design arhitectural. Tatăl ei nu fusese prea fericit, dar nu putea să se plângă tot timpul după ce aflase că Judy făcuse cursuri online în timpul anului școlar normal, precum și în ultima vară, ca să absolve cu o dublă specializare.

Doar că acum stătea în apartamentul ei, jucând online jocuri stupide de război și evitând examenul final.

- Ne strângem câțiva la Bergies. Ceva de băut e posibil să-ți limpezească mintea.

Judy dădu într-o parte tableta cu jocurile ei video, e-mailul, viața... Și se ridică.

- Trebuie să fac un duș înainte.

- Am o sarcină de îndeplinit, își șopti Rick când ajunse pe campusul Universității din Washington.

Nu conta că începuse călătoria spre Boise State, colegiul unde învăța Judy, așa cum îi spusese Karen. Nu irosise decât un bilet de avion spre destinația greșită.

Cercetă amfiteatrul unde urma să aibă loc ceremonia de absolvire - privi locul în care i se spusese că aveau să stea VIP-urile în timp ce își priveau fiii, fiicele sau, în cazul lui, surorile.

Michael Wolfe, prietenul lui celebru pentru care Rick venise acolo să-l protejeze, era varianta lui Elvis în filmele moderne - minus chitara și vocea. Întreaga familie a lui Michael - părinții, frații și chiar fosta lui soție - avea să fie prezentă la absolvirea lui Judy. Paparazzi erau cele mai probabile obstacole pe care trebuia să le depășească, dar Rick știa că nu putea fi suficient de precaut.

Și-o imaginează pe mica zână care avea aventura și focul în sânge și zâmbi.

Decise că arena era în regulă. Cele două ieșiri principale erau singurele locuri pe unde putea să intre presa. Era nevoie de mai puțin de trei oameni ca să le acopere, iar Michael și familia lui puteau privi absolvirea lui Judy

în pace. Însă, dacă se gândea mai bine, avea să adauge al patrulea om, ca s-o poată privi și el pe Judy.

- Totul ți se pare în regulă, domnule Evans?

Rick aproape că uitase de administratorul securității campusului, care i se alăturase.

- Câți oameni ai în ziua absolvirii?

- Sunt programați o duzină.

- Sunt de încredere? Nimeni nu poate fi cumpărat, nu-i așa?

Nu ar fi fost prima oară când un agent de securitate ar fi acceptat să facă repede niște bani lăsând presa să se strecoare înăuntru.

- Bineînțeles, zise Pete, șeful securității, părând ofensat.

- Unde își petrec timpul seniorii cu două săptămâni înainte de absolvire?

Rick nu fusese la facultate. Se înrolase în armată la scurt timp după terminarea liceului. Educația formală sau statul printre hârtii cât era ziua de lungă nu erau pentru el. Nu! Voia aventuri. Atâtea aventuri, încât prietenii lui fuseseră uciși și părți din corpul lui fuseseră afectate și marcate de cicatrici din cauza perioadei în care fusese în marină. Într-adevăr, un membru al Marinei rămânea un membru al Marinei, dar la 31 de ani nu avea o dorință puternică de a mai face asta.

Nu regreta perioada petrecută acolo, dar simțea că pur și simplu își pusese viața pe pauză, în timp ce restul oamenilor trecuseră pe lângă el. Acum, când ultimul lui coleg soldat se căsătorise și avea un copil, Rick începuse să simtă că îi lipsea un element în viață.

Când nopțile erau lungi și nu reușea să doarmă, gândurile lui se îndreptau spre o singură persoană: Utah.

Dumnezeule, era plină de energie, sexy și inteligentă! Asta nu însemna că el ar fi vrut să îi profaneze lumea, dar nu se putea opri să nu se gândească la ea.

Bergies era o zonă cu localuri la modă unde își petreceau timpul majoritatea tinerilor - erau pentru studenții

mai mari, care se relaxau în ultimele zile ale vieții lor lipsite de griji.

Afară începuse să plouă încet, dar ferestrele erau deschise, ca să lase aerul să circule. Era abia ora 9.00, dar barul era plin și muzica se auzea tare. Combinația perfectă pentru a uita sau a te cupla. Cumva, nu credea că avea s-o vadă pe Utah înăuntru.

Dar îl surprinsese și înainte, așa că de ce nu?

Rick intră în bar și lăasă ușa să se închidă în urma lui. Covorul de sub picioarele lui era ud, așa că era o glumă să se șteargă pe picioare. Trecu de paznicul epuizat care stătea aproape de ușă. Bărbatul nu fusese destul de atent ca să-și dea seama că Rick, care avea mai mult decât o armă la el, intrase. Asta nu însemna că Rick avea de gând să le arate cuiva. Cel puțin nu pe cele cumpărate.

- Bună, frumosule! Ce vrei?

Chelnerița, care era prea slabă și prea disperată, îl abordă înainte ca el să simtă mirosul de bere stătută. Invitația ei arăta mai degrabă că voia să-și arate unul altuia părți ale corpului decât să-i ofere ceva de băut.

Rick alese o băutură.

- Heineken.

Ea îi făcu cu ochiul.

- S-a făcut.

Apoi dispăru cu o unduire de șolduri și un legănat al părului blond.

Nu era genul lui.

Zâmbetul care se afla mereu pe buzele lui întoarse câteva capete, dar, când el se uită dincolo de ochii care îl fixau, femeile se întoarseră și își reluară conversațiile.

Blondina veni cu o bere pe tavă și își linse buzele când i-o oferii. Rick scoase o bancnotă de 10 dolari din portofel.

- Păstrează restul!

Banii dispărură în buzunarul mic al rochiei ei scurte.

- Termin la miezul nopții.

- Iar eu sunt aici ca să caut pe cineva.

Ea se bosumflă.

- Dacă te răzgândești...

Îi făcu cu ochiul și plecă.

„Nu o să se întâmple, scumpo!”

Rick se duse înapoi la bar, unde jucătorii țineau tacurile și își așteptau rândul lângă câteva mese de biliard.

Un râset puternic îl făcu să se oprească. Cunoștea acel râs.

Zâmbetul de pe fața lui păru mai sincer. Privirea îi alunecă prin încăpere, unde ea râse din nou. Era cu spatele la el, dar era ea - Utah. Ținea în mână tacul și arăta spre gaura din colț.

- Uită-te și plângi!

Ea băgă bila neagră ca și cum era o nimica toată, iar bărbatii de la masă mormăiră. O blondă cu părul scurt ridică mâna și făcu un semn cu degetele.

- Plățiți!

Utah râse, așeză tacul pe masă și-și luă sticla de bere - asta în timp ce Rick o privea. Purta blugi strâmți, o bluză care îi îmbrățișa talia într-un mod care lui îi lăsa gura apă, iar pe deasupra purta o jachetă din blugi pe care Rick și-o putea imagina întinsă peste ghidonul motocicletei lui.

- Cred că tocmai am fost învinși, îi spuse unuia dintre studenții tineri, în timp ce băgă mâna în buzunar ca să-și plătească datoria.

- Am încercat să vă avertizez.

Prietena lui Judy băgă bancnotele în buzunar mai repede decât o făcuse chelnerița.

- Mai e cineva? Minimum 20 de dolari, cu o rundă de băuturi.

„E posibil să fie distractiv.”

Rick făcu un pas în față și spuse tare:

- 100 de dolari.

Utah îngheță, dar nu se întoarse. Rick se întrebă dacă îi recunoscuse vocea. Oare se gândise la el în ultimul an? Cu excepția petrecerii de divorț a fratelui ei, nu o văzuse - nu în afara câtorva vise fierbinți.

Blonda întoarse capul ca un șarpe care se uita la pradă și îl analiză. Rick știa că era plăcut vederii, știa că umplea o cămașă așa cum numai un soldat putea s-o facă. Umerii lui lați și gâtul parcă strigau că erau ai unui soldat sau ai unui fundaș. Chiar jucase puțin fotbal în liceu.

- Cine naiba ești tu? întrebă blonda.

Rick chicoti.

Judy se întoarse lent și fu nevoită a-și întoarce capul ca să se uite la el.

- Ochi Verzi.

- Salut, Utah.

- Îl știi pe tipul ăsta?

Blonda se duse lângă Judy și o trase de braț.

Dumnezeule, era mai adorabilă decât și-o amintea! El îi susținu privirea. O roșeață prin care se întrezăreau câțiva pistrui îi acapară obraji. Remarca ei tăioasă despre prezența lui era la distanță de o bătaie de inimă. Putea să parieze încă 100 de dolari că următoarele cuvinte ieșite din gura ei aveau să șocheze pe toată lumea din apropiere.

- Trenul cu steroizi s-a oprit în oraș, iar eu nu știu?

Blonda începu să râdă.

Rick se apropie și mai mult. Abia dacă erau câțiva centimetri între ei. Își păstră zâmbetul pe față.

- Am auzit că steroizii micșorează penisul.

Ca și cum nu se putu abține, Judy se uită în jos, iar acum fu rândul lui Rick să râdă. O atinse în treacăt când luă tacul de pe masă.

- Ce spui, Utah? Chiar o să te las să le rupi. Știi tu, doamnele primele.

Rick știa că se strângeau oameni în jurul lor, dar interacțiunea dintre ei se potrivea cu scânteile care pluteau deasupra lor ca un curcubeu afurisit, dar lui nu-i păsa de ceea ce credea lumea.

- 100 de dolari e o sumă mare, Judy.

- E în regulă, Meg... E numai gura de Rick. În plus, nu știe de ce sunt capabilă.

Rick clătină din cap și pufni.

- Nu ai nici o șansă!

- E foarte bună, omule, spuse tipul pe care tocmai îl ușurase de 20 de dolari.

Rick vorbea mai încet:

- O să ai milă de mine, păpușică?

Judy își recăpătă calmul și se depărtă de el.

- Nu în viața asta. Și nu sunt *păpușica* ta!

„Mai vedem noi.“

Rick nu își putea șterge zâmbetul de pe față.

„Nu o să zâmbesc. Nu o să zâmbesc.“

Dar zâmbea în sinea ei. Deși bărbatul putea fi destul de enervant, era delicios de privit. Îi făcea pe restul tipilor de la bar să pară niște băieți. În comparație cu el, chiar erau.

Meg îi șopti la ureche:

- Cine e?

Judy își dădu tacul cu cretă și zise:

- Agentul de pază al lui Mike.

- Tipul de vara trecută?

Da, tipul care ajutase la găsirea lui Becky Applegate și îl adusese pe tatăl abuziv al acesteia în fața justiției. Chiar dacă Rick era poreclit Smiley, zâmbetul acela dispărea într-o fracțiune de secundă dacă cineva îl înfrunta. Îl văzuse în acțiune și era o tornadă fără sirenă de avertizare. Cu toate acestea, dacă felul în care îi bătea inima în piept putea fi un indiciu, tocmai primea un indiciu legat de sentimentele ei pentru acest bărbat.

- Mrrr! toarse Meg încet ca o pisică.

- Ar trebui să-ți încerci norocul.

Meg pufni.

- Scumpo, el nu e aici pentru mine.

Judy înălță capul și observă privirea intensă a lui Rick. Ea își termină berea și îi făcu semn chelneriței.

- Pariul e pe 100 de dolari și o serie de băuturi.

- Orice vrea domnișoara.

- Cindy, altă serie de băuturi și... orice vrea el.

Rick ridică berea și făcu semn, se rezemă și își încrucișă brațele la piept. Păcat că în localul acela nu aveau Dom Pérignon! Atunci ar fi văzut dacă portofelul lui Rick putea să-i facă față. Asta nu însemna că ea se pricepea la vinurile scumpe, deși, când își vizita fratele, mereu părea să fie câte unul la îndemână.

- Începem când ești gata, păpușică!

În jurul ei se făceau pariuri. Nu știa mare lucru despre abilitatea lui Rick, dar bănuia că unii considerau că simpla lui statură era îndeajuns ca să parieze pe el. Trebuia să recunoască faptul că siguranța de sine afișată de el o tulbura puțin.

Judy așeză bila albă pe masă și se aplecă. În fața ei se afla Rick, chiar de cealaltă parte a bilelor colorate, toate așezate și gata să zboare. Masa de biliard nu era altceva decât unghiuri și linii. Lucruri cu care lucra în fiecare zi la școală. După ce își imagina masa ca o rețea mare cu o multitudine de posibilități, începea să trimită bilele în buzunare și să strângă niște bani de cheltuială pentru ea și Meg. Nu păcălea pe nimeni. Prietenii ei de la bar făceau asta pentru ea. Începătorii erau avertizați, iar pariurile nu erau niciodată mari - doar băuturi și niște mărunțiș.

Era distractiv, iar în final toată lumea se distra.

Trase tacul de câteva ori, ochind bilele.

- De câte ori trebuie să-ți spun...

Lovi bilele și două pline și una dungată dispărură în buzunare opuse. Se uită o dată la masă și stabili deja alte trei lovituri... pline. Se duse spre partea mesei unde era Rick, se aplecă și își termină fraza:

- ... că nu sunt păpușica ta?

Îl băgă pe 4 și se îndreptă cu zâmbetul pe buze. Cu degetul arătător, îl dădu pe Rick la o parte din spațiul ei personal și se întoarse cu fundul la el, în timp ce băgă bila 1 în buzunarul din colț.

Nu-și amintea să mai fi flirtat vreodată cu atâta nerușinare, mai ales când nu avea de gând să ducă vibrațiile sexuale până la capăt. Era distractiv să flirteze cu Rick,

dar omul emana pericol, iar ea nu voia să aibă de-a face cu asta. Nici măcar pentru o noapte.

Următoarea lovitură nu era sigură, probabil avea să atingă bila 10 în drum spre buzunar, dar, dacă o lovea la un unghi de 90 de grade, poate că avea să meargă. Judy își stabili unghiurile, în timp ce toată lumea din jur tăcu.

Simți greutatea privirii lui Rick când lovi bila și o privi atingând încet ținta, apoi oprindu-se exact înainte să cadă. Ea oftă și zâmbi.

- La naiba, Utah, ești bună!

Cu toate astea, zâmbetul lui Rick nu dispăru de pe buze.

- Te-am avertizat, amice!

Jerry era cel care risipea bucuria jucătorilor. Se asigura că fiecare concurent știa riscul de a paria împotriva ei.

Pe masă nu era nici o lovitură optimă, așa că Judy se asigură că bila albă nu era într-o poziție bună pentru ca Rick să dea o lovitură ușoară.

El înconjură masa, studiind bilele.

- Vrei să mărim pariul, *păpușică*?

Judy scrâșni din dinți. Cuvântul *păpușică* nu-i plăcuse niciodată.

- La ce te gândești?

- Dacă o să câștigi, nu îți mai spun *păpușică*.

- Și dacă o să câștigi tu?

- O întâlnire. Oricând și oriunde vreau.

Nici măcar nu o privi când îi făcu sugestia.

- O întâlnire?

- Oricând, oriunde.

- Am examenele finale și absolvirea.

- Datele astea sunt excluse.

Judy se uită la masă...

- Mi se pare că, orice alegi, câștigi, interveni Meg de pe scaunul pe care stătea, în timp ce bea Vodka Tonic.

Judy își dădu ochii peste cap.

- Bine, băiat rău ce ești... Te-ai ales cu un pariu. Zgomotul de la bar îi atrase atenția. Niște tipi se certau

din cauza unui joc de pe televizorul masiv. Ea se întoarse și se concentrează asupra lui Rick: Deci?

El se aplecă și, fără să se concentreze prea mult, băgă bila 11 în buzunar, lovitură pe care ea nu o văzuse.

- Nu-ți place deloc să ți se spună *păpușică*.

- Mai degrabă prefer Utah.

14 era o lovitură ușoară, dar Rick reuși să bage 9 în buzunarul opus, în cealaltă parte a mesei.

Cei din jurul mesei începură să facă schimb de dolari.

Rick rată următoarea lovitură.

Judy își dădu jos jacheta și i-o întinse lui Meg. Deci voia să joace tare?

Bila 7 trebui să fie lovită dintr-un unghi aparte, dar intră în buzunar. Rick ridică sprâncenele. Rată următoarea lovitură, dar la fel făcu și Rick.

Judy reuși să bage bila 2 și se simțea încrezătoare, când Rick băgă două dintr-o lovitură... din nou.

„La naiba!”

- Deci joci mult biliard la muncă? întrebă ea.

El râse.

- Nu chiar.

Lovi ultima lui bilă de pe masă. Aceasta intră ușor, iar Judy simți cum îi tresare inima. Nu avea 100 de dolari la ea. Stătuseră în bar doar pentru câteva jocuri înainte să apară Rick. Și mai era întâlnirea la care știa că avea să-i spună tot timpul *păpușică*.

- Atunci unde ai învățat să joci?

Rick se opri și o privi.

- Am jucat biliard pentru bani când aveam 17 ani. Am făcut o groază de bani.

„La naiba!”

Zgomotul din spate atrase atenția amândurora. Se părea că bețivului locului nu-i plăcuse decizia arbitrilor și se certa cu cineva din cauza asta.

Judy se concentrează asupra mesei și observă poziția bilei cu numărul 8. Aceasta îmbrățișa o latură a mesei, în toată gloria ei neagră. Rick ar fi fost un idiot să rateze

lovitura. Ea putea la fel de bine să-și inscripționeze cu vântul păpușică pe prosoape.

- Ce s-a întâmplat, păpușică? Pari supărată.

- Nu mă cunoști destul de bine cât să știi dacă sunt supărată.

Rick chicoti, se aplecă și trase tacul înapoi.

De la bar se auzi un pahar care lovi podeaua. Judy se întoarse la timp ca să vadă un scaun aruncat în aer. Se pregătea să se aplece când niște brațe puternice o luară de talie și o traseră din linia focului, protejând-o la podea.

Plămânii îi explodară și simți cum o luă amețeala.

Rick îi așază capul pe umărul lui puternic, iar ea îi simți corpul zvâcnind. Bucăți de lemn se împrăștiară în jurul lui, iar ea o auzi pe Meg țipând.

Judy îndrăzni să se uite și văzu că în bar izbucnise o luptă în toată regula. Asta se mai întâmplase o dată, exact după ce împlinise 21 de ani, dar fusese în urmă cu câțiva ani.

- Ești bine?

Ochii verzi se aflau pe o față aspră, atât de diferită de amuzamentul care părea să domine mereu expresia lui Rick. Întregul lui corp îl acoperea pe al ei, de la cap până la genunchi. Îi simți fiecare fibră încordată. Fiecare fibră.

- Da.

Dintr-odată, Rick își întoarse capul spre al ei și o împinse și mai mult sub el. Cioburile îi acoperiră pe amândoi.

Zgomotul umplu încăperea, iar sunetul pumnilor care întâlneau carnea o făcu pe Judy să se încordeze.

Rick practic o ridică de jos în același timp în care se împinse și el de pe podea, brațul lui ținând-o de talie.

În clipa în care se ridică în picioare, cineva dădu un pumn, care se lovi de cotul lui Rick, apoi de piciorul lui, care îl împinse pe bărbatul băut într-o parte.

- Ușa din spate?

Judy arătă în direcția prietenilor ei care tocmai ieșiseră, iar Rick fugi cu ea spre ieșire. Ajunseră pe o alee

alunecoasă, iar noaptea răcoroasă de primăvară o lovi imediat în față. Fără să vrea, Judy zâmbi, în ciuda durerii din braț, care apăruse după ce Rick sărise pe ea. Lovitura lui fusese preferabilă unui scaun în cap.

- Ești bine?

Ea începu să râdă.

- Judy?

Ea se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, ca să respire și să se oprească din râs.

- Ai observat că de fiecare dată când ne vedem se întâmplă ceva nebunesc?

După ceva timp, începu să râdă și Rick.

- O să dau vina pe tine.

- E mișcarea cea mai ușoară, din moment ce eu locuiesc aici, iar tu ești în vizită.

Judy se îndreaptă și își duse mâna la cot. Apoi își aminti că jacheta ei preferată de blugi era în bar.

- La naiba!

- Ce e?

- Nimic... Jacheta mea... Mă rog, nu contează.

Nu merita să se întoarcă după ea.

- Judy? o strigă Meg din stradă. Suntem aici!

Doi clienți intrară în grabă pe ușa din spate, iar Rick o trase din nou din calea pumnilor care zburau în toate părțile după ce lupta se mutase în stradă.

Se îndepărtară de haos și se duseră la Meg și la cei doi prieteni ai lor.

- E și asta un mod de a termina seara.

Judy trase adânc aer în piept.

- Oricum trebuie să învăț pentru examen. Cât e ceasul?

- Nu e nici măcar 22.00.

Judy își întoarse capul într-o parte, în timp ce privirea i se întâlnea cu a lui Rick. Bărbatul era o adevărată contradicție. Ochi verzi blânzi, mușchi zdraveni, un zâmbet relaxat, gene protectoare și feroce.

- Asta e!

De asta avea nevoie proiectul ei. Linii blânde și lemn tare. Dumnezeu, fusese în fața ochilor ei tot timpul acesta! Avea să fie genial. Mă rog, poate nu genial, dar extravagant și unic. Niciodată nu mai fusese făcut așa ceva - sau cel puțin asta spera.

- Te-ai lovit la cap?

Chiar o dureau, dar asta probabil era din cauza zgomotului din bar, care se revărsa afară și a entuziasmului trezit de gândul că știa exact ce trebuia să facă pentru examenul final.

- Nu, sunt bine. Meg? Se întoarse spre prietena ei. Trebuie să plecăm. Examenul meu... Știu ce trebuie să fac.

Meg râse.

Rick o luă de mână înainte să plece.

- În legătură cu întâlnirea aia...

Judy arătă cu degetul spre el.

- Nu ai câștigat, Ochi Verzi.

- Nici nu am pierdut, păpușică.

Judy râse. Dumnezeu, o enerva la culme!

- Atunci ne auzim la o revanșă. În timp ce Meg o trăgea spre ea, Judy spuse: Mulțumesc că mi-ai protejat capul.

Rick rămase pe alee, cu ploaia căzând pe el și în jurul lui, în timp ce lupta din bar se mută în stradă, iar sirenele se auzeau undeva dintr-o parte.

- Oricând, Utah.

Judy se întoarse și alergă pe stradă, spre apartamentul în care stătea cu Meg, în timp ce știa că Rick o privea.

capitolul 2

Michael închirie o sală mică și aduse Dom Pérignon pentru Judy, prietenii ei și familiile lor.

Judy plutea pe un nor. Luase cu brio examenele, avea niște panglici onorifice bine meritate în jurul gâtului și un zâmbet pe față pe care nimeni nu-l putea șterge.

Meg păși în sala de recepții cu părinții ei alături.

Judy se duse la ea și, din nou în acea zi, își aruncă brațele în jurul prietenei ei celei mai bune.

- Am reușit!

- Ești o tocilară, Gardner. Știai deja că am reușit de săptămâna trecută.

Dar Meg zâmbea ca și ea.

- Bună ziua, domnule și doamnă Rosenthal.

Îi sărută pe părinții lui Meg.

- Mă faci să mă simt bătrână, Judy.

Judy ridică din umeri, refuzând să le spună părinților lui Meg pe nume.

- Așa am fost crescută. I-ați întâlnit pe părinții mei?

Arată spre Janice și Sawyer și îi prezentă. Când cei patru începură să vorbească, Judy o trase pe Meg într-o parte.

- Haide, trebuie să facem niște poze!

Începu cu Mike, dar mai întâi trebui să-l ia de lângă ceilalți prieteni ai ei, care înconjuraseră vedeta și îi cereau autografe.

Își îmbrățișă fratele și îl lăsă să o ridice și să o învârtă.

- Iată absolventa!

O sărută pe obraz.

- Mulțumesc pentru petrecere.

- La ce este bun un frate mai mare și bogat, dacă nu pentru o petrecere decentă de absolvire?

Mike știa însă că era mai mult de atât.

- Apropo, ea e Meg.

Spre deosebire de ceilalți prieteni ai ei, Meg era foarte relaxată și nu avea disperarea unui fan.

- Am auzit multe despre tine, Mike.

Bărbatul ridică o sprânceană, probabil din cauza numelui. Toți ceilalți din familie îi spuneau Michael.

- Am auzit că ați fost în mijlocul unei bătăi într-un bar, care e posibil să fi implicat câștigul de bani la biliard.

Meg ridică din umeri.

- A fost o bătaie, dar noi niciodată nu am făcut bani din biliard. Amintirea acelei nopți o făcu pe Judy să se uite prin încăpere. Îl zărise pe Rick în spatele lojei

pentru VIP-uri la absolvire, dar de atunci nu-l mai văzuse. Judy își opri unul dintre prieteni care trecea pe lângă ea. Poți să ne faci o poză? Judy îl așează pe Mike între ea și Meg și clipi când văzu blițul. A doua poză fu perfectă și o postă imediat pe Facebook. Trebuie să strângem toată familia înainte să plece cineva, îi spuse ea fratelui ei.

- Mă îndoiesc că mama o să ne lase să plecăm fără ea.

Chelnerul trecu pe lângă ei, oferindu-le pahare cu șampanie, iar cei trei băură în cinstea zilei.

- Ești sigur că e în regulă ca eu și Meg să stăm în apartamentul tău când ajungem în LA?

Judy obținuse un stagiu la Benson & Miller Design, iar Meg voia să vadă dacă într-adevăr California avea ceva de oferit. Primele luni aveau să fie mai ușor de gestionat într-un oraș nou dacă aveau unde să stea. Casa din Beverly Hills a fratelui ei era imensă. Dar nu avea de gând să stea acolo prea mult. Doar cât să găsească un loc de muncă cu jumătate de normă, iar ea și Meg să-și facă un rost.

- Nu sunt niciodată acolo, Judy. Aș aprecia dacă o persoană în care am încredere ar sta acolo cât sunt plecat să filmez. Întreab-o pe Karen!

Karen era fosta soție a lui Mike și noua soție a lui Zach, celălalt frate al lor. Era o relație complicată, un secret de familie. Se părea că Mike se căsătorise cu Karen doar de ochii lumii, când studiourile voiau să pară că se așezase la casa lui. Karen și Mike erau doar prieteni. Când Karen și Zach se întâlniseră, ieșiseră scânteii și formaseră un cuplu. Asta era bine, pentru că Judy o plăcea pe Karen. Nu voia s-o urască pentru că frânsese inima fratelui ei - nici unuia dintre ei.

Hannah, sora ei mai mică, se strecură în spatele lor cu telefonul în mână. Meg le făcu poze tuturor și, înainte ca Judy să-și dea seama, cineva o trase într-o parte.

Ea dansă când DJ-ul puse muzică. Se părea că toată lumea se bucura de petrecerea reușită, iar Mike știa cum să mențină atmosfera. Zach și Karen apăruseră împreună

cu sora ei mai mare, Rena, și cu soțul ei. Poza de familie fu făcută înainte ca părul să i-o ia razna.

După o oră de dans continuu, Judy ieși afară ca să se odihnească puțin. Soarele aproape că apusese și mai erau câteva urme de portocaliu și roz printre nori. Seattle se purtase frumos cu ele în ziua absolvirii, iar asta se întâmpla rar. Muntele Rainier se afla în depărtare, o priveliște de care știa că avea să-i fie dor când avea să se mute în Los Angeles. Dar acolo o ducea stagiul ei.

Pașii din spatele ei o făcură să se întoarcă.

Rick, îmbrăcat într-un costum demn de un agent secret, stătea lângă ea. Acesta își înclină capul și vorbi într-un microfon pe care Judy nu-l vedea.

- Am găsit-o. Totul e bine.

Judy ridică mâinile în semn de capitulare, glumind.

- A fost vreo amenințare de răpire când nu eram atentă?

Pe expresia ternă a lui Rick nu era nici o urmă de amuzament.

- Nu se știe de ce ar fi în stare cineva ca să ajungă la fratele tău.

Cine și-ar fi dat seama că Rick își lua munca atât de în serios? Mereu părea să zâmbească și să râdă în fața greutăților.

- Nu voiam decât niște aer proaspăt, Ochi Verzi.

Umerii lui se relaxară. Chiar și în costum, afișă postura relaxată a bărbatului pe care ajunsese să-l cunoască.

- Nu te-am văzut toată noaptea. Cum știai că am ieșit?

- Doar pentru că nu m-ai văzut, asta nu înseamnă că nu sunt aici... privindu-te.

Dumnezeule, dacă nu l-ar fi cunoscut într-o dată, replica asta ar fi speriat-o!

- Îți place să mă urmărești? spuse ea, deși știa că nu era cazul.

- Securitatea privată îmi dă voie să fac asta.

Rick zâmbi, ca și cum îl amuzase propria glumă.

- Deci... Judy se opri și inspiră. Erai la datorie sau aveai o sarcină în seara aceea?

Ea se așteptă la un răspuns sigur, nu la adevăr.

- Nu, atunci a fost ceva personal.

De pe buzele lui dispăru o clipă zâmbetul, iar ochii lui o priviră așa cum nu o mai făcuseră înainte.

- P-personal?

Aerul răcoros din jurul ei se încălzi.

Rick își înclină capul într-o parte, ca și cum se gândea ce să spună.

- Să înțeleg că ai luat examenul.

- E greu să absolvi fără să iei examenele. Acum, să revenim la chestia aia personală...

Rick se legănă.

- Am vrut să văd dacă fata pe care am întâlnit-o în Utah avea același foc în ochi ca anul trecut. Apoi te-am găsit făcând bani din biliard.

- Nu făceam bani din asta, tu ai zis așa ceva.

Rick încuviință.

- Presupun că ai dreptate. Deși pariurile de peste 100 de dolari sunt considerate de obicei câștiguri.

Judy arată spre el.

- Tu ești cel care a sugerat suta de dolari. Eu nici măcar nu aveam atât de mult la mine.

Rick închise ochii și își înclină capul.

- Nu respecti un pariu? Ce urât!

- Nu e vorba de asta, doar că nu ai câștigat!

- Aș fi câștigat.

Da, ar fi câștigat, amândoi știau asta, dar nu avea de gând să-i spună și lui.

- Dumnezeuule, cât ego!

Rick se duse într-o parte a verandei deschise, în timp ce Judy se rezemă de stâlp.

- Am auzit că o să stai la fratele tău până când îți găsești locul în LA.

- Mike ți-a spus asta?

- Îi monitorizez locația când e în oraș și vin cu el la evenimente ca acesta.

Judy râse.

- Nu cred că petrecerea de absolvire a surorii lui este un eveniment cu risc ridicat, care să necesite un body-guard sau securitate.

Bărbatul se întoarse spre ea și își trecu mâna peste bărbie.

- Ai fi șocată să afli câte lucruri suportă fratele tău din cauza celebrității. Locuitul în casa lui o să te pună în centrul acțiunii.

- După vara trecută, nu cred că am de ce să-mi fac griji.

- Vara trecută a fost altcineva și nu a avut de-a face cu bărbatul cel mai căutat de la Hollywood, de la care toată lumea vrea ceva.

Rick pusese punctul pe i.

Dar aventura ei cu Rick în localizarea lui Becky o făcuse să se simtă vie într-un mod în care nu se mai simțise înainte și îi dăduse încredere. Părinții lui Becky o răpiseră, iar Rick și Judy traversaseră cu mașina mai bine de jumătate din statul Utah în căutarea fetei.

- Sunt fată mare, mă descurc.

Privirea lui Rick își pierdu amuzamentul când întoarse capul într-o parte. Își ridică un deget la ureche.

- Acum intră. Se apropie de ea și îi puse mâna pe talie. E momentul să mergi înăuntru.

- Poftim? întrebă ea și se mișcă odată cu el, uitându-se peste umăr la cerul întunecat.

- Au fost văzuți paparazzi pe gazonul din sud, în căutare de poze.

- Nu cred că le pasă de mine.

Rick se apropie.

- Anonimitatea e prietenul tău.

Înăuntru, muzica părea să se audă și mai tare, iar înainte ca ea să-i rostească numele, Rick se îndepărtă, spunându-i:

- Ne vedem în LA, Utah.

Cel puțin nu-i spusese *păpușică*.

Apartamentul în care ea și Meg stătuseră în Seattle fusese mobilat, perfect pentru niște studenți care nu aveau bani. Doar că acum nu aveau nimic! Aveau mașinile, hainele și cutiile cu lucruri personale care puteau să stea într-un pod o perioadă. Mutarea în casa lui Mike era o binecuvântare și subliniase faptul că ea și Meg aveau multe de realizat înainte să se mute și că puteau să facă mai multe în loc să doarmă pe podea.

Două camere pentru oaspeți se aflau în partea opusă camerei lui Mike în casa imensă. Atât Meg, cât și Judy își aduseseră cutiile, folosind debaraua și umplând băile.

- Nu-mi vine să cred că fratele tău ne lasă să stăm aici. Locul ăsta e incredibil!

Entuziasmul lui Meg se potrivea cu al ei. Gusturile lui Mike erau impecabile. Paleta de culori și țesăturile cu influențe spaniole înfrumusețau casa în stil colonial și pereții din stuc. Imensul living se deschidea spre bucătărie și sufragerie. Uși duble din sticlă dădeau spre o curte care se întindea pe cel puțin un sfert de acru, presărată cu fântâni și o priveliște a orașului de jos. Judy abia aștepta să exploreze fiecare parte a casei și a proprietății.

- Și avem propriile băi. Ai idee cum a fost să cresc într-o casă cu atâția oameni și numai două toalete?

- N-am nici cea mai vagă idee, zise Meg.

Era singurul copil la părinți și nu fusese nevoită să împartă nici măcar o păpușă Barbie, cu atât mai puțin o chiuvetă și o toaletă.

Lumina din baie se aprinse când intrară, fără să fie nevoie să facă nimic. Amândouă urmau să pășească într-un stil de viață cu care nici una nu se mai întâlnise.

Sunetul vocii lui Karen se auzi din partea din față a casei.

- Suntem în spate!

Judy își scutură degetele de praful luat de pe cutii.

Părul blond al lui Karen și personalitatea efervescentă o însoțiră când intra în camerele pentru oaspeți. Aveau

în mână o planșă din spumă pe care Meg și Judy o puseseră pe parbrizul din spate al mașinii lui Judy. Pe aceasta scria *California or Bust* cu litere verzi, aprinse, cu stele și fețe zâmbitoare în jurul textului. Era juvenil și perfect pentru călătoria lor spre LA după absolvire.

- Ia uite cine a ajuns!

Karen aruncă planșa din spumă pe pat ca s-o îmbrățișeze pe Judy.

- Îți jur că a durat mai mult să vin din Santa Barbara până aici decât din San Francisco în Santa Barbara.

- Bun venit în traficul din LA! Ai face bine să te obișnuiești cu asta dacă ai de gând să rămâi.

- Stagiul meu durează șase luni. Apoi, cine știe...

Meg intră în cameră și flutură din mână.

- Bună, Karen.

Cele două se îmbrățișară, apoi Karen le scoase din camerele pentru oaspeți.

- Cred că amândouă trebuie să aflați cum o să fie să locuiți în casa asta.

Karen stătuse acolo mai bine de un an ca soție a lui Mike. Numai că ea și Mike nu fuseseră niciodată împreună cu adevărat. Nu, căsătoria lor fusese aranjată, ca să convingă Hollywoodul și pe producătorii filmelor în care juca Mike că era căsătorit și fericit. Farsa era menită să dureze un an, apoi să dispară. Și dispăruse, dar nu în modul calm pe care îl doriseră Karen și Mike. Karen îl întâlnise pe Zach, fratele mai mare al lui Judy, iar cei doi se îndrăgostiseră. Evident, presa se distrase de minune cu toată aventura și umpluse tabloidele luni întregi după divorț.

În acea perioadă, Judy își dăduse seama că Hollywoodul și stilul de viață așezat nu erau decât o iluzie. Încă nu aflase tot adevărul despre mariajul scurt al fratelui ei și al lui Karen, dar locuitul în LA, în casa fratelui ei, probabil avea s-o aducă la zi cu totul.

- O să fie grozav, spuse Meg când ieși pe veranda din spate și se bucură de priveliște.

- Casa, locul... totul este incredibil. Oamenii apar cu camere de fotografiat când te aștepti mai puțin, dar chiar și când te aștepti, tot o să fie neplăcut. La început probabil o să vi se pară distractiv, dar apoi o să fiți iritate.

- Cât de rău poate să fie? întrebă Meg râzând.

- Nu ar trebui să fie rău pentru voi două, dar nu se știe niciodată. Când o să apară paparazzi, o să facă niște poze și o să-și dea seama că Judy e sora lui Michael, iar tu ești prietena ei și probabil o să se calmeze. Când Michael o să se întoarcă în oraș, se vor întoarce. E ca și cum au un dispozitiv de urmărire pe el. Sar gardul, riscă să fie duși la închisoare...

Karen se duse în mijlocul curții și se întoarse spre casă.

- A încercat cineva să intre în casă?

- Nu când eram aici. După divorț, a fost o intrare prin efracție, dar Michael nu era acasă când s-a întâmplat. Atunci au actualizat Neil și Rick senzorii și alarmele.

Judy folosisse o cheie ca să deschidă ușa și un senzor electronic ca să dezactiveze alarma casei.

- Sunt camere peste tot.

Judy se întoarse și se uită la streășina casei. Erau câteva camere curbate pe care le recunoscuse fiindcă erau precum cele pe care le văzuse în magazine.

- Le văd.

Judy arată deasupra capului.

- Da, dar sunt și mai multe pe care nu le vedeți. Karen arată spre un stâlp cu lumină decorativă care lumina un drum spre partea din spate a curții. Aia acoperă partea din spate. Sunt și altele pe trei stâlpi identici, într-o parte a casei și în față. O cameră care verifică fiecare mașină care intră. Există senzori de mișcare ce activează reflectoarele, însă poate fi foarte neplăcut când începe să bată vântul tare. De obicei, agenții de securitate sună când înregistrează orice activitate neașteptată.

- De ce nu închid pur și simplu senzorii de mișcare când vremea e urâtă? întrebă Judy.

- Pentru că atunci apar paparazzi. Înțeleg securitatea mai bine decât voi.

Meg ridică din umeri.

- Atunci fac câteva poze și pleacă mai departe... Cui îi pasă?

- Presupun că ar fi în regulă dacă ar trebui să-ți faci griji doar pentru câteva poze neflatante în tabloide. Dar există și nebuni fanatici. Faima lui Michael are un preț. Se plimbară prin curte, iar Karen le arată mai mulți senzori, mai multe camere și apoi intrară din nou în casă. În casă nu sunt camere. Michael le-a refuzat. Senzorii monitorizează fiecare ușă și fiecare fereastră.

Cele trei se duseră spre panoul de control, iar Karen le arată cum funcționa sistemul de securitate. Cum să activeze alarma când aveau să plece amândouă sau când aveau să stea în casă noaptea și nu voiau ca alarma să pornească atunci când intrau în bucătărie ca să bea un pahar de lapte. Sistemul avea butoane de panică și chiar un număr cu trei cifre care suna securitatea direct de la telefonul din casă.

- Deci cine se uită la camerele de supraveghere?

Karen ridică din umeri.

- Depinde cine e la treabă. Neil are o echipă care monitorizează casa 24 de ore din 24.

Judy își trecu mâna prin păr.

- Rick se uită?

- Uneori, zise Karen zâmbind larg.

- Ce e?

Karen râse.

- Nimic.

Judy se uită la Meg și observă și zâmbetul ei larg.

- Ce e?

Când Karen se abținea să spună ce credea, Meg nu o făcea.

- Suntem aici de mai puțin de două ore, iar tu întrebi de Rick.

- Am întrebat dacă monitorizează casa, dacă se uită la camerele de supraveghere. În mintea ei, întrebarea era banală. Nu e o întrebare personală.

- Hm, sigur. Meg clătină din cap.

- Karen, a fost o întrebare personală?

Aceasta își mușcă buza și clătină din cap.

- Nu. Nu ai pus o întrebare personală despre Rick. Un mic sfat totuși... Conversațiile purtate afară sunt înregistrate de microfoane. Asta ca să știi... în caz că vrei să pui întrebări despre Rick.

- Glumești.

- Nu.

- Asta e o nebunie totală!

Karen luă o sticlă cu apă rece din frigider și se rezemă de blat.

- Deci, care e primul lucru pe care vreți să-l faceți, fetelor?

Meg se așează pe unul din scaune.

- Măine o să încep să-mi caut de lucru.

- Și eu o să trec pe la birourile din Westwood, ca să știu unde naiba merg săptămâna viitoare.

Judy avea un buget mai mare decât Meg, așa că nu trebuia să-și găsească un loc de muncă în săptămâna în care începea stagiul.

- Câte ore pe săptămână trebuie să mergi la stagiul? întrebă Karen.

- Mi s-a spus că între 30 și 40.

- Asta nu-ți lasă prea mult timp pentru muncă.

Judy se încordă.

- Știu. În nici un caz în sectorul de afaceri. În Seattle am fost chelneriță, pot să caut ceva asemănător și aici.

Meg mormăi.

- E prea curând să mai fac asta. Trebuie să găsesc ceva unde să nu mă ciupească lumea de fund.

Karen și Judy râseră.

- Ai o diplomă în afaceri? întrebă Karen.

- Da.

- Hm... Ei bine, Samantha caută ajutor la Alliance.

- Ce e Alliance? întrebă Judy.

- E o firmă de elită de stabilire a întâlnirilor.

- Întâlniri de afaceri? întrebă Meg încruntată.

- Nu, e mult mai mult de atât. Exclusivă și numai pentru cei foarte bogați. Creăm cupluri în funcție de planurile lor pe termen lung. Unii directori au nevoie de o soție temporară ca să obțină o funcție sau o iubită ca să se răzbune pe fosta.

- Unde găsești femeii care să accepte asta? întrebă Judy.

- Peste tot. Industria petrecerilor, evenimente de strângere de fonduri, peste tot sunt femeii care caută o înțelegere pe termen scurt pentru a fi plătite când se dizolvă „relația”.

Atunci pricepu Judy.

- Dumnezeu! Așa l-ai întâlnit pe Mike!

Karen ridică din sprâncene. Și îi aruncă o privire lui Meg.

- Oh, te rog... Meg e prietena mea cea mai bună. Știa că tu și Mike ați fost căsătoriți doar de fațadă. Acum totul are sens.

- Michael avea nevoie de o soție, iar eu voiam să deschid un adăpost pentru copiii abandonați sau care au fugit de acasă. Era un câștig pentru amândoi. Mai mult pentru mine, având în vedere că l-am întâlnit pe Zach.

Iar după divorț cariera lui Mike tot înflorise. Fratele ei părea să fie mereu cu altă vedetă la braț în tabloide, dar nici una nu merita să fie prezentată familiei. Poate că pur și simplu nu era pregătit să se așeze la casa lui. Cine putea să-l învinovățească? Avea lumea la picioare și foarte puține responsabilități.

Judy înțelegea asta. Și ea voia să se găsească pe ea însăși înainte să aibă ceva stabil în lumea ei. Gândul unei relații temporare și false, ca să îi aducă ceva bani în cont, nu suna chiar așa de rău.

Meg se gândise probabil la același lucru când întrebă:

- Cum monitorizați oamenii pentru acest serviciu? Presupun că sunt o mulțime de nebuni care pot încerca

să vă dea în judecată sau care au probleme ce ar putea crea dezastru.

- Samantha le face o verificare atentă tuturor celor care se află în catalogul nostru. Nu contează cât de ascunse sunt secretele sale, fiindcă Samantha le află. Iar ca să lucrezi pentru ea, trebuie să treci de bunăvoie prin această verificare. E obligatoriu ca nimic din dosarele noastre să nu fie divulgat.

- Sună foarte misterios, spuse Meg.

- Nu e nimic atât de dramatic, dar oamenii cu care avem de-a face au foarte mulți bani și se așteaptă la confidențialitate. Salariul nu e rău, și cum The Village îmi ocupă din ce în ce mai mult timp, iar Gwen e ocupată cu copilul, ne-ar prinde bine un ajutor.

- Unde e biroul?

Meg părea să ia în considerare sugestia lui Karen.

- Samantha a început afacerea într-o casă cu două etaje în Tarzana, iar biroul e în continuare acolo.

- Cum menții securitatea într-o casă dintr-un cartier rezidențial?

Karen râse.

- Oh, draga mea... În primul rând, Rick locuiește acum acolo și, să fim serioși, e un obstacol imens pentru oricine încearcă să intre prin efracție. Iar în al doilea rând, paza din casa asta pare o nimica toată în comparație cu ce e acolo. Eu și Gwen am locuit acolo înainte să mă căsătoresc cu Michael, iar înainte să mă mut eu, Eliza a fost acolo cu Samantha. Se pare că toți cei care locuiesc în casa aia ajung să se căsătorească într-un an.

Meg se încordă.

- Să-mi aduci aminte să nu mă mut niciodată acolo.

- Nu ești interesată să fii fericită până la adânci bătrâneți?

Meg clătină din cap.

- Nu m-ar deranja ca pentru moment să fiu fericită cu un cec, dar pentru totdeauna... nu e pentru mine.

Karen se uită la ceas.

- Ei bine, trebuie să plec. Meg, să-mi spui dacă ești interesată. Judy, să știi că Samantha plătește chiar și taxele de găsimă a clienților și clientelor. Probabil o să mergi la niște petreceri foarte extravagante cu fratele tău. E ceva la care să te gândești.

capitolul 3

Lui Rick îi luă cinci zile să găsească o scuză ca să treacă pe la locuința din Beverly Hills. Nu conta că tocmai clientul care îl plătea era plecat în Germania, la filmări, sau că folosirea codurilor era probabil doar o dovadă de lene din partea oaspeților. În loc să caute cheia cu telecomandă pe fundul genții, introduceau numerele. Pe scurt, cheile cu telecomandă îi spuneau exact cine venea și cine pleca de acasă, iar codurile introduse erau pentru menajeră și angajații care se ocupau de casă. Nu pentru Judy și Meg.

Rick se uita la monitoarele casei din Beverly Hills mai mult decât trebuia și asculta mai mult decât era cazul. Pe scurt, voia să vadă cum se acomoda Judy. Paparazzi încă nu-și dăduseră seama că două femei foarte atrăgătoare și dezirabile stăteau acum în casa lui Michael. Rick fusese convins că pozele aveau să umple tabloidele în clipa în care fetele aveau să se mute acolo. Nu o făcuseră. Fetele fuseseră dureros de tăcute afară, iar Rick nu știa mai multe despre viețile lor decât despre ale vecinilor.

Nu-i plăcea asta.

Al doilea clinchet al alarmei lui îi spuse că intrase cineva în casa Wolfe. Etichetase casa din Beverly Hills cu numele de scenă al lui Michael. Rick se uită la monitor și observă că Judy chiar folosisese dispozitivul electronic de data asta, dar prietena ei nu o făcuse. Era momentul pentru un tutorial - și era încântat să-l ofere.

Drumul cu Ducati din Tarzana în locul unde stătea elita Hollywoodului fu o plăcere. Motocicleta fusese un cadou de la Neil. Prietenul lui avea gusturi bune și știa

cât de dor îi era lui Rick de Mustangul lui, care fusese distrus în urmă cu puțin timp.

Cele două mașini din parcare deveniseră familiare în ultima săptămână - Fordul economic al lui Judy și Toyota uzată a lui Meg, care ar fi trebuit să fie scoasă la pensie în urmă cu mult timp.

Rick intră și speră că zgomotul făcut de el avea să le alarmeze pe fete.

Din păcate, nici Meg, nici Judy nu auziră alarma când poarta casei fusese deschisă și nici măcar zgomotul motocicletei puternice de pe alee.

Rick apăsă clanța de la ușa principală, văzu că era deschisă și intră.

- Salut! Muzica din capătul de est al casei îi atrase atenția. Intră în casă și închise ușa în urma lui. Salut! Începea să fie iritat. Una era ca fetele să folosească codul greșit ca să intre în casă, dar era cu totul altceva ca un posibil străin să stea în hol. Un străin înarmat, singur, cu două tinere în casă. Judy?

Enervat, Rick se îndreptă spre locul de unde se auzea muzica, pregătit de ceartă.

Auzi vocea lui Judy în prima cameră de oaspeți. Cânta fals, odată cu muzica de la radio.

Rick se opri și ascultă.

Dumnezeule, era groaznică! Nu putea să cânte nici dacă viața i-ar fi depins de asta, dar, la naiba, n-ar fi trebuit să afle asta despre ea doar intrând pe ușă!

Zgomotul din celălalt dormitor îl făcu să se întoarcă și să se îndrepte spre living. Oricât de mult i-ar fi plăcut să o vadă pe Judy goală, nu avea de gând s-o facă strecurându-se în propriul ei dormitor.

Se plimbă câteva minute prin zonă, verifică partea casei care era a lui Michael și garajul, după care se întoarse în living.

Fetele încă nu-l observaseră.

Într-un final, apa se opri și muzica fu dată mai tare. Rick se așează confortabil pe canapea și deschise revista *Architectural Digest*.

- Dumnezeu, Gardner, de câte ori să-ți repet că nu ești în stare să cânt! o auzi Rick pe Meg țipând la Judy.

- Poți să mai zici asta o dată, mormăi Rick.

Meg apărură de după colț, se uită în spate și, înainte ca Rick s-o poată saluta, ea se întoarse, îl văzu și țipă.

Rick ridică mâinile în aer, dar lui Meg îi luă câteva secunde să își dea seama cine era.

Până la urmă, se opri din țipat și-și duse mâinile la piept.

- Sfinte Dumnezeu!

- Ce e? alergă Judy din cameră, cu apa care îi curgea din păr și prosopul care îi acoperea corpul gol.

Meg părea că nu putea să-și revină. Arătă spre Rick, iar Judy se uită în direcția în care ea arăta cu mâna, apoi își strânse prosopul mai mult.

- Ce naiba?

Meg încă era confuză. Dintr-odată, ideea genială a lui Rick de a veni neanunțat păru cu totul greșită. Înainte să-și poată explica prezența, Judy îngenunche lângă Meg.

- Ai nevoie de inhalator?

Meg încuviință, iar Rick o auzi gâfâind. „La naiba!”

Judy alergă pe hol, iar peste câteva secunde se întoarse. Rick veni lângă Meg tocmai când Judy îi puse lui Meg inhalatorul în mână. Inspiră adânc și închise ochii, inhalând.

- Ești bine? întrebă Rick.

- Nu datorită ție, spuse ea după ce inhală din nou.

Judy îl privi și reuși să pară indignată, chiar și înfășurată în prosop.

- Crezi că poți să-i aduci niște apă în timp ce mă îmbrac?

Rick își trecu mâna prin părul scurt și se duse în bucătăria din apropiere, apoi reveni lângă Meg cu o sticlă de apă, în timp ce aceasta stătea pe brațul canapelei.

- M-ai speriat groaznic de tare!

- Nu asta a fost intenția mea.

Mă rog, cam fusese, dar, dacă ar fi știut care avea să fie reacția lui Meg, ar fi așteptat afară. Îi dădu apa și o privi în timp ce respirația îi revenea la normal.

- Ai astm?

Meg își dădu ochii peste cap.

- Care a fost primul indiciu?

Da, era o întrebare stupidă.

- Reacționez așa când mi-e foarte frică.

- Îmi pare rău, șopti el.

- Așa și trebuie!

Judy auzi scuza lui jalnică atunci când intră în cameră. Își pusese o pereche de pantaloni scurți - Rick era convins că era ilegală în câteva state - și un top croșetat. Părul încă îi era ud, iar pielea, rozalie de la duș.

Înghiți în sec.

- Amândouă ați căpătat niște obiceiuri proaste de când v-ați mutat aici.

Meg se uită la Judy, apoi amândouă se uitară la el.

- Faptul că pur și simplu am intrat și m-am făcut confortabil ar trebui să fie un avertisment. Asta nu înseamnă că am crezut că o să reacționezi așa.

Meg ridică din umeri.

- Ai chei, îi spuse Judy.

- Chei. Nu a trebuit să le folosesc ca să ajung aici. Aici nu e Utah, Judy! Închideți ușile și folosiți senzorii ca să intrați și să ieșiți pe poartă și ca să dezarmați alarma casei.

- Eu am introdus codul, îi spuse Meg.

- Da, mi-am închipuit că erai tu, dar codurile sunt pentru angajați, nu pentru voi două. E important să știm cine e acasă. Iar ușile deschise înseamnă doar neatenție.

- Cam paranoic, nu crezi? Întrebă Judy.

- În zona asta locuiesc mai mulți oameni decât în Hilton, Utah. Zilele în care stăteai cu ușa deschisă s-au terminat, păpușică.

Judy îl sfredeli cu privirea. Poate că *păpușică* nu fusese cea mai bună alegere.

- Știi, domnule Enervant, nu suntem copii!

Rick îi aruncă un zâmbet și își plimbă privirea peste corpul ei.

- Observ. Utah.

Ea chiar mârâi la el.

- Ce ai fi făcut dacă ar fi stat altcineva aici?

- Aș fi declanșat alarma. Rick se opri și zâmbi. Poate că avea să fie distractiv. Bine. El se ridică și o luă de mână, ignorând căldura din palmă, și o duse pe hol, în locul de unde îl observase prima oară. Meg se uita din cealaltă parte a livingului, în timp ce Rick se așeză din nou pe canapea. Meg, la semnalul tău. Judy, hai să vedem cât de repede poți să ajungi la alarma aia!

Rick ridică din nou revista și se așeză, deși asta nu însemna că vreun atacator ar fi fost la fel de relaxat ca el. Cu toate astea, voia să-i dea lui Judy o șansă.

Răsfoi paginile, așteptând.

- Acum!

Rick se ridică, sări peste masa de cafea și o prinse pe Judy de talie, cu spatele lipit de el, înainte să reușească să facă patru pași. Ea se zvârcoli în brațele lui și încercă să-l lovească în coaste cu coatele. Strânsoarea lui o împiedică să îl lovească în timp ce o lipi de perete, imobilizând-o.

- Păpușică, ți-ar fi căzut prosopul, șopti el.

Ea se relaxă în brațele lui, iar el își relaxă strânsoarea.

- Preludiul tău are nevoie de perfecționare, Rick.

Bărbatul râse și inspiră parfumul floral al șamponului ei înainte să-i dea drumul.

- A fost distractiv, spuse Meg de pe verandă.

Judy se îndepărtă de el și își trecu mâna peste piept. „Ce mână norocoasă!”

- Nu ar fi o idee rea să mergeți la niște cursuri de autoapărare, spuse el.

- Mă îndoiesc că avem vreo șansă în fața unui soldat.

Pentru o clipă, lui Rick îi dispăru zâmbetul de pe buze când și-o imaginează pe Judy la mila unuia dintre foștii lui colegi.

- Tot nu e o idee rea.

Meg se ridică de pe scaun.

- Ce ai zice să încuiem pur și simplu ușile și să folo-
sim cheile potrivite?

- Dar când nu sunteți acasă?

- Uau, Rick, să nu devii ambasadorul ospitalității
în oraș!

- E o lume urâtă, Utah. Nu aveți nici un motiv să nu
fiți pregătite.

Judy își puse mâinile în șolduri.

- Cred că eu și Meg o să fim bine, mersi frumos.
Acum, dacă nu te superi, ne pregăteam să ieșim.

- Da? „Unde?”

- Da, iar înainte să întrebi, nu, nu ești invitat.

Fu greu să nu întrebe, dar îi acceptă replica înțepă-
toare și se duse spre ușă.

- Încuiați ușile și folosiți cheile cu telecomandă.

Judy îl salută în glumă.

- Da, domnule.

Rick o fixă cu privirea și ieși din casă. În spatele lui,
auzi zgomotul ușii care fu încuiată.

Motocicleta lui avea un compartiment mic, unde
ținea câteva obiecte. Găsi un dispozitiv mic de urmărire,
își scoase telefonul din buzunar și le sincroniză.

Se duse la mașina lui Judy și deschise ușa, apoi puse
dispozitivul într-un loc unde nimeni nu putea să-l vadă.

- Utah, îmi iau munca foarte în serios. Ai face bine
să te obișnuiești cu asta.

Pe hartă, Westwood nu era departe de casa lui Mike
din Beverly Hills. Însă mersul cu mașina acolo la 7.30
dimineata ar fi testat și răbdarea unui sfânt.

Judy, îmbrăcată cu o fustă creion, o bluză din mătase
și tocuri înalte, coborî din mașină după ce găsi un loc de
parcare aproape la ultimul etaj al clădirii. Entuziasmul
ei provocat de prima zi ca internă fu umbrat de alergatul
până la lift și de realizarea faptului că avea să întârzie
dacă mai voia cineva să ajungă la etajele de jos.

La 8.02, ajunse la recepția de la Benson & Miller Designs și așteaptă până când doamna care vorbea la telefon termină conversația.

- Bună, sunt... sunt Judy Gardner. Noua internă.

Blonda de la recepție părea să aibă puțin peste 20 de ani și avea un zâmbet sincer.

- E iar perioada aia? întrebă tânăra.

- Poftim?

- Perioada internilor. Mi se pare că tocmai am făcut asta. Ridică receptorul și formă un număr. Domnule Archer, interna dumneavoastră e aici. Sigur. Recepționera închise telefonul și arătă spre hol. Ia-o pe hol, prima la dreapta, și o să vezi birouri în partea stângă. Al treilea e biroul domnului Archer.

Judy își așază geanta pe umăr și o luă pe hol.

În spate auzi telefonul sunând.

- Benson & Miller Designs, cu ce pot să vă ajut?

Acea simplă întâmpinare o făcu pe Judy să zâmbească. Era acolo. Își urmărea visul de a deveni o arhitectă cunoscută în întreaga lume. Paleta de nuanțe maro și gri a biroului crea o atmosferă liniștitoare și evidenția câteva dintre schițele inconfundabile ale talentaților angajați. Fiecare fotografie avea un bec deasupra, iar asta oferea holului un aer de muzeu. Nu avea timp să studieze clădirile. Avea să facă asta mai târziu.

Îl găsi pe Steve Archer aplecat deasupra biroului aglomerat, cu telefonul în mână. Judy intră în biroul lui cu zâmbetul pe buze.

- Mason, nu am primit raportul de informare. În timp ce Steve vorbea la telefonul pe care îl ținea între umăr și ureche, își înfipse mâinile în grămada de hârtii din stânga telefonului. În clipa în care o să-l am, o să-l trimit secretarei tale. Se uită la ceas. E 8.05. Nici nu mi-am băut cafeaua, cu atât mai puțin nu mi-am verificat e-mailurile. Știu... Am înțeles. Domnul Archer închise telefonul. Ai întârziat.

Judy îngheță. Sperase că nu avea să observe.

- Păi, rampa...

- E stricată, știu. E așa de patru luni. Să pleci de acasă cu 15 minute mai devreme. Internii trebuie să fie aici la timp, poate chiar mai devreme.

Bărbatul tot căuta ceva pe birou.

- Îmi pare rău.

El aruncă mâinile în aer.

- Niciodată să nu-ți ceri scuze și niciodată să nu dai explicații, Lucy! Nu vreau să aud decât cum o să rezolvi problema ca să nu se mai întâmple.

"Am înțeles."

- Măine o să plec cu 20 de minute mai devreme.

- Perfect.

- Și mă cheamă Judy.

Domnul Archer avea probabil 30 și ceva de ani, dar începea să chelească și, deși purta un costum drăguț, arăta ca și cum îl îmbrăcase în urmă cu câteva ore.

- Poftim? întrebă, fără să-și îndrepte atenția spre ea.

- Numele meu e Judy, nu Lucy.

- Am înțeles. Bine. Găsi hârtia pe care o căuta și o flutură în fața ochilor cu un zâmbet pe buze. Aici erai!

Ocoli biroul și ieși din încăpere cu pași hotărâți. Judy nu putu decât să se dea din calea lui și să-l urmeze. În mijlocul sălii erau mai multe separeuri și o duzină de mese de lucru luminate.

- Poți să-ți lași geanta aici, îi spuse, arătând spre un birou liber.

Judy își aruncă geanta sub birou și aproape că alergă ca să-l ajungă din urmă pe mentorul ei.

- Cafeaua e aici. Arată spre bucătăria mică. Frigiderul e pentru prânz. E golit în fiecare vineri, deci să nu lași nimic acolo în timpul weekendului.

- Bine.

Bărbatul continuă să meargă, cotind și luând-o pe un hol întunecat. Deschise o ușă, și intrară într-o cameră cu mai multe copiatoare.

Steve deschise capacul unuia, apăsă un buton și așteptă să iasă copia.

- Așa cum vezi, aici avem copiatoare pentru coli, pentru desene și chiar pentru schițe. Ai lucrat cu ele la școală?

- Nu atât de noi, dar...

- Pe fiecare dispozitiv ai instrucțiuni de folosire. Dacă nu înțelegi ceva, întreabă pe cineva. Nu vrei să fii responsabilă dacă le strici. Durează o jumătate de zi ca să identificăm problema și nu putem să stăm atât fără ele.

Judy vru să-l întrebe dacă aveau pe cineva care le repara în birou, dar bărbatul ieșea deja din cameră.

Următoarea încăpere în care intrară era cea pentru corespondență. Era luni, iar scrisorile de sâmbătă fuseseră livrate și stăteau într-un coș mare, sub niște rafturi cu mai multe nume.

- O să începi de aici.

Judy se împiedică. Știa că a fi internă însemna că la început avea să facă munca pe care nu o voia nimeni, dar *corespondența*?

- Toată lumea se așteaptă ca până la 9.00 corespondența să fie gata. Dacă ești isteță, vii din nou aici înainte să pleci ca să ai un avans în ziua următoare. Steve se întoarse pentru a pleca și a o lăsa să sorteze. Te aștept în biroul meu la 9.15. Am o întâlnire la 9.30 și o să am nevoie de câteva minute ca să-ți spun ce trebuie să faci după aceea.

Apoi bărbatul plecă.

Nici măcar nu-i urase bun venit la Benson & Miller.

- La naiba!

Oare câtă cafea băuse bărbatul de dimineață?

capitolul 4

- O să aflu totul despre tine, Meg. Vorbesc serios când spun *totul*.

Meg se uită la Samantha Harrison, care nu arăta deloc așa cum și-o imaginase când Judy îi spusese că Samantha - sau Sam, așa cum îi plăcea să i se spună - era

ducesă. Părul ei roșcat exploda din agrafa care îl ținea dat pe spate și, chiar și cu tocurile ei înalte, abia dacă avea 1,70 metri. E adevărat că purta haine scumpe și machiajul i se potrivea perfect cu trăsăturile, dar era cu picioarele pe pământ în aceeași măsură ca toți prietenii din colegiu ai lui Meg.

- Nu am multe de ascuns.

Sam ridică o sprânceană și așteptă.

- O dată am fost prinsă fumând marijuana în liceu, când aproape că am fost dată afară, dar nu am mai mers la petreceri în școală după aceea, așa că m-au lăsat să rămân. Când pe buzele lui Sam apăru un zâmbet vag, Meg își continuă confesiunea: Am petrecut puțin în colegiu, dar astmul m-a împiedicat să fumez ceva.

Sam își notă ceva pe caiet.

- E ceva ce ar trebui să știu despre părinții tăi? Familia ta?

- Au votat pentru utilizarea recreațională a canabisului și îl cultivă în Washington. O idee inspirată de anii '60. Familia tatălui e evreiască, a mamei e catolică... Niciodată nu am știut exact ce sunt eu.

Sam râse.

- Deci nu ai convingeri religioase puternice?

- Mai degrabă confuze. Mama binecuvântează șunca așa cum a învățat-o bunica - și o face cu orice.

- Frați, surori?

- Sunt singurul copil.

- Care e numele profilului tău de pe Facebook?

Meg îi spuse.

- Ai profiluri și pe alte platforme de socializare?

Lui Meg începură să-i transpire palmele. Nu avea poze cu ea goală pe acolo, dar nu știa fiecare poză făcută în ultimii patru ani.

- Mi-am șters contul de pe MySpace acum patru ani. Nu mi-am dat seama cum funcționează Twitter, dar am cont și acolo.

- Cum ai întâlnit-o pe Judy?

- Ne-am întâlnit în cămin, în primul an de colegiu. Era la două uși depărtare de mine. Ne întâlneam des pe hol, când așteptam ca fetele, colegele noastre de apartament, să-și termine întâlnirile. Nu a durat mult până să ne mutăm împreună.

- Știai că Michael era fratele ei când v-ați întâlnit?

Întrebarea i se păru ciudată lui Meg, dar răspunse:

- Nu aveam nici cea mai vagă idee. A vorbit despre frații ei, dar abia când lumea a făcut coadă ca să fie prietenă cu ea mi s-a spus că Mike era Michael Wolfe.

Sam își mai notă ceva.

- De ce mă întrebi asta?

- Trebuie să știu cum reacționezi când vine vorba de oameni bogați și faimoși. Mulți dintre clienții noștri sunt foarte bogați și aproape toți sunt faimoși în lumea lor.

Avea sens.

- Mi se pare că toată lumea din orașul ăsta crede că e faimoasă. Nu am întâlnit niciodată atâția oameni plini de aspirații în viața mea!

Viitoarea ei șefă râse.

- Și tu? Vrei să fii o persoană plină de aspirații?

- Nu destul cât să fac ceva în privința asta.

- Nici măcar o carieră de cântăreață?

Meg o privi pe Sam.

- De unde știi că știu să cânt? Ți-a zis Judy?

Sam clătină din cap.

- Nu am vorbit cu Judy... încă.

Pe Meg o trecură fiori.

- Ce mai știi despre mine?

Sam își puse pixul și hârtia pe masă și se întinse după cana de cafea.

- Să vedem... împrumutul tău de studentă este de 70 000 și, oricât de mult ar vrea să te ajute, părinții tăi nu și-au făcut niciodată planuri pentru viitor și au mai puțin de 10 000 în contul lor de economii.

- Informațiile financiare nu sunt greu de descoperit.

Meg știa că erau foarte puține lucruri care să nu poată fi aflate cu un clic de mouse.

- Dane Bishop a fost iubitul tău din liceu.

Meg îngheță.

- Din ce am văzut, pare cam nemernic. Ce ai văzut la el?

Nu se mai gândise la Dane de ani întregi. Încercase să n-o facă...

- Eram tânără și fraieră.

- Iar el era mai mare cu câțiva ani și consuma droguri.

„Oh, chiar multe!”

- Așa cum am spus, Meg, o să aflu tot. Afacerea mea e bazată pe încredere și confidențialitate. Nu poți să încalci nici una din ele dacă o să lucrezi pentru mine. Până acum, tot ce mi-ai spus e adevărat. Dacă nu ți-ai căuta un loc de muncă, aș încerca să te recrutez pe post de client.

Fu rândul lui Meg să zâmbească.

- Nu pot să fiu ambele?

„Asta e un joc stupid”, scrisese Judy pe tabletă. „L-am lovit pe șef de șase ori și nu am câștigat nici măcar o dată.”

Ieși de pe chat și îl lovi din nou pe șef. Imaginea cu Steve Archer și a sarcinilor lui nesfârșite îi alimentau dorința de a câștiga jocul pe care îl ținea în mâini. Cinci zile fusese secretară și poștaş și alergase inutil. Nu crezuse că asta însemna un stagiu.

Vocea de la interfon o anunță că Meg ajunsese acasă.

Mai luă o gură de bere și îl lovi pe șef încă o dată cu nivelul de energie pe care îl avea în joc.

Meci pierdut.

„Al naibii joc!”

Intră din nou pe chat când Meg fu în casă, aruncându-și cheile și geanta pe masă.

- Văd că ești foarte productivă, ca întotdeauna.

- Nu mă judeca, bombăni Judy. Am avut o zi groaznică.

- Din nou?

Judy doar mormăi.

- Ei bine, eu am avut o zi minunată.

Judy închise tableta și o puse deoparte.

- Să înțeleg că azi te-ai întâlnit cu Sam?

Meg deschise frigiderul și luă o bere.

- Nu-mi vine să cred că e ducesă. Ești sigură?

- Întreab-o pe Karen dacă nu mă crezi.

- Nu spun că minți, doar că pare atât de... nu știu, normală.

Judy râse.

- Oamenii spun același lucru despre Mike. Dacă ești celebritate sau de viță nobilă, asta nu înseamnă că ești mai puțin normal. Doar oamenii au impresia că trebuie să fii o caricatură a unei persoane reale. Deci Sam apare în haine normale, te tratează ca pe un posibil angajat și dintr-odată nu mai e ducesă?

Meg bău din bere și apoi oftă.

- Da, presupun că așa e. E atât de... normală.

- O persoană sinceră.

- Da.

Judy se ridică de pe canapea și își aruncă sticla goală la gunoi.

- Aș vrea ca și șeful meu să fie la fel de sincer ca Sam.

- Încă îți spune Lucy?

- Da. De fiecare dată când face asta, îi spun numele meu și râd. Judy îi demonstrează cu o mișcare dramatică a capului. E Judy, domnule Archer. Ea se opri, apoi spuse pe un ton jos, imitându-și șeful: Poftim? Da, da...

Pune asta în dosar! Rezolvă asta! Fă asta!

- Sună oribil.

- Nu am văzut nici o schiță de când am intrat în clădire.

De fapt, reușise să vadă un plan în dezvoltare pe unul din birouri. În afară de asta însă, nu văzuse nimic. Doar îndosariere, hârtoage și alte porcării.

- Pari să ai nevoie de o noapte pentru a căpăta încredere. Am verificat localurile locale de biliard.

Dintr-odată, Judy se simți mai în largul ei.
- Ai spus biliard?

Penthouse Pool era o speluncă. Ceva care ar fi fost mai degrabă pe placul studenților. Păcat că aceștia nu erau nicăieri în apropierea Hollywoodului! Berea era ieftină și nu fu nevoie decât de o rundă ca să găsească pe cineva care să le cumpere băuturi.

- Sunt chiar bună, îi avertiză Judy pe un tip de 30 și ceva de ani și pe prietenul lui, care o provocaseră la un joc.

- Îmi permit să pierd 20 de dolari, îi spuse el.

Judy așeză bilele și o lăsă pe Meg să țină banii. Îi luă mai puțin de cinci minute să-l scape pe Phil - sau poate pe Bill - de 20 de dolari. Phil-Bill dublă pariul și pierdu în patru minute.

- Te-am avertizat.

Phil-Bill se încruntă și se duse înapoi la bar, lăsându-le pe Meg și pe Judy lângă masă. Dacă nu ar fi fost muzica de la tonomat, fetele ar fi plecat în clipa când plecară și bărbații. Însă nu trecu mult timp și alți doi bărbați le luară locul. Doar că aceștia voiau mai mult decât o partidă de biliard, iar Judy și Meg știau că nu era cazul să îi provoace la nimic.

- Pot să bag mingea aia în gaura ta, spuse una din scursuri.

Judy râse, fără să-l privească pe bărbat.

- Suntem lesbiene, anunță Meg.

Ideea păru să-l excite pe blond.

- Și nu ne place să împărțim, adăugă Judy, care o luă pe Meg de talie și o trase mai aproape.

- Al naibii Hollywood! bombăni bărbatul în timp ce se îndepărta.

Judy se întoarse spre prietena ei.

- Țsta e un fiasco.

Meg scană barul cu o privire.

- Bere ieftină și biliard și mai ieftin. Mi s-a părut că sună grozav.

- Am reușit să câștigăm 60 de dolari. Nu e chiar așa de rău.

În spatele lor râse cineva.

- A fost o mișcare clasică.

Judy și Meg se întoarseră amândouă spre doi tipi care stăteau unul lângă altul. Erau la fel de înalți ca Meg, care avea 1,75, și semănau destul de mult încât Judy să creadă că erau frați. Doar că bărbatul cu părul castaniu își puse mâna pe prietenul lui într-un mod care îi spunea că erau mai mult decât prieteni.

- Ce anume? întrebă Meg.

Muzica din local se schimbase și părea să fie mai tare.

- Cum i-ați îndepărtat pe tipii ăia.

Judy râse.

- Nu a fost greu de vreme ce ne-au abordat așa de direct.

- Jucați?

- Ea joacă, le răspunse Meg.

Lucas avea părul blond și scurt, care îi cădea în ochi de fiecare dată când mișca ușor capul. Dan, prietenul și, după părerea lui Judy, iubitul lui, avea un zâmbet calm și portofelul deschis.

- Vreți ceva de băut, fetelor?

- Bea tu, sugeră Meg. O să conduc eu.

- Ca să nu mai spun că am avut o zi proastă.

Lucas aranjă bilele, în timp ce Dan stătea cu Meg la o masă din apropiere.

- O zi proastă la muncă? întrebă Lucas.

- Poți să spui și așa.

Lucas luă triumphiul și îl agăță într-un cui.

- Jucăm pe bani?

- E bună, îl avertiză Meg.

- Sunt bună, spuse Judy în același timp.

Dan râse.

- Sunteți începătoare.

- Abia ne-am mutat în oraș, îi zise Judy.

- Nu e niciodată o idee bună să te grăbești până ce nu cunoști jucătorii sau nu ai un plan de rezervă.

Lucas scoase o bancnotă de 20 de dolari și o puse pe masă în fața lui Meg.

- Nici eu nu joc rău. Dacă mă bați, vor fi singurii bani pe care pariem.

Meg puse deasupra altă bancnotă de 20 de dolari pentru a încheia pariul.

Judy lovi, băgă o bilă plină și rată a doua lovitură.

- Nu sunteți cu adevărat lesbiene.

- Iar voi nu sunteți heterosexuali, replică Meg.

Dan râse.

- Potrivit mamei mele, sunt.

Lucas se sprijini de prietenul său și o privi pe Judy scoțând încă două bile.

- Deci acest loc este întotdeauna atât de plin de viață? întrebă Judy cu sarcasm în voce.

- Acest loc e o speluncă, dar băuturile sunt ieftine.

- Tocmai de aceea se numește speluncă, zise Meg și se uită în jur. Nici tonomatul nu poate acoperi zgomotul de la bar.

Lucas goli masa la următoarea tură, făcând-o pe Judy să se rușineze. Când el băgă bila 8, Judy îi întinse cei 40 de dolari și îi strânse mâna.

- Sunt ultimii bani pe care îi vezi de la mine.

- E suficient, spuse el și băgă cei 40 de dolari în buzunarul de la spate al blugilor strâmți.

- E un club de dans în apropiere. Vreți să plecați de aici?

Dacă era vorba de altcineva, Judy poate că ar fi fost puțin îngrijorată, dar Lucas și Dan erau clar împreună, iar în ce privește siguranța, erau cât se putea de inofensivi - atât cât putea fi altcineva în afară de fratele ei.

Meg încuviință când Judy o privi. Zece minute mai târziu, Lucas folosea banii pe care îi câștigase ca să plătească tot ce comandaseră.

Judy nu știa sigur dacă mersul în club cu doi tipi chipeși îi ținea pe bărbați la distanță sau dacă nu erau atâția tipi singuri în încăpere, dar ea și Meg nu se confruntaseră cu nici o mână nedorită toată seara.

Lucas era un actor aspirant care ziua era chelner, iar Dan lucra la investigații pentru un ziar mic. Formau un cuplu de aproape un an și tocmai se mutaseră împreună ca să-și facă viața mai ușoară.

- Cum se face că nu sunteți cu nimeni?

- Tocmai ne-am mutat aici, îi spuse Meg lui Dan.

- Și chiar nu vreau să-mi complic viața acum.

- De asta îl tot respingi pe Rick? întrebă Meg. Înainte ca Judy să deschidă gura, Meg se aplecă spre noii lor prieteni și spuse: Rick e foarte sexy și tot încearcă s-o convingă să iasă cu el.

- Ce e în neregulă cu Rick? întrebă Lucas.

Zâmbetul lui etern, brațele mari și groase, precum și restul corpului? Emană atâta masculinitate, încât era prea mult să se gândească la o relație adevărată. Asta ar fi distras-o de la scopurile ei. Dacă voia să-și găsească independența în lumea arhitecturală și să demonstreze cât de mult se înșelase tatăl ei în privința celei de-a doua specializări, Judy trebuia să se concentreze. Dacă Rick ar fi intrat în viața ei sau - oftă ea când se gândi - în patul ei, avea să-i fie distrasă atenția. Totul ar fi fost prea intens ca să nu facă asta. Doar când se gândea la el, zâmbea și palmele îi transpirau. Chiar îi adusesese înapoi ja-cheta preferată. Ceea ce însemna că se întorsese în barul unde fusese bătaia ca s-o recupereze. În modul ei tipic, Judy nu deschisese conversația ca să-i mulțumească. Se gândise că avea să-l vadă mai devreme sau mai târziu și să-i mulțumească atunci.

Meg își flutură mâna în fața ochilor lui Judy.

- Pământul către Judy?

- Îmi pare rău... Care era întrebarea?

Meg clătină din cap și răspunse în locul ei.

- Nu e nimic în neregulă cu Rick.

- Îmi spune *păpușică*. Mă enervează, le spuse ea.

- Îți spune *păpușică* tocmai ca să te enerveze.

Bărbații râseră și schimbă subiectul, povestind cum se întâlniseră.

Clubul era plin și multe persoane făceau poze cu telefoanele mobile. Un bliț o făcu pe Judy să tresară și să se întoarcă spre un aparat de fotografiat îndreptat spre ele. Primul ei gând fu de ce. Apoi își aminti de avertismentele lui Rick și ale lui Karen.

- Probabil au o noapte proastă, îi zise ea lui Meg și arată în spatele ei.

- Dacă te caută pe tine, probabil.

- Care e problema lui? întrebă Lucas, în timp ce arată spre fotograf.

- Probabil crede că ești faimos, îi zise Judy lui Lucas, căruia i-ar fi plăcut să apară într-un tabloid - orice tabloid.

Ea trebui să recunoască faptul că gândul acela o făcu să zâmbească.

Poate că Mike se săturase de atenția de care avea parte, dar sora lui nu avusese parte prea mult de asta. Da, fotografiile apăruseră la absolvirea ei, dar nu pentru ea. Întreaga ei familie apăruse în ziare la scurt timp după ce Karen și Mike își anunțaseră divorțul. Când apăruseră zvonuri despre relația dintre ea și Zach, păruse că toată familia Gardner fusese în centrul atenției, însă nu durase mult. Potrivit lui Karen, presa avea capacitatea de concentrare a unei insecte.

- Nu cred că doar câteva reclame m-au făcut celebru, zise Lucas.

- Nu se știe niciodată. Nu strică să zâmbești și să te prefaci că nu-l vezi. Atunci o să se întrebe cine ești.

- Crezi? întrebă Lucas, apoi se uită peste umărul ei și își mută privirea.

Meg râse.

Blițul se mai văzu de câteva ori.

- Majoritatea vedetelor nu ies pe ușa din spate când sunt văzute? întrebă Meg.

Judy luă o ultimă gură din bere și se îndepărtă de masă.

- Hai să ne prefacem că suntem faimoși! le spuse ea noilor ei prieteni.

Dan și Lucas le flancară în timp ce înaintau prin mulțime.

Un bodyguard stătea între ei și ceea ce părea să fie holul spre spatele clădirii.

- Hei! Meg îi zâmbi bărbatului imens și arătă în spate. Avem nevoie de o ieșire discretă.

Bodyguardul se uită în acea direcție tocmai când blițul unui aparat de fotografiat îi orbi. Bărbatul se dădu într-o parte, iar cei patru pășiră pe hol râzând. Ieșiră pe ușa din spate și o luară spre stradă. Încetăniară când ajunseră la mașini.

- Sunteți sărite de pe fix! zise Dan și se rezemă de mașina lui Judy.

Ea deschise ușa din dreapta și își aruncă geanta înăuntru.

- A fost distractiv. Mai trebuie să ieșim.

Deja făcuseră schimb de numere de telefon mai devreme.

Meg îl îmbrățișă pe Lucas tocmai când fotografii din club îi găsi.

Judy urcă în mașină, făcându-le cu mâna.

- Ne vedem weekendul viitor?

- Sună bine.

Meg ieși în grabă din parcare, în timp ce Lucas și Dan se îndreptară spre mașina lor. Fotografii nu-i urmări.

Judy se uită la Meg, și amândouă izbucniră în râs.

capitolul 5

Plânsetele bebelușului ajunseră la urechile lui Rick imediat ce intră în casa lui Neil și a lui Gwen. Neil era obsedat de securitate și de izolare, așa că știa că Rick ajunsese cu mult înainte ca acesta să intre în casă. Era obligatoriu de vreme ce prietenul lui cel mai bun cântărea mai mult de 110 kilograme de mușchi și avea un trecut de soldat ce nu avea nici o reținere să omoare un intrus neinvitat în casa lui.

Neil era foarte îndrăgostit de soția lui, pe care aproape că o pierduse în urmă cu doi ani. Experiența îl schimbaseră. Acum zâmbea mai mult decât își amintea Rick în timp ce fuseseră la datorie și vorbea mai mult. Când se gândea la ceva, era extrem de tăcut, dar Gwen îl făcuse să se deschidă mai mult de când se căsătoriseră.

- Neil? strigă Rick în timp ce se îndreptă spre sursa sunetului. Gwen?

Plânsetele se întetiră când Rick urcă scările spre camera copilului.

Explozia de roz și mov mereu îl făcea pe Rick să zâmbească. Camera semăna cu turnul unui castel, având și un turnuleț în spatele leagănului.

Mirosul îl lovi pe Rick înainte să își dea seama ce făcea prietenul lui.

Neil era aplecat deasupra fiicei lui, cu spatele la Rick.

- Chiar nu înțeleg de ce plângi. Eu trebuie să mă ocup de mizerie.

Emma plânse și mai tare.

Rick se sprijini de cadrul ușii și-și încrucișă brațele la piept.

După câteva încercări de a folosi șervețelele umede, Neil renunță la modalitatea tradițională de schimbare a scutecelor, o luă pe Emma în brațe și se întoarse spre baie.

- O să stai acolo sau o să mă ajuți?

Rick chicoti.

- Nu credeam că m-ai văzut.

- Știam că o să urmezi zgomotul. Sau mirosul.

Emma se opri din plâns în timp ce bărbatii se îndreptau spre baie.

- Unde e Gwen?

- O ajută pe Sam cu o angajată nouă. Dă drumul la apă! îi ceru Neil lui Rick în timp ce își ținea fiica deasupra căzii.

- Nu e cam mică pentru a face baie într-o cadă mare? Rick dădu drumul la apă.

Emma făcu ochii mari și clipi de câteva ori, apoi îi apărură un zâmbet pe față. La numai șapte luni, fetița îl avea pe tatăl ei la degetul mic. Dar Rick era și el topit după ea. Părul blond abia începuse să-i acopere capul odată chel, iar ochii ei albaștri păreau să observe totul din jur. Privea lumea la fel ca tatăl ei, apoi reacționa când trebuia să i se îndeplinească nevoile.

- Ia aia!

Neil arată spre para de duș detașabilă.

- Să înțeleg că ai mai făcut asta, zise Rick în timp ce luă para de duș și verifică temperatura apei.

- Nu înțeleg cum poate să iasă atât de mult dintr-o ființă atât de mică.

- Poate că îi dați prea mult de mâncare, o tachină Rick.

Neil se aplecă și mai mult deasupra căzii.

- Eu o țin, tu dai cu apă.

- Să înceapă loviturile, nu-i așa, Em?

Rick îi udă mai întâi picioarele și apoi ridică dușul ca să curețe mizeria. În loc să urle, Emma chicoti și lovi apa, în timp ce Neil o întoarse pentru ca Rick să o spele și în partea din spate. După ce cu puțin săpun și un burete terminară treaba, Emma fu înfășurată într-un prosop roz moale.

- Se pare că te pricepi de minune la schimbat scutece, zise Rick în timp ce Neil o întinse pe Emma în leagăn.

- E mai ușor decât să curăț toalete cu periuța de dinți.

Rick nu avea să uite niciodată primele lui săptămâni la datorie, când bucuria momentului în care comandantul îi dăduse un șut în fund se terminase cu el curățând toalete.

Armata fusese una dintre singurele lui opțiuni. Dimensiunile lui, viteza și inteligența îl aduseseră în elită. Pușcașii marini. Nu crescuse în puf, așa că nu-i fusese greu să trăiască mereu pe drum, cu toate lucrurile într-o geantă. Tatăl lui era lucrător la docuri, iar mama lui muncise prin diverse locuri ca să ajute cum putea. Rick nu știa sigur dacă mariajul lor era fericit sau doar

o rutină. Cei doi se certau mai mult decât credea el că ar fi trebuit sau poate că se certau doar când erau lângă el ori din cauza lui.

Neil se opri o clipă și își privi fiica. Pe buze îi apărură un zâmbet și se întoarse. Ambii bărbați ieșiră din cameră.

- Asta e tot? întrebă Rick. Nu face scandal înainte de somn?

Neil ridică din umeri.

- E ora de somn, spuse el ca și cum asta explica tot.

- Bebelușii fac scandal.

- Emma plânge după mama ei, nu după mine.

Rick râse.

- Pun pariu că lui Gwen îi place.

Neil ridică din nou din umeri, apoi se îndreptară împreună spre biroul de securitate. Monitoarele cu toate zonele casei acopereau un perete. Câteva monitoare încă nu funcționau și așteptau să fie instalate.

- Se pare că ai pregătit totul pentru casa lui Karen și a lui Zach.

Neil se așeză la birou și deschise un sertar cu dosare. Scoase un plic cu hârtii și îl aruncă în direcția lui Rick.

- Tot ce trebuie să știi e acolo. Kenny o să-și supravegheze echipa de la Parkview Securities cât timp instalează noul sistem în casă.

Rick luă plicul și se uită înăuntru.

- Ce a făcut-o pe Karen să se răzgândească?

- Legătura dintre Zach și tribunale.

Adăpostul lui Karen pentru copii dusesse la o bătălie dificilă cu tribunalele. Nu voia decât să aibă o casă mare, unde copiii cu familii disfuncționale sau fără casă puteau să locuiască, fără să se teamă de violență și foamete. Spațiul fusese partea ușoară. Obținerea licenței de la Serviciul de Protecție a Copilului fusese altă poveste. În prezent, se ocupa de doi adolescenți, unul de 16 și unul de 17 ani. Aceștia erau frate și soră și obținuseră eliberarea din partea tribunalelor după ce mama le fusese ucisă de tatăl lor, iar acesta ajunsese în închisoare. Băiatul de 17 ani părăsise școala ca să lucreze cu

normă întreagă și să poată rămâne cu sora lui. Copiii îi atrăseseră atenția lui Karen la Clubul Băieților și Fetelor, unde făcea voluntariat. Acum stăteau tot timpul la The Village, casa victoriană cu mai multe camere decât ocupanți.

- Să înțeleg că tribunalul nu s-a grăbit să îi lase să găzduiască mai mulți copii nevoiași.

- Nu, răspunse Neil. Sistemul de securitate o să prezinte tribunalului un nivel de siguranță - sau cel puțin o să dea impresia asta.

- Oricine o să vrea să ajungă la copii o să spargă sistemul.

- Nu fără dovezi, iar tribunalul pentru asta își face griji. Vrea să aibă o pistă de dovezi dacă se întâmplă ceva rău. Neil oftă. Oricum, am nevoie să te ocupi de absolut tot. Mama lui Gwen vrea ca toată lumea să fie acasă de ziua ei.

Toată lumea însemna Blake, Samantha și cei doi copii, precum și Neil, Gwen și Emma, iar acasă însemna proprietatea din Albany, în afara Londrei.

- Nu-ți face griji, Mac!

Neil râse când își auzi porecla.

Amândoi se opriră. Rick se gândi la momentul când Neil îi fusese prezentat drept Mac. Atunci, toți cei din echipa lor îi spuneau Smiley lui Rick. Viața era prea scurtă ca să stai încruntat tot timpul. Alungă amintirile care amenințau să-i șteargă zâmbetul de pe buze.

- Cum e soacra?

Neil zâmbi.

- Linda e destul de cool.

Rick fu surprins.

- Cum așa?

- E greu de spus. E mai relaxată acum, când Emma e aici.

- Ai cucerit-o, așa e?

- Uneori, combinația dintre tăcut și stoic e câștigătoare.

Comentariul lui Neil îl făcu pe Rick să zâmbească și mai mult.

- Suntem puțin plini de noi?

Neil privi monitoarele, apoi se uită în spate.

- Ție cum îți merg lucrurile?

Lui Rick i se păru ciudată întrebarea.

- Grozav... Bine.

Neil clătină din cap.

- Inițial, ai spus că urăști LA, dar ești tot aici. Mă așteptam să te muți.

- Ah... Rick se rezemă de birou și se uită pe geam. Încerci să scapi de mine?

- Sunt doar surprins.

- Nu e groaznic să lucrez cu tine.

Chiar nu era. Ba chiar Rick se simțea în sfârșit conectat cu oamenii, ceva ce simțise doar când fusese la datorie. Nu era groaznic nici faptul că unii dintre acei oameni îi făcuseră cunoștință cu Judy - iar ea nu era groaznică deloc.

- Deci o să mai stai pe aici?

- Nu simt nevoia să merg mai departe, dacă asta întrebi.

Neil încuviință.

- Foarte bine. O să fiu plecat două săptămâni. Am nevoie să te ocupi de tot ce e aici.

- Nu e mare lucru când familia ta și a lui Blake sunt plecate.

În Albany era o echipă de securitate demnă de un duce și familia lui. Asta nu însemna că își făcea cineva griji când Neil era acolo.

- Am nevoie să fii pregătit să-i ajuți pe Carter sau pe Eliza dacă se întâmplă ceva. Michael o să se întoarcă înainte de strângerea de fonduri.

Evenimentul era unul formal și avea să aibă loc la The Village, pentru a strânge fonduri pentru copiii de acolo. Carter, guvernatorul Californiei, avea o echipă de securitate, dar, când apăreau probleme, știa că se putea baza pe Neil, iar Rick era o extensie a lui când acesta nu era disponibil.

- Cum merge campania?

- Cred că al doilea mandat e ceva sigur și trebuie să fim atenți la orice amenințare.

- Deci, recapitulă Rick, totul ar trebui să fie plictisitor cât ești plecat?

Neil își ridică privirea spre el.

- Când e viața noastră plictisitoare?

Apoi, ca la un semnal, zgomotul de la monitorul bebelușului le întrerupse conversația fiindcă Emma se trezise.

- O să fie un eveniment formal la The Village după ce ne întoarcem.

Samantha îi dădu un cec lui Meg și se întoarse. Ea se uită la sumă și aproape că se înecă.

- Pentru ce e?

- Pentru haine.

Meg nu cheltuisese atâtea zerouri pe haine niciodată în viața ei.

- Pentru haine?

- E o nebunie, nu?

Meg nu putu decât să încuviințeze.

- Bogătașii simt de la distanță chestiile ieftine. Înțeleg nevoia de a alege un chilipir, dar să nu alegi magazinele de rând.

- Dar...

- Aștept chitanțele. Rochii de seară până la pământ. Și fii atentă la pantofi! Mă aștept ca fiecare poză din tabloide să reflecte bogăție. Chiar și cele dintr-un club de dans.

Meg închise ochii și înghiți în sec.

- Le-ai văzut?

Samantha râse.

- Tipii erau drăguți.

- Sunt gay.

- Tot drăguți sunt. Data viitoare să porți o fustă de mătase. Bogătașii știu de paparazzi. Majoritatea adoră să li se acorde atenție, dar oricine e cu ochii pe noi o să se aștepte la un anumit nivel de calitate. Iar odată ce ești

aici, vor să fii cineva care să le poată înțelege problemele. Chiar dacă nu poți.

- Nici măcar nu știu unde să merg la cumpărături.

- Asta nu e o problemă. Karen o să vină mâine ca să vă ducă pe tine și pe Judy la cumpărături.

- Serios?

Samantha râse.

- Serios.

Mag se rezemă de scaun și râse.

- Asta chiar nu pare muncă.

Șefa ei deschise un dosar pe calculator.

- Nu-ți face griji, ce o să-ți arăt acum o să pară muncă!

Două ore mai târziu, lui Meg i se încinsese capul. Existau nu numai că portofolii cu femei care trebuiau cuplate cu bărbați, ci și bărbați care căutau selecții de femei pe termen lung. Era important ca Meg să rețină fețele ca să formeze cuplurile. Apoi erau profilurile bărbaților și femeilor și trebuia să fie atentă ca să-i recruteze.

Meg se uita la informații când Samantha plecă din casa din Tarzana.

Când se deschise ușa de la intrare, Meg presupuse că șefa ei se întorsese, dar o voce de bărbat îi întrerupse gândurile.

- Bună.

Meg se răsuci pe scaun, cu mâna la piept.

- Dumnezeuule!

- Îmi pare rău.

Rick stătea în ușă cu zâmbetul pe față. Meg nu înțelegea de ce Judy nu sărea odată pe el.

Ea se uită pe geam și văzu apusul.

- Am pierdut noțiunea timpului.

- Ni se întâmplă tuturor. Deci tu ești noua recrută a Samanthei.

Meg se întoarse spre calculator, apăsă pe printare ca să studieze informațiile acasă și închise calculatorul când termină.

- Samantha e șefa perfectă.

- E o femeie de treabă.
- De acord. Ea se ridică și se uită prin birou. Te deranjează că o să fiu pe aici?
- Rick ridică din umeri.
- Sunt obișnuit cu asta. În plus, nu vin prea des pe aici. Doar ai grijă să setezi alarma când vii și pleci!
- Samantha o învățase cum să facă asta. Semăna cu ce învățase deja să facă de când locuia cu Judy în casa lui Michael.
- Nu e o problemă. Meg strânse hârtiile și își puse geanta pe umăr. Ei bine, presupun că o să ne vedem mâine.
- O să fiu plecat în cea mai mare parte a zilei.
- Ah, bine.
- Înainte ca Meg să ajungă la ușă, inevitabilul se întâmplă.
- Cum v-ați obișnuit tu și Judy?
- Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Meg. Bărbatul era groaznic de transparent.
- Judy crede că noul ei șef e un fraier lipsit de curaj. Ea nu înțelese cum era posibil ca Rick să aibă gropițe fără să zâmbească.
- În afară de asta, e bine.
- Și toată treaba din tabloid?
- Ai văzut?
- Articolul fusese mic, dar se părea că toată lumea îl văzuse.
- O întâlnire dublă?
- Acum Meg înțelegea. Rick încerca să afle ce se întâmplase de fapt.
- Tocmai îi întâlniserăm pe tipi.
- Evită să-i spună și că aceștia se plăceau unul pe altul.
- Toți râdeați.
- Serile în oraș au efectul ăsta.
- În loc să detalieze, Meg se strecură între Rick și ușă.
- E târziu. Ne vedem mâine, Rick.
- Putu să jure că îl auzi mormăind când ieși pe ușă.
- „Bărbații sunt atât de vulnerabili!”

capitolul 6

- Nu-mi vine să cred cât de bine arată locul acesta! Judy întinse brațele în mijlocul livingului din casa lui Zach și Karen și se învârti. Ador tavanele înalte, lambriul... Până și ferestrele trebuie să fi fost dificil de reprodus.

Karen își plimbă mâna peste perdelele care încadrau ferestrele ce se întindeau pe jumătate de perete.

- Zach a insistat să păstrăm cât mai mult din casa originală sau să ne asigurăm că tot ce adăugăm are un aer vechi.

Casa victoriană ar fi fost rece cu ferestrele structurii originale.

- Probabil ești fericită.

- Mai mult decât poți să-ți imaginezi.

Zâmbetul lui Karen era dovada acestui lucru. Ieșirea la cumpărături a lui Meg fusese amânată până când Judy putea să li se alăture și, cum era sâmbătă, Judy alesese să o ajute pe Karen stând în casă, pentru ca ea și Zach să se strecoare pentru o escapadă de-o noapte. Asta nu însemna că adolescenții nu s-ar fi descurcat singuri, dar cum tribunalul le urmărea fiecare mișcare până când obțineau toate licențele necesare, Karen nu vru să riște.

Zach intră în cameră cu o geantă mică în mână.

- Aici erai.

Karen îl îmbrățișă și se bucură de sărutul primit pe obraz.

- Ești gata?

Zach îi făcu cu ochiul.

- Nu am nevoie de prea multe lucruri.

- Ceea ce înseamnă că nu și-a luat mai nimic.

Judy bănuia că fratele ei și soția lui nu aveau să iasă din camera de hotel. Erau foarte îndrăgostiți.

- Tura lui Devon se termină la 21.00, stingerea se dă la 23.00. Dina e în camera ei. E puțin irascibilă în ultimul timp.

- E totul în regulă?

- Cred că da. Consilierul ne-a spus să ne așteptăm la ceva mai mult decât schimbări de stare.

- Presupun că e de așteptat, având în vedere ce s-a întâmplat.

Judy nu-și imagina cum făceau copiii față pierderii mamei lor, mai ales când știau că tatăl lor o ucisese.

Zach o mângâie pe Karen pe fund.

- Pierdem timp, draga mea.

- Gata, am terminat. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Karen.

- Da. Distrăți-vă și nu vă faceți griji!

Cei doi tocmai ieșiseră din cameră când Karen se întoarse.

- Apropo, Rick o să treacă pe aici ca să lucreze la sistemul de securitate. Trebuie să ajusteze camerele de supraveghere.

La auzul numelui lui Rick, lui Judy îi luară foc obrazii.

- Rick?

- Sunt sigură că nu o să te încurce. O seară bună!

Judy ar fi jurat că văzuse o licărire în ochii lui Karen când aceasta ridică sprâncenele și ieși din cameră.

Ignorând roșeața din obraji, Judy își luă geanta și străbătu holul, apoi urcă scările spre una dintre camerele pentru oaspeți. Paleta de culori în albastru-deschis și alb se asorta cu priveliștea de la fereastră, care dădea spre mare. Toată casa emana liniște, iar Judy se trezi fascinată de o barcă în trecere, întrebându-se cine era pe ea.

- Bună.

Judy se întoarse și o văzu pe Dina în ușă.

- Bună.

Pielea închisă la culoare a fetei și ochii plini de emoție contrastau cu camera luminoasă. La 16 ani, adolescenta avea câteva kilograme în plus, pe care încerca să le ascundă în spatele hainelor largi.

- Să înțeleg că Zach și Karen au plecat.

Judy se îndepărtă de fereastră.

- Da.

- Chiar nu am nevoie de o bonă.

Cuvintele ei defensive erau întărite de brațele încrucișate la piept.

- Asta e bine, pentru că nu-mi place să fiu bonă.

- E o prostie. Nimănui nu i-a păsat că eu și Devon am fost pe cont propriu luni întregi. Acum ne aflăm aici, unde sunt doar reguli.

Judy se așază pe marginea patului.

- Pun pariu că părinții voștri vă lăsau singuri mult timp.

- Tot timpul. Atunci nimănui nu i-a păsat.

- E vorba doar de statul peste noapte, sunt sigură că în timp situația o să se mai relaxeze.

- E o prostie.

- Asta e. Judy se ridică și se îndreaptă spre ușă. Am face bine să ne bucurăm cât mai mult de seara asta.

Dina o urmă. Coborâra scările și intrară în bucătărie. Judy deschise frigiderul și scoase un pachet cu carne de vită, o ceapă și câteva ouă.

- Nu trebuie să gătești pentru mine.

Era dificilă fata.

- Nu trebuie să mănânci. Sunt sigură că Zach și Karen o să aprecieze ce rămâne. Ea își suflecă mânecile și se spală pe mâini. Poți să iei pâinea?

Judy se uită cu coada ochiului cum Dina se duse în cămară și scoase o pâine. Ridică ceapa și o flutură în aer.

- Vrei să tai ceapa sau pâinea?

Dina o fixă cu privirea.

- Faci drob?

- Da, nu mă pricep la delicatețe. Drob și piure.

- Și sos?

Judy aproape că zâmbi, dar își ascunse entuziasmul. Se părea că Dina avea să iasă din starea ei.

- Nu mă prea pricep la sos. Știi să-l faci fără cocoloașe?

Dina încuviință scurt.

- Cred că da.

- Grozav! Atunci eu o să plâng peste ceapă, iar tu te ocupi de sos.

Judy lăcrima deasupra cepei, în timp ce Dina scoase câțiva cartofi și începu să-i curețe.

- Îți place să gătești? Când Dina nu răspunse, Judy continuă să vorbească. Faptul că am crescut într-un orașel înseamnă că nu aveam prea multe opțiuni de restaurante.

- Nici măcar fast-food?

- Puteam să mergem în orașul alăturat la un local cu burgeri, dar nu făceam asta tot timpul. La Conrad se găsesc cei mai buni cartofi prăjiți.

Dina râse.

- Fratele tău a spus același lucru.

- Mama ne-a învățat toate lucrurile de bază. În primii doi ani la colegiu, am gătit doar când mergeam acasă. Apoi eu și Meg ne-am luat un apartament în afara campusului și am gătit tot timpul. Atunci m-am îngrășat puțin.

Dina pufni.

- Ești slabă.

- Da, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să mă antrenez pentru asta. Eu și Meg mergeam la un curs în Seattle, dar aici nu am găsit nimic care să nu fie foarte scump. Așa că acum alerg după muncă.

- Și Karen aleargă tot timpul.

Judy se uită pe geam.

- Dacă aș locui pe plajă, aș fi fericită să alerg tot timpul. În oraș trebuie să ocolesc mașinile și să inspir aerul poluat.

- De ce nu plătești un abonament la una din sălile alea scumpe?

- Pentru că, spre deosebire de fratele meu, sunt falită.

- Nu ai spus că lucrezi?

Judy puse ceapa tăiată în castronul mare cu carnea de vită și sparse câteva ouă peste ea.

- E un stagiu. Nu sunt plătită și muncesc prea mult.

Dina păru îngrozită.

- De ce ar lucra cineva fără să fie plătit?

- Întrebarea asta mi-o tot pun și eu de două săptămâni. Judy tresări când atinse carnea rece și începu să amestece ingredientele. La naiba, ce rece e!

- Da, dar e singurul mod în care poți să amesteci totul cum trebuie.

Dina curăță cartofii și continuă conversația.

- Chiar lucrezi pe nimic?

- E un stagiu de șase luni. E un mod de a câștiga experiență ca apoi să mă angajeze cineva.

- Credeam că, dacă mergi la colegiu, înseamnă că o să te angajeze cineva.

- Nu neapărat. Presupun că așa funcționează pentru unele profesii, dar nu pentru mine.

- Zach spune că vrei să proiectezi clădiri.

- Da. Dar singurul lucru pe care l-am făcut e să mă ocup de corespondență. Nu ar trebui să mă plâng. Nu e chiar atât de rău, dar tot simt că mă învârt pe loc.

- Nu are cum să fie mai rău decât la liceu. De parcă o să folosesc vreodată algebra...

Judy se pregătea să o contrazică, dar o voce adâncă din spatele ei își exprimă părerea:

- Slavă Domnului! Eu niciodată nu folosesc algebra.

„Rick.“ Ei i se făcu pielea de găină.

Fără să se întoarcă, Judy spuse:

- Eu o folosesc tot timpul.

- Asta pentru că ai o meserie de birou, păpușică.

Dina râse.

- O meserie care nu-i aduce bani.

- Și mai bine. Bună, Dina!

Judy simți entuziasm în vocea adolescentei.

- Bună, Rick.

Bărbatul se duse în spatele ei și se uită peste umărul lui Judy.

- Oh, păpușică, nu trebuia să-mi pregătești cina.

- Nu fac asta și nu sunt păpușica ta!

Judy întoarse castronul pe masă și modelă amestecul.

- Pare să fie multă mâncare pentru două femei.

- Sunt sigură că e destulă cât să ni te alături, îi spuse Dina.

- Perfect. Nu am mai mâncat drob de ani întregi.

Judy se întoarse și nu putu să nu-l admire pe bărbatul care stătea atât de aproape de ea.

- Sunt sigură că ai ceva mai bun de făcut.

Rick clătină din cap.

- Ba nu. Aici am de lucru în seara asta. Ar trebui să termin când o să iasă chestia asta din cuptor.

Judy îl fixă cu privirea, dar zâmbi în sinea ei.

- Deci dai buzna la masa de biliard și la masa de seară.

- Fac și eu ce pot, Utah.

La naiba, era prea chipeș pentru sănătatea ei mintală. Se trezi holbându-se la buzele lui, iar când Rick ridică o sprânceană, ea ieși din transă, își puse mâna pe brațul lui ca să-l împingă și îl ocoli ca să ajungă la chiuvetă.

- Cum zici tu.

Rick se duse lângă ea, îi luă buretele din mâini și îl plimbă pe mâna lui, apoi i-l dădu înapoi.

- O să încep de sus. Dacă o să auzi alarma, să o ignori.

- Bine.

Rick chicoti când ieși din cameră.

Când el ajunsese destul de departe, Dina spuse:

- Bărbatul ăla e excitant.

Judy își făcu vânt ca să-ți răcorească obrazii și-și ținu comentariile pentru ea.

Nu înțelegea cum era posibil ca o alarmă să se activeze de 14 ori. Judy deja era cu nervii la pământ când cuptorul o anunță că era gata cina. Apoi, ca și cum Rick stătea în hol, așteptând un semn, bărbatul apărui cu mâinile curate și cu zâmbetul relaxat pe care îl avea mereu pe față, așezându-se lângă ea ca să ia cina.

Dina purtă o mare parte din conversație. Adolescenta vorbea despre școală, despre lipsa ei de dorință de a învăța matematică, despre profesorii deloc pricepuți.

Judy încercă să se concentreze la ce spunea Dina și ignoră prezența tuturor lucrurilor care aveau legătură cu Rick. Nu conta că privirea verde a lui Rick o sorbea

ca apa nisipul deșertului de fiecare dată când o privea. Nu conta că, de fiecare dată când privirile li se întâlneau, inima îi tresărea. Nu conta nici că scânteile dintre ei ar fi putut să aprindă un foc în timpul furtunii. Nu conta.

Rick îi distrăgea atenția. Iar Judy voia o carieră, o viață în care să întâlnească oameni diferiți, să trăiască multe aspecte ale vieții. Rick era periculos, iar asta, recunoștea doar în sinea ei, o atrăgea. Zâmbetul lui devastator și fascinația față de ea o puteau distruge. Aflase de mult timp că nu putea să fie o jucătoare în rochie. Flirtatul era una, dar intimitatea fără emoții era ceva dificil. Dădea vina pe orașelul în care crescuse pentru inabilitatea ei de a se juca și de a merge mai departe. Ar fi fost mai ușor să cedeze în fața tentației dacă știa că putea face asta fără să se atașeze de el.

- Mâncarea e foarte bună, păpușică, spuse Rick în timp ce-și puse a doua porție.

- M-a ajutat Dina.

Dina se îndreptă, bucurându-se de laudă.

- Și nu-mi mai spune *păpușică*!

Rick îndreptă furculița spre ea.

- Există un mod să scapi de asta.

Judy își dădu ochii peste cap.

- Ei bine, am de făcut o recenzie stupidă despre o carte în seara asta, spuse Dina, care se ridică de la masă și își luă farfuria. O să fii aici și de dimineață, nu-i așa?

- O să stau până când se întorc Karen și Zach. Cred că vor dormi până târziu, îi aminti Judy.

- Grozav, pentru că am de făcut ceva la matematică. Judy îi spusese că avea s-o ajute cu algebra. Avea să-i ofere altă perspectivă decât cea dată de Karen.

Dina se îndreptă spre bucătărie cu farfuria, iar în scurt timp se auzi apa de la robinet.

- Pot să fac eu asta, îi zise Judy.

- Regulile casei spun că toată lumea ajută.

Judy aproape îi spuse să sară peste regulile casei în acea seară, dar Rick își puse mâna pe brațul ei.

- Rutina și ordinea sunt semne de stabilitate. Are nevoie de asta, șopti el.

Judy se uită spre bucătărie și observă zâmbetul de pe fața Dinei. Când se întoarse spre Rick, îl văzu fixând-o cu privirea.

- Atunci poți să strângi tu restul mesei.

- Sunt invitat.

- Nu prea cred, păpușică, îi zise ea. Faptul că te-ai invitat singur nu e același lucru cu a fi invitat.

Puseră deoparte o farfurie cu mâncare pentru Devon și curățară bucătăria în douăzeci de minute. Dina se scuza și îi lăsa singuri.

Rick îi dădea ultima farfurie să o pună la uscat.

- Ce zici de niște cafea? întrebă el după ce se șterse pe mâini.

- Iar te inviți?

Rick se rezemă de masă.

- Știu că o să ți se pară greu de crezut, dar trebuie să stai până după lăsarea întinericului ca să verific camele de afară.

- E greu să te iau în serios când ai zâmbetul ăla pe față.

Rick îi făcu cu ochiul.

- Am mai auzit asta.

Gropițele lui erau letale, dar asta nu însemna că ea i-ar fi spus asta.

- Bine.

Ea făcu efortul să pună la încălzit un ibric cu apă, fericită în sinea ei că bărbatul nu pleca.

„Te joci cu focul, Judy!”

Tocmai scotea niște cești de cafea din dulap când Rick întrebă:

- Deci eviți să ieși la întâlniri cât ești aici sau doar eviți o întâlnire cu mine?

Ea ezită, apoi spuse primul lucru care îi veni în minte:

- Ești periculos.

- Numai pentru un dușman.

- Prima oară când ne-am întâlnit te jucai cu o armă.

- Era implicat un dușman în toată povestea.

Era adevărat.

- Ești prea arogant pentru mine.

- Încercător, o corectă el. Și tu ești la fel. Mi se pare sexy.

Judy închise ochii și oftă când auzi sunetul mașinii de cafea.

- Ceva îmi spune că ai impresia că multe lucruri sunt sexy.

Turnă două cești de cafea și puse zahăr într-a ei.

- Drobul mi se pare sexy.

Judy nu se putu abține și râse.

- Asta e trist. Ridică ceașca la buze și se întoarce spre el.

- Majoritatea meselor mele sunt din mâncare congelată și încălzită la microunde.

- Nu cred că asta înseamnă mâncare gătită.

Rick se apropie și luă ceașca pe care i-o turnase Judy, dar pe care nu i-o dăduse.

Ea se uită la pieptul lui masiv și la umerii lați. Își strânse ceașca în mâini, ca să evite tentația de a-l atinge. Pentru că era al naibii de sexy!

Rick își așază mâna stângă lângă cana de cafea și o privi.

Ea se foi sub privirea lui și nu avu curajul să spună ceva. Abia când Rick se întinse după cafeaua ei îl privi în ochi. Rămase fără aer. Zâmbetul pe care el îl avea mereu pe buze nu mai era acolo, fiind înlocuit de ceva mult mai intens.

- Ce faci?

Bărbatul puse cana ei lângă a lui și își așază mâinile de o parte și de alta.

- O să te sărut, spuse el, foarte aproape de buzele ei. O să te gust.

Aerul îi rămase undeva între plămâni și creier.

- Eu... eu...

- Și tu vrei să mă guști. Când Judy își linse buzele, Rick știu că avea dreptate și așteptă cuvintele care să-i demonstreze că nu avea. Din ziua în care ne-am cunoscut a existat o chimie între noi.

Bărbatul verbaliză cuvintele pe care le gândi Judy. Continuă să-și plimbe privirea peste buzele ei, corpul

lui fiind atât de aproape, însă fără să o atingă. Părțile ei intime începură să simtă fiori.

- Nu vrei să vezi dacă ne potrivim, Judy?

- Ești periculos.

Dar nu-l dădu la o parte. Își imaginează acea scânteie și, în același timp, se întrebă ce gust avea el.

- Sunt, zise el.

Ea își linse buzele, știind că Rick nu se gândea la același pericol la care se gândea ea. A fi cu Rick și în viața lui putea pune în pericol toate lucrurile pentru care muncise din greu.

- Nu îmi place pericolul.

Mâinile lui Rick alunecară pe șoldurile ei, iar contactul o făcu să tresară.

- Nu sunt de acord. Ți plac pericolul, nesiguranța, le dorești.

- Ba nu.

Fără nici un efort, Rick o ridică pe masă și mâinile îi rămaseră pe talia ei. Degetele lui puternice o marcară, făcând-o să se simtă mică și protejată.

Rick mirosea a săpun de pin și a ceva atât de unic, încât Judy se gândi că erau feromoni. Același parfum o umplea când închidea ochii noaptea. Rick își apropie capul de al ei, dar nu o atinse. Judy începu să respire mai rapid acum, când sărutul lui era atât de aproape.

Buzele lui le mușcară ușor pe ale ei, șocul fiind atât de puternic, încât Judy icni, iar zâmbetul lui deveni contagios. Ea se aplecă în față, tentând pericolul ca el s-o atingă din nou. Rick chiar asta făcu, de data asta stând până când Judy închise ochii, iar limba lui linse marginile buzelor ei, căutând să pătrundă printre ele.

Pericolul avea forma unui bărbat atât de priceput la seducție, încât Judy nici măcar nu-și dădu seama când se așezase între coapsele ei și îi lipise corpul de al lui. Rick nu lăsă nici o parte a gurii ei neatinse. Profunzimea sărutului o lăsă fără aer și o făcu să vadă stele. Mâinile lui erau întinse pe spatele ei și în păr. Nu avea loc să gândească, doar să simtă și să guste.

Zgomotul din spate o făcu să înghețe.

- Omule, scuze...

„Devon.”

Rick se retrase, dar nu ieși din spațiul ei personal.

Judy deschise ochii și îl văzu pe Devon ieșind din bucătărie.

- Oh, Dumnezeuule!

Ea oftă și se uită în ochii zâmbitori ai fiului pericolului.

- Nu o să vorbim despre asta, zise el.

Judy încă îi simțea gustul și voia mai mult.

- Nu?

El clătină din cap.

- Nu.

Rick se retrase câțiva centimetri, iar Judy se aplecă în față.

- O să termin ce am de făcut, apoi o să plec acasă.

Dezamăgirea se materializă într-un oftat frustrat.

- Da?

- Da. Pentru că, dacă mă întorc în casa asta și te văd privindu-mă din nou așa, o să-ți arăt exact cât de periculos sunt. Și nu vreau să te sperii, Judy.

Ea își strânse mâinile, care ajunseseră în jurul taliei lui la un moment dat în timpul sărutului.

Rick râse.

- Nu o să te sun, dar asta nu înseamnă că nu mă gândesc la tine.

- Mă săruți așa și nu o să suni?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că...

Rick se apropie și îi șopti la ureche, respirația lui fierbinte activând fiecare celulă plină de dorință din ea.

- Nu o să-ți dau ocazia să mă respingi la telefon. O să-ți amintesc personal de momentul ăsta.

Ea închise ochii, simți atingerea ușoară a limbii lui pe lobul urechii și gemu.

Apoi Rick ieși din cameră.

capitolul 7

- Nu a sunat.

- A spus că nu o s-o facă.

Meg râse la telefon.

- Nu pot să mă concentrez.

Era în pauza de masă, mânca un sendviș și vorbea la telefon cu prietena ei cea mai bună despre un bărbat.

- De asta nu am vrut să ies cu el.

- E un mod sexy de a-ți distrage atenția, trebuie să recunosc.

- Trebuie să lucrez.

- Pentru că e nevoie de toată concentrarea ta ca să sortezi și să faci pe poștașul. Dumnezeu, Judy, nu ai un job stresant și important!

- Chiar dacă aș avea, m-aș uita pe geam, gândindu-mă la el. Ar trebui să-l sun și să-i spun că nu pot să fac asta.

- Încetează! Dacă l-ai suna, pur și simplu ar veni la tine la birou și ți-ar arăta ce efect are de fapt asupra ta.

De ce îi spusese lui Meg toate detaliile sărutului lor? Ar fi trebuit să știe că avea să se întoarcă împotriva ei.

- Asta e o nebunie.

- Fratele tău nu se întoarce acasă vineri, pentru strângerea de fonduri?

- Ba da.

- Nu e Rick bodyguardul lui Mike?

- Uneori.

- Atunci probabil o să-l vezi pe Rick vineri acasă sau la evenimentul de strângere de fonduri.

Judy își împinse prânzul într-o parte.

- Super. O să fie distractiv să-i spun domnului Pericol că trebuie să mă concentrez asupra carierei mele și nu asupra lui, într-o cameră plină cu oameni bogați și faimoși.

- Nu o să-i spui asta. O să te uiți o dată la el și o să te topești.

- Nu ești deloc de ajutor, Meg.

Faptul că Meg îl vedea pe Rick aproape în fiecare zi de când lucra în biroul casei din Tarzana, unde el locuia, doar înrăutățea situația. Dacă Rick voia să-i spună ceva, o putea face. Dar încă nu spusese nimic.

- Vrei să te ajut?

- Nu asta fac prietenii?

- Bine, să vedem... Se auzi un zgomot, ca și cum telefonul căzuse, apoi Judy o auzi pe Meg strigând. Hei, Rick?

Inima ei tresări.

- Meg!

- Da, e Judy la telefon. Spune că vrea să se încolăcească în jurul tău...

- Meg! Să nu... Oh, la naiba!

Oamenii care stăteau pe veranda exterioară a chioșcului de sendvișuri o priveau în timp ce îi ținu morală prietenei ei celei mai bune. Râsul lui Meg îi umplu urechile.

- Ești atât de ciudată!

- Ar fi bine să nu fie acolo.

- Ți-am spus că abia dacă îl văd. De obicei, plec înainte să ajungă. Relaxează-te!

Când Judy simți că inima îi revine la un ritm normal, își blestemă prietena.

- O să ți-o plătesc.

- Nu am nici un dubiu.

După ce se mai plânse puțin, Judy închise telefonul și se uită la sendvișul pe jumătate mâncat. Nu ar fi trebuit să-l lase s-o sărute. Pentru că săruturile duceau la visuri, iar visurile, la dorință.

Se blestemă și intră în jocul ei de război de pe telefon. Pentru câteva minute, nu se mai gândi la săruturi și la parfum și se luptă cu dușmanul ei cibernetic.

- Așa îți trebuie! apuse ea telefonului, în timpul unui raid asupra lui Spike, un dușman care fusese cândva în echipa ei.

În timpul bătăliei online care avusese loc în timpul verii, acesta ieșise, plângându-se că echipa nu cheltuia

destui bani reali ca să câștige luptele în grup. Acum apărea din când în când pe lista ei de dușmani, iar Judy nu avea nici o rețineră să-i trimită săruturi în joc când îi arunca în aer clădirile și îi lua banii cibernetici. Scria "fluturat din mână" și puneă un emoticon care făcea cu ochiul pe pagina lui. Judy închise jocul, își aruncă prânzul la gunoi și se îndreptă înapoi spre birou.

Mike era deja acasă când ea plecă vineri de la birou. Energia din casă se schimbăse complet datorită prezenței lui. Când intra pe ușă, o întâmpină muzica dată tare. Ferrariul lui fusese scos din garaj și se afla pe alee, unde erau niște mici bălți, dovada că venise cineva să spele mașina. Judy nu se aștepta să o vadă pe Meg, deoarece aceasta era deja la Zach și Karen și se pregătea pentru seara aceea. Întregul eveniment era organizat de Karen, dar ocazia ca Meg să învețe să discute cu clienții bogați, în timp ce socializa cu prietenii lui Mike și Zach, era prea bună pentru a fi ratată.

- Mike? strigă Judy prin casă, încercând să acopere muzica.

- Aici!

Judy urmă vocea fratelui ei și îl găsi în dormitor, cu cămașa deschisă și părul încă ud de la duș.

Își deschise brațele spre fratele ei.

- Mă bucur atât de mult că ești acasă!

Mike o luă în brațe și o sărută pe obraz.

- Mă bucur să mă întorc într-o casă cu oameni. Unde e Meg?

- La Karen și Zach. S-a dus să lucreze pentru Samantha.

- Pentru Alliance?

Ea îl lovi în joacă pe braț.

- Pentru Alliance. Nu mi-am dat seama că ai folosit un serviciu ca acesta ca să te cuplezi cu Karen.

Mike îi aruncă o privire ciudată.

- Mi s-a părut practic la momentul respectiv.

Mike își încheie cămașa.

- Cât o să fii în oraș?

- Plec marți seară.

- Nu prea ai timp pentru relaxare.

- Nu cred că o să fie mult timp pentru relaxare. O să fie greu să-mi țin ochii deschiși în seara asta din cauza fusului orar.

- Nu ai dormit în avion?

- Nici măcar avioanele private nu sunt atât de confortabile.

Judy se îndreaptă spre ușă.

- Poți să-mi spui totul despre excursiile tale exclusive cu avionul când plecăm. Trebuie să fac un duș și să mă pregătesc.

Judy ieși din camera ei 40 de minute mai târziu într-o rochie lungă cu paiete și purtând pantofi cu toc.

Mike fluieră.

- Cine ești și ce ai făcut cu sora mea?

Judy își dădu ochii peste cap.

- Idiotule!

- Arăți incredibil!

Complimentul o făcu să zâmbească, chiar dacă venea de la fratele ei. Ea își trecu mâna peste stomacul plat și se întoarse.

- Am împrumutat-o de la Karen. I-ai luat o groază de haine.

- Mi-a luat patru luni ca s-o conving să cheltuiască niște bani!

- Pot să mă gândesc la trăsături mai rele când vine vorba de o femeie.

Mike își luă haina neagră și o îmbracă.

- Nu trebuie să împrumuți hainele lui Karen.

- Nu-mi permit genul ăsta de lucruri. Și înainte să te oferi... Nu.

Ieșiră împreună pe ușa principală.

- Nu... ce?

- Nu o să iau bani de la tine. Deja mi-ai dat un loc unde să stau.

- Sunt doar bani, Judy. Am mai mulți decât o să cheltuiască vreodată.

Ea ezită când fratele ei închise ușa în urma lor.

- Trebuie să-i câștig singură, Mike. Deciziile mele, cariera mea.

- Un împrumut atunci?

Judy clătină din cap.

- Nu împrumut bani de la familie. Până și eu știu că nu e în regulă. Cine știe, poate că o s-o rog pe Meg să-mi găsească un soț temporar.

Mike o fixă cu privirea.

- Nu prea cred.

- De ce?

Nu însemna că ar fi luat cu adevărat în considerare propunerea, dar de ce avea Mike impresia că aranjamentul era bun pentru el, dar nu și pentru ea?

- E prea periculos pentru o femeie.

- Să fim serioși! Ea așteaptă lângă Ferrariul lui să-i deschidă ușa. Monitorizează pe oricine cu intenții rele.

Mike o ajută să urce în mașină și apoi închise ușa. O privi din locul șoferului și porni motorul.

- Nu ești făcută pentru o căsătorie temporară.

- Cum poți să spui așa ceva?

O enerva discriminarea. De ce fusese destul de bun pentru el și Karen, dar nu era pentru ea? Voia să aibă viața unei femei moderne. Oare simpla ei prezență trăda faptul că era o femeie dintr-un orașel care nu era în elementul ei în LA? Oare oamenii de la Benson & Miller Designs vedeau asta la ea și de aceea nu o luau în serios?

- Doar nu te gândești la asta cu adevărat, nu?

- Faptul că ești îngrijorat că aș face-o e o ipocrizie, nu crezi?

- Ești sora mea mai mică. E treaba mea să am grijă de tine.

Chiar părea speriat.

- Relaxează-te, Mike! Nu o să fac nimic acum. Vreau să văd încotro merge stagiul ăsta, apoi o să iau decizii precum căsătoria, fie ea temporară sau nu. Aș fi fericită dacă

aș reuși să-mi conving șeful să-mi ceară să fac altceva decât muncă de funcționară.

Vorbiră despre locul ei de muncă și lipsa de expunere la ce voia să facă cu adevărat. Ea se plânse, iar Mike o ascultă. Judy vorbi încontinuu, descărcându-se complet. Fratele ei mereu fusese un ascultător bun.

- Vrei sfatul meu? întrebă el când coti spre casa lui Karen și Zach.

- Întotdeauna.

- Riscă! Fă ceva care o să le atragă atenția. Care e cel mai rău lucru care poate să se întâmple?

- Să îmi spună să plec.

Mike opri pe alea lungă ce ducea spre Village.

- Să îți spună să renunți la un stagiu care îți evidențiază abilitatea de a îndosaria hârtii.

Alea era plină de mașini. Limuzine, mașini sport, mașini de oraș. Un loc așa cum nu mai văzuse niciodată.

- Urmează să întâlnești niște oameni foarte puternici. Da, unii vor promite lumea și nu vor oferi nimic. Dar ți-am văzut creațiile. Ești bună.

- Nu știi nimic despre design.

- Știi ce arată bine. Iar dacă nu ai fi avut talent, nu ai fi absolvit cu onoruri și unii profesori ți-ar fi sugerat o altă specializare. Nu mi-ai spus că ultimul tău proiect a ajuns pe lista profesoarei tale cu realizări excepționale?

Cela fusese un moment aparte.

- Da. Chiar sunt bună.

- E momentul să-i arăți asta șefului tău - sau poate șefului lui.

Ea oftă. Nu suporta senzația de înfrângere.

- E imposibil să fii observat în biroul ăla.

Opriră lângă un valet, iar cineva îi deschise ușa. Mike coborî și aruncă zâmbetul lui de Hollywood când puștiul luă cheile și îi spuse:

- Ai grijă cu ea!

Puștiul clipi.

- Așa o să fac, domnule Wolfe.

Mike râse, veni lângă ea și își trecu mâna peste umerii ei, așa cum făcuse mereu.

- E ușor să fii observată. Partea grea e să oferi un design de calitate.

- Tu ești un star de cinema, domnule Hollywood. Nu am aceeași putere.

Fratele ei râse și o lovi cu șoldul, aproape dezechilibrând-o. Judy râse și făcu la fel tocmai când cineva le făcu poze.

Rick parcă fusese pocnit de cineva. Cuvintele lui Judy îi răsunau în ureche: „Poate că o s-o rog pe Meg să-mi găsească un soț temporar“.

Conversația dintre Judy și Michael când plecaseră de la casa din Beverly Hills începuse destul de inocent. Rick nu avusese de gând să asculte decât ca să știe că plecaseră de acasă și să estimeze când aveau să ajungă la The Village.

Judy voia să ia propriile decizii, să câștige propriii bani. Însă, când pomenise de Meg și de bani, Rick văzu-se roșu în fața ochilor.

- Nu are cum să vorbească serios, își spuse.

Probabil își lua fratele peste picior.

Rick, îmbrăcat în frac, se amestecase printre invitați, în timp ce era cu ochii pe ușă.

Licităția silențioasă din curtea din spate era monitorizată de oamenii lui Neil. Participarea lui Rick era mai mult pentru protejarea cercului interior al lui Zach și Karen, din care făceau parte Michael și Judy. Neil avea grijă de Gwen, Samantha și Blake. Singurii membri de elită ai grupului lor care nu erau direct sub supravegherea lui Neil erau guvernatorul, Carter Billings, și soția lui, Eliza. Billings avea propriii oameni care îl urmau.

Rick auzi mulțimea vorbind despre nou-sosiți înainte s-o vadă pe Judy.

Rochia aurie strălucitoare ajungea până la vârful degetelor, iar în picioare avea niște pantofi delicați, care se vedeau prin crăpătura rochiei. Picioarul ei suplu

apărea de sub rochie și îi făcea poftă de ea. Privirea i se plimbă peste formele ei și ajunse la decolteul destul de adânc cât să îi expună pielea pală de deasupra sânilor. Judy își prinsese părul sus, într-un stil dezordonat, care arăta ca și cum durase numai câteva secunde, dar știa că îi luase probabil o oră. Avea puțin mai mult machiaj decât de obicei, dar, în loc să arate fals, arăta sexy.

Încercă să-și mute privirea înainte ca Judy să-l prindă holbându-se. Ochii lui nu erau singurii care o urmăreau prin încăpere. Era o femeie atrăgătoare. Dacă Meg ar fi vrut să-i găsească un soț temporar, nu ar fi durat mult până când s-o ia cineva.

Dar asta nu avea să se întâmple, nu atât timp cât mai respira el.

- Alo, căpitane Evident?

Rick își luă din nou privirea de la Judy și o văzu pe Meg lângă ea.

- Ce este?

Meg clătină din cap.

- Știi, Rick, mi se pare amuzant că voi doi tot dansați în jurul acestei atracții.

Bărbatul se gândi la asta o clipă.

- Nu credeam că dansez.

Nu, îi ceruse să iasă la o întâlnire în urmă cu mai bine de o lună.

- Presupun că așa e.

Meg îi făcu semn cu mâna lui Judy, iar Rick observă schimbul de priviri dintre cele două tinere. Un avertisment tăcut din privirea lui Judy spre Meg.

- Femeilor le place să danseze, îi spuse Meg, după care plecă.

„E bine de știut.“

După cină, când începu muzica, Judy și Mike se duseră pe ringul de dans și începură să danseze cu mișcări puțin exagerate și cu înflorituri. La un moment dat, Zach o abandonează pe Karen ca să danseze cu sora lui. Fotografii se distrau de minune cu cei patru. Era

de ajutor faptul că Michael și Karen zâmbeau și dansau de parcă nu fuseseră niciodată căsătoriți, iar acum erau divorțați și trăiau vieți separate. Rick știa adevărul despre mariajul lor temporar, dar puțini din încăperea îl mai știau.

Rick așteptă momentul potrivit, iar când muzica deveni mai lentă, interveni și o luă pe Judy de talie înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmpla. Înainte să-l refuze.

- Bună, păpușică, îi șopti el la ureche.

Ea se încordă, dar apoi se relaxă în brațele lui și se lăsă purtată de muzică. Tăcu vreo treizeci de secunde, apoi spuse:

- Nu ai sunat.

În loc să-i răspundă, Rick o învârti, apoi o trase înapoi, fiind fotografiați de mai multe ori. Abia când o întoarse și stăteau obraz lângă obraz, îi răspunse:

- Ți-am zis că nu o să te sun.

Ea deschise gura ca să spună ceva, dar el o învârti din nou, făcând dansul mult mai activ. Rick nu voia să vorbească cu ea pe ringul de dans, nu când Judy avea ocazia să îl refuze la fel de ușor ca la telefon. Nu putea să riposteze când aveau public în jur. Însă avea să se asigure că oricine o privea avea să afle de atracția dintre ei.

Rick își trecu mâna peste talia ei și o strânse mai tare, conducând-o și folosind muzica pentru a-i înfierbânta obrații. Judy zâmbea, ca și cum nu se putea abține.

- Unde ai învățat să dansezi?

Întrebarea era inocentă, dar Rick clipi, aproape ratând un pas.

- Nu a fost în armată.

Mâna care se odihnea pe pieptul lui se dădu la o parte, iar ea își ridică privirea spre a lui.

- Te descurci bine.

Fericit că Judy nu-i mai puneă întrebări, Rick îi testă abilitatea de a se lăsa condusă.

- Nici tu nu ești prea rea, Utah.

Muzica se opri.

- În legătură cu lipsa unui apel...

- O să sun data viitoare.

Câteva dintre cuplurile din jurul lor pleacă de pe ringul de dans.

- Nu știu dacă...

Lui Rick nu-i plăcea direcția în care o lua conversația și o întrerupse punându-i un deget pe buze. Apoi îl înlocui scurt cu un sărut. Cast, simplu și plin de promisiuni.

În cască se auzi o voce care puse punct sărutului lor de pe ringul de dans.

- Rick, avem nevoie de tine.

Se retrase, fericit să o vadă pe Judy zâmbind.

- Trebuie să mă întorc la muncă, Utah. Vorbim mai târziu.

O sărută pe frunte și o lăsa pe ringul de dans.

capitolul 8

Meg îi dădu un cot lui Karen și îi atrase atenția asupra sărutului de pe ringul de dans.

- Uite!

Karen se uită peste umăr și fluieră încet.

- Știam eu că asta o să se întâmple.

- Judy e înnebunită după el.

Nici una nu își luă privirea de la ei când sărutul se termină, iar Rick îi șopti ceva lui Judy la ureche.

- În sensul bun sau rău?

- Puțin din fiecare.

Rick o lăsa pe Judy uitându-se în urma lui, iar când ea se întoarse spre prietenele ei, atât Karen, cât și Meg își îndreptară atenția spre paharele cu vin din mână. Nici că ar fi putut fi mai clar.

- E un tip bun? Pare să fie.

Karen își ridică paharul la buze și spuse:

- Nu am văzut nimic care să ridice suspiciuni. E mâna dreaptă a lui Neil de mai bine de doi ani.

- Iese la multe întâlniri?

- Nu l-am văzut niciodată cu nimeni. Sunt sigură că a mai ieșit, dar niciodată nu a adus pe cineva la noi.

Zach apărură lângă soția lui și-i puse o mână pe umăr.

- Rick tocmai mi-a sărutat sora mai mică pe ringul de dans?

Karen se rezemă de el, chicotind.

- Nu mai există nici un bărbat aici care să fie confundat cu Rick în afară de Neil și știm cu toții cât de fericiți sunt Neil și Gwen.

Zach se uită spre ușa pe care Rick ieșise din încăpere.

- Hm...

Meg îl văzu pe Mike vorbind cu Judy. Atât Mike, cât și Zach aveau aceeași expresie.

Zach se îndreptă spre ușă, dar Karen îl prinse de braț.

- Ce faci?

- Nimic, zise el cam prea repede.

- Să nu faci o prostie! Judy e femeie în toată firea.

Zach o sărută pe Karen pe frunte și plecă.

Meg privi cu apreciere.

- Fiind singurul copil la părinți, nu am avut niciodată un frate sau o soră care să-și facă griji pentru tipii cu care am ieșit.

- Nici eu, spuse Karen. E plăcut să văd asta.

Mike se întâlni cu Zach la ușă și amândoi se duseră să-l înfrunte pe Rick.

- Ar trebui să-l avertizăm?

Karen clătină din cap.

- Nu, dar vreau să văd ce se întâmplă.

Lui Meg îi plăcea spiritul ei.

- Tu uită-te, iar eu mă duc să vorbesc cu Judy.

Rick se duse în zona în care doi oaspeți purtau o discuție aprinsă legată de primul nume de pe listă înainte de închiderea licitației. Agenții de pază stăteau într-o parte și priveau, în timp ce una dintre femeile licitator încerca să rezolve situația în liniște. Din păcate, bărbații nu aveau nimic de-a face cu negocierile femeii.

- Domnule Phifer, trebuie să aleg ultimul nume de pe listă. Putem să contactăm organizația care a donat acest obiect și să vedem dacă poate oferi încă unul.

Domnul Phifer nu fu fericit de posibilitatea de a nu pleca cu obiectul respectiv. Se uită la bărbatul mai înalt care stătea în cealaltă parte.

- Și dacă nu vor face asta?

- Putem doar să încercăm.

- Dacă vrei cu adevărat ceva de aici, trebuie să stai lângă acel obiect, bombăni bărbatul mai înalt.

Rick nu știa de ce se certau cei doi, dar nu avea cum să fie vorba despre ceva atât de important încât doi bărbați în toată firea să se certe la un eveniment caritabil.

Domnul Phifer înaintă, prinzând-o pe femeie la mijloc.

Rick își făcu prezența cunoscută cu un singur pas. Aflat între ei, se uită în jur cu zâmbetul pe buze.

- Domnilor, ați uitat de ce sunteți aici?

Cei doi bărbați își spuneau argumentele și arătau acuzator unul spre celălalt. În scurt timp, deveni clar că amândoi băuseră și nimeni nu asculta.

Rick se întoarse și luă mapa din mâna femeii. Îi oferi un zâmbet sincer femeii care avea în jur de 50 de ani, se uită la ultimul nume și la cifrele din partea de jos a foii.

- Dumneavoastră sunteți domnul Connors? îl întreabă pe bărbatul înalt.

- Da.

- Ultima ofertă a fost de 2 500.

- Da.

- Și dumneavoastră sunteți domnul Phifer?

Phifer își flutură degetul peste numele înregistrat deasupra lui Connors.

- Asta e oferta mea, pe care am făcut-o tocmai când expira limita de timp pentru masa asta.

Rick își ridică privirea și-i văzu pe Michael și pe Zach îndreptându-se spre el. Cei doi se opriră aproape de el ca să-l privească.

- Ei bine, cum par să fie discuții legate de oră, haideți să facem un lucru diplomatic și să ținem o licitație live. Oferta e de 2 500, Phifer, oferiți mai mult?

Bărbatul îl fixă cu privirea.

- 2 600.

Rick se întoarse spre Connors.

- 3 000.

Rick se întoarse spre Phifer.

- E o prostie. Oferta mea a fost ultima - și făcută la timp.

Connors își încrucișă brațele la piept, cu un zâmbet enervant pe față. Se lăsase tăcerea peste mulțimea din jurul lor.

Rick nu știa cine erau acești bărbați sau ce legături aveau cu Karen și cu Zach, dar începea să-l doară capul.

- Dacă e prea mult pentru tine, renunță! spuse Connors.

Phifer încercă să-l ocolească pe Rick. El împinse mapa în pieptul lui Phifer, iar zâmbetul de pe față îi dispăru.

- Nici nu m-aș gândi la asta.

Michael profită de moment și ridică vocea deasupra mulțimii.

- 6 000!

Oamenii pufniră, iar toate privirile se întoarseră spre celebritate.

Apoi, ca și cum era un joc, Zach adăugă:

- 7 000...

- 8!

Când ajunse la 10 000, Zach îi spuse lui Michael.

- E a ta, frate!

Connors și Phifer se uitară unul la altul, apoi părură să-și dea seama că făcuseră o scenă. Când cei doi o luară în direcții opuse fără să câștige nici unul, mulțimea se dispersă.

- Zach, trebuie să-ți evaluezi mai bine invitații.

Zach ridică din umeri.

Femeia îi mulțumi lui Rick și se duse la următoarea masă.

Rick se întoarse și văzu că ambii bărbați se uita la el, iar expresiile lor erau imposibil de citit. Apoi își aminti mica etalare a afecțiunii față de Judy.

- Cu ce pot să vă ajut?

Conversația nu putea fi evitată, așa că era mai bine să termine cu asta.

- Vrem doar să vorbim, spuse Michael în timp ce-i conduse mai departe de oamenii aflați la licitație.

Zach spuse primul:

- Deci, Judy?

Simpla menționare a numelui ei îi aduse lui Rick zâmbetul pe față. Când el nu spuse nimic, Michael adăugă:

- Sora noastră mai mică.

- Soră, da, mică, nu.

Judy nu avea nimic infantil.

Ambii bărbați îl fixară cu privirea.

- Ar trebui să ne facem griji din cauza ta? întrebă Zach.

Rick s-ar fi simțit ofensat dacă nu ar fi știut că ambii bărbați încercau doar să-și protejeze sora.

- Nu știu dacă trebuie să vă faceți griji din cauza mea. Se întoarse spre Michael. Vrei să-i spui lui Zach despre conversația pe care ai avut-o cu Judy când plecați ca să veniți aici?

Michael îl fixă cu privirea, apoi își dădu seama la ce se referea Rick.

- Alliance.

- Ah, da. Cred că nici unul dintre noi nu vrea să o vadă pe Judy înscriindu-se acolo, nu-i așa?

Zach se uită dincolo de ei, spre casă.

- Nu ar face așa ceva!

- Nu știu ce să zic, Zach, spuse Michael. A pomenit de asta.

Zach își încleștă pumnii.

- Nu, în nici un caz!

Rick oftă.

- Judy e sensibilă, Rick. Dacă îi distragi atenția ca să o ții departe de Alliance, situația o să se întoarcă împotriva noastră, îi zise Michael.

Rick clătină din cap.

- Cine a spus că asta făceam?

Explorarea posibilităților nu însemna că se juca, nu? Pentru câteva secunde, își cumpăni intențiile. Urmărirea era incitantă, iar scânteia dintre ei făcea ca totul să merite. În plus, așteptase aproape un an ca s-o curteze.

- Nu o răni! îi avertiză Zach.

- E dificil să o rănesc când nu e de acord să ieșim la o întâlnire.

Michael râse.

- O săruți și nu ieși cu ea la întâlniri?

Zach clătină din cap și își aruncă mâinile în aer.

- Nu vreau detalii.

Cei trei se îndreptau spre casă când Michael întrebă:

- Deci ce am câștigat la licitație?

Rick își dădu seama că avea în continuare mapa în mână. Se uită la descrierea obiectului și izbucni în râs.

- Se pare că tu și patru dintre cei mai tineri prieteni ai tăi o să faceți un tur de studio la Nickelodeon.

Judy îmbracă intenționat costumul despre care credea că emana putere. Nu era un costum, ci o fustă creion neagră, cu cizme negre și un pulover roșu. Dacă voia să fie observată la Benson & Miller, trebuia să înceapă să le forțeze privirea. Luni dimineață veni cu o jumătate de oră mai devreme și termină corespondența înainte ca recepționera să răspundă la primul apel.

Așa cum era de așteptat, domnul Archer avea o grămadă de hârtii neînsemnate pe biroul lui care trebuiau sortate și îndosariate sau puse înapoi pe birou într-o anumită ordine înainte de prânz. Judy ar fi putut termina totul în două ore, dar nu se grăbi și se uită peste desene și peste contractele pentru proiectele viitoare.

Două dintre ele erau remodelări ale clădirilor de birouri, nimic prea mareț și nimic care să necesite

altceva decât o reamenajare în interior. Al treilea proiect conținea doar câteva schițe. Un centru de artă avea să fie construit în Santa Barbara, iar Benson & Miller se părea că intrase în cursă pentru contract. Locul propus avea să găzduiască un amfiteatru cu 8 000 de locuri. Clădirile în stil colonial din jur o ajutară să-și imagineze designul. Dimineața trecu repede, iar când se uită la ceas văzu că era 11.30. Se duse în camera cu copiatorul, își făcu propriul portofoliu cu proiectul ca să-l ia acasă și apoi strânse toate hârtiile ca să le ducă înapoi în biroul domnului Archer.

Telefonul de pe birou sună. Niciodată nu suna.

- Judy Gardner, răspunse ea.

- Judy?

Era Nancy, recepționera, care găfâia.

- Mă duc în biroul lui Archer. Nancy, ce e?

- Ai un vizitator. Poți să...

Judy își dădu ochii peste cap. Nu exista decât o singură persoană care intimidă în acest fel o femeie.

„E ușor să fii observată“, spusese el.

- Spune-i să se întoarcă altă dată.

- Dar e...

- Da, știu.

- Îl întâlni pe Mike pe holul principal, în apropierea biroului domnului Archer.

Fete curioase apăreau din birouri și mai mulți șefi își făcură apariția, în timp ce zvonul despre prezența lui Michael Wolfe se întindea prin clădire ca un incendiu din California în timpul vântului Santa Ana.

- Hei, surioară! Zâmbetul lui de Hollywood o făcu să clatine din cap și mai tare. Am venit prea devreme pentru prânz?

Judy își mută greutatea în cealaltă mână.

- Nu știam că am stabilit ceva.

- Nu ți-am zis nimic? Stai să te ajut cu asta! Mike îi luă hârtiile din mână. Unde vrei să le duc?

Ea îi aruncă un zâmbet timid, se uită la managerul de design peisagistic, care își scosese capul din birou, și apoi vorbește încet, ca s-o audă doar Mike:

- Ar trebui să fiu furioasă pe tine.

- Nu mi-aș face treaba de frate mai mare dacă nu te-aș enerva în vreun fel. Deci unde vrei să duc astea?

Judy se întoarce spre biroul domnului Archer.

- Poți să le pui aici, zise ea, arătând spre un dulap.

Domnul Archer stătea la biroul lui, cu gura deschisă.

- Îmi pare rău că aduc un străin în biroul dumneavoastră, domnule Archer, dar fratele meu a venit mai devreme la întâlnirea pentru prânz, iar mama noastră nu ne lasă niciodată pe noi, fetele, să cărăm ceva dacă frații noștri sunt prin preajmă.

- Da... E în regulă.

Poate că fratele ei nu era singurul din familie talentat la actorie.

- Îmi pare rău, nu v-ați întâlnit încă, nu-i așa? Unde îmi sunt manierele? Domnule Archer, el e fratele meu, Michael.

Mike ridică o sprânceană, știind foarte bine că Judy nu-i spusese niciodată Michael. Numai cei de la Hollywood îi ziceau așa. Mike făcu un pas în față și întinse mâna.

- O plăcere. Judy mi-a spus multe despre tine.

- Da?

„Nimic de bine.”

- Da. Adevărul e că nu vin în oraș prea des, iar azi am vrut să vin mai devreme ca să văd unde lucrează. Sper că e în regulă.

- Da.

- Ce bine! Aveți un loc drăguț aici.

Judy îl lovi pe braț.

- Trebuie să îndosariez astea înainte să plecăm. Dacă vrei să aștepti...

- Poți să faci asta când te întorci. Privirea nerăbdătoare a domnului Archer se plimba de la ea la Mike. Nu o să dureze mult. Domnul Archer o certa pentru orice

nu făcea exact cum voia el. Ai venit devreme, mi se pare corect să ai câteva minute în plus pentru prânz.

Chiar observase!

- Bine atunci. Mă duc să-mi iau geanta, îi spuse ea lui Mike.

El o urmă în afara biroului.

- Încântat de cunoștință, domnule Archer.

- Spune-mi Steve.

Dumnezeule, cine știa că bărbatul avea să fie atât de tulburat de o celebritate? „Spune-mi Steve. Te rog!”

Judy își luă geanta de pe birou și o puse pe umăr.

- E o cafenea după colț.

- După tine.

Ea împinse scaunul sub birou, având zâmbetul pe buze. Mike scoase o revistă din buzunar și i-o aruncă pe birou.

- Se pare că am ajuns pe prima pagină.

Evident, o poză cu ei doi dansând la evenimentul de strângere de fonduri era pe coperta revistei de bârfe. Strălucirea rochiei ei aurii aproape că se asorta cu zâmbetul de pe fața lui Mike.

- O s-o citesc în pauza de cafea. Haide, dacă reușim să ajungem la cafenea chiar și cu cinci minute înainte de prânz, putem să ne așezăm la o masă în spate. Așa poate că o să mâncăm în liniște.

Mike își trecu brațul peste umerii ei și o însoți în afara biroului.

Toate privirile îi urmăreau.

Abia când ajunseră în lift Judy începu să râdă. Mike i se alătură, dar, când liftul se opri și urcară alte persoane, reveni la o expresie neutră.

Un bărbat se holba, în timp ce femeia care intră aproape căzu. Mike o prinse de cot.

- Oh, Dumnezeule... Ești? Tu ești!

Mike doar zâmbi, complet confortabil în haosul provocat de simpla lui prezență.

- Ești bine? o întreabă pe femeie, în timp ce aceasta își recăpătă echilibrul înainte ca liftul să înceapă să coboare.

- Da. Ce jenant! Îmi pare rău.

- E în regulă. Mike îi făcu cu ochiul femeii și își îndreptă atenția spre Judy. Deci, Judy, managerul meu, Tony, o să vină mâine să-mi ia mașina. Vrea s-o impresioneze pe femeia cu care iese, așa că i-am spus că poate s-o împrumute.

- Ferrariul?

- Da. Nu am vrut să-ți faci griji că a furat-o cineva.

Liftul ajunsese la parter și ieșiră din spațiul acela mic. Mike își lăsă din nou brațul peste umerii ei și o împinse cu fundul.

- Chiar vrei să te asiguri că ne vede toată lumea, nu-i așa?

- Nu. Mă asigur doar că toată lumea te vede cu mine. Iar tu va trebui să profiți de asta.

Mike își puse ochelarii de soare în clipa în care ajunseră afară. Cafeneaua era la depărtare de un bloc și reușiră să găsească o masă în spate.

- Ar fi trebuit să știu că o să apari azi, zise Judy după ce reușiră să-l facă pe chelner să nu se mai holbeze și să înceapă să noteze comanda.

Mike se lăsă pe spate în scaun și își întinse picioarele lungi.

- Diseară o să plec și voiam să mă asigur că petrecem ceva timp împreună doar noi.

O femeie de la o masă vecină se tot întorcea să se uite.

- Când o să te întorci?

- Terminăm producția într-o lună și jumătate, dar o să vin câteva zile în prima săptămână din septembrie.

Chelnerul le aduse băuturile, zâmbi și plecă.

- Nu glumeai când ai spus că nu stai niciodată acasă.

- Nu. Sunt fericit că tu și Meg îmi țineți casa ocupată.

Judy chicoti.

- E foarte greu. Extrem de dificil după un apartament cu două dormitoare, o toaletă și un duș fără cadă.

- Nu vreau să te grăbești să te muți.

- E greu să mă grăbesc când nu câștig încă propriii bani.

Judy acceptase faptul că fratele ei o susținea și că banii lui Meg aduceau mâncarea în casă. Reușise să-și drămuiască banii pentru ultimul semestru la colegiu ca să aibă și în primele luni în LA, dar economiile ei scădeau repede.

- Am vorbit cu mama și cu tata.

- Da? E totul în regulă?

- Da. Mi-au spus că nu știu cum plătești benzina.

- Am economisit.

Mike o privi pe deasupra ochelarilor de soare, pe care îi ținu la ochi chiar dacă erau înăuntru.

- Judy...

- Sunt bine, Mike.

- Poate că ești... acum.

- Serios, sunt bine.

Nu simțise încă sărăcia care avea să se abată asupra ei înainte de sărbători. Era greu să se simtă săracă în vreme ce locuia în Beverly Hills și dansa cu cei bogați și faimoși.

Mike scoase un plic din geacă și îl întinse spre sora lui. Ea nu trebui să se uite ce era înăuntru.

- Mike, nu!

Împinse plicul din nou spre el.

- Judy, da! I-am asigurat pe mama și tata că ești bine. Iar după mica noastră conversație despre Alliance, știu că probabil simți presiune.

- E o presiune normală, Mike. Fiecare absolvent de colegiu trebuie să-și găsească drumul și să obțină un loc de muncă.

- Ceea ce o să se întâmple. Lucrezi gratuit ca să capeți experiență. E ca și cum încă nu ai terminat școala. Gândește-te la asta ca la un împrumut pentru studenți.

Știa că nu obținea nimic dacă îl contrazicea. Și de ce să se contrazică, la urma urmei? Ea nu avea de gând

să cheltuiască banii. Iar fratele și părinții ei aveau să fie mai liniștiți dacă știau că avea banii.

- Să împrumuți bani rudelor e o investiție proastă.

- Un cadou de absolvire.

- Mi-ai organizat o petrecere.

- I-am organizat o petrecere și fiicei grădinarului meu când a împlinit 15 ani. Surorii mele pot să-i ofer mai mult. Împinse din nou plicul spre ea. Ia banii, Judy. Folosește-i!

Ea lăsă mândria la o parte, luă plicul și îl băgă în geantă. Se aplecă și își sărută fratele pe obraz.

- Te iubesc.

- Și eu.

Chelnerul apăru cu mâncarea, iar conversația despre bani se termină.

45 de minute mai târziu, Mike o conduce înapoi spre birou.

- Să intru cu tine?

- Te iubesc, dar oricum o să fie greu să le țin departe pe fetele de la birou. O altă doză de Michael Wolfe este posibil să fie prea mult. Îl îmbrățișă strâns. Să ai un zbor plăcut!

- Îți scriu când aterizez ca să nu-ți faci griji.

Lui Judy îi plăcea asta. Îi plăcea să știe ce se întâmpla în viața fratelui ei. Fusesse absent prea mulți ani. Căsătoria lui temporară cu Karen îi amintise de familia lui, iar Mike încerca din greu să recupereze timpul pierdut.

- Mulțumesc din nou.

- Oricând.

Oamenii încă se holbau când Mike intră în parcare subterană.

Judy se întoarce la birou înainte ca majoritatea angajaților să vină de la prânz. Se uită la banii pe care i-i dăduse Mike, dar se opri din numărat la 10 000 de dolari, închise plicul și își odihni capul pe birou.

"Nu trebuie să-i cheltuiesc."

Însă era plăcut să știe că avea bani în caz de urgențe. Deschise sertarul biroului și vru să-și pună geanta

înăuntru. Un număr al revistei pe care i-o dăduse Mike era acolo. Cineva probabil o văzuse și o pusese în biroul ei, dar când? Nu era acolo când plecase să ia prânzul.

Nu se simți confortabil să știe că îi invadase cineva spațiul personal, așa că băgă plicul cu bani în gheată, își închise geanta în sertar și se îndreptă spre toaletă.

capitolul 9

Ziua de marți începu cu ceva mai multă agitație decât de obicei. Se părea să toată lumea avusese nevoie de o noapte de somn după activitatea din ziua anterioară.

Nancy o întâmpină.

- Nu mi-ai spus că Michael Wolfe e fratele tău.

- Eu nici măcar nu știu dacă ai un frate, spuse Judy râzând.

- Am, dar nu e Michael Wolfe.

- E probabil doar un frate care se lua de tine când creșteai și nu lăsa în jos capacul de la toaletă.

- Da, dar... uau!

Judy o ignoră și se lovi de multe conversații asemănătoare pe parcursul zilei. Pe birou mai găsi câteva reviste în care apărea fratele ei. Majoritatea nici măcar nu aveau chipul ei, doar pe al lui Mike. Se părea că angajații aflaseră de fratele ei celebru și îi tot lăsau reviste.

Unul dintre arhitecții juniori o găsi în camera de corespondență și luă un teanc de scrisori ca s-o ajute.

- Ești José, nu?

- Da.

Judy puse un plic mare în cutia domnișoarei Miller, pe rândul de sus.

José nu era mult mai mare decât ea, dar purta deja verighetă, iar Judy știa că pe birou avea o poză cu fiul lui de doi ani.

- Spune-mi, José, cine s-a ocupat de corespondență înainte să vin eu?

Bărbatul sorta scrisorile mai repede decât ea.

- Avem interni la fiecare șase luni.

- Și toți trebuie să se ocupe de corespondență cât timp sunt aici?

- Depinde de intern.

Îi dădu plicul pe care scria „Design Manager“, dar pe care nu era trecut nici un nume. Judy îl puse în cutia lui Marlene.

José îi dădu altă scrisoare, de data asta pentru directorul de marketing.

Judy o îndosarie, doar ca să își dea seama după că José îi dădea tot mai multe scrisori fără nici un nume, numai către departamente. Când se opri, văzu că le sortaseră pe toate.

- Mulțumesc pentru ajutor, îi spuse. Presupun că o să aflu de ce anume vrea domnul Archer să mă ocup azi.

- De fapt, o să petreci cea mai mare parte a zilei cu mine. Știi deja numele tuturor și ale departamentelor unde lucrează, așa că acum e momentul să le vezi fețele. José se întoarse și strigă peste umăr: Vii?

Judy se grăbi să-l prindă din urmă.

- Toată treaba cu corespondența a fost un test?

- Nu a fost un test. O nevoie practică. Toți din birou o să lucreze la un moment dat la câte un proiect. José continuă să vorbească în timp ce se îndrepta spre colțul lui din imensul birou: Un arhitect bun își cunoaște echipa, știe cine e responsabil pentru fiecare pas al procesului de design. Astfel, când mergi la șef și-i prezinți desenele, o să ai mai mult decât doar părerea ta pe masă.

Pentru prima oară de când intrase în Benson & Miller Designs, cineva vorbea cu ea despre arhitectură. Inima îi tresări și o dorință reală de a vedea ce o aștepta o făcu să zâmbescă.

Ajunseră la biroul lui José, iar Judy observă un teanc imens de hârtii. El se așează și luă grămada.

- Lunea viitoare o să-i prezint asta șefului. E un design refăcut al mallului Valley Street. Nu e cel mai captivant proiect, dar cu asta se fac banii aici.

Judy înțelesese asta. Un arhitect junior trebuia să-și arate valoarea cu proiecte mai mici, înainte ca orice firmă să-l avanseze în echipe cu proiecte mai mari. Înainte ca ea să comenteze, cineva băgă capul în birou.

- Îmi pare rău că vă întrerup.

- Oh, bună, Mitch!

Curierul se uită la Judy și apoi îi dădu o cutie lui José. Acesta semnă și îi făcu semn că putea pleca.

Când rămaseră din nou singuri, Judy întrebă:

- Ce vrei să fac?

Restul dimineții fu o alergătură bună pentru pantofi cu talpă plată, nu tocuri înalte, cum purta Judy. Îi cunoșcu pe aproape toți din mica echipă a lui José în timp ce verifică informații, strânse mai mult material sau puse întrebări. Odată ce se simți în largul ei cu toată lumea, Judy își puse telefonul la treabă. Până la prânz, avea o grămadă de lucruri de făcut. Se gândi să lucreze și în timpul mesei, dar nu avu ocazia să rămână în birou. Se părea că multe angajate voiau să i se alăture la prânz. Judy nu era destul de naivă încât să creadă că dintr-odată voiau s-o cunoască pe noua angajată. Era conștientă de faptul că voiau să afle mai multe despre fratele ei.

În orice caz, când i se termină ora de pauză, se simți mai bine-venită decât săptămâna anterioară. Îi trimise lui Mike un mesaj, spunându-i că îi era datoare.

Acesta îi răspunse cu un emoticon care făcea cu ochiul.

Telefonul îi arăta că avea un apel pierdut.

Vocea lui Rick o făcu să zâmbească.

- Bună, păpușică... Ți-am spus că o să sun. Deci sâmbătă la 17.00. Poartă ceva draguț.

Judy nu putu decât să se uite la telefon. Poate că atitudinea lui insistentă ar fi enervat-o în altă zi, dar acum se bucura de atmosfera plăcută și se hotărî să-l lase să guste din propriul comportament.

Mai întâi le scrisese lui Dan, Lucas și Meg: „Piscină, sâmbătă seară?”

Dan răspunse primul: „Eu și Lucas venim. La 19.00?”

Meg fu următoarea: „Nu pot. Sam mă trimite la New York. Îmi ador munca! Dau detalii mai târziu“.

- New York? șopti Judy.

Judy răspunse: „Ce călătoare ești! Bine, Lucas și Dan, ne vedem la 19.00.“

Apoi îi scrisese lui Rick: „Nu pot sâmbătă, am planuri“.

Trimise mesajul și apoi începu să-l scrie pe următorul:

„Vineri la Getty. Ne vedem la tren la 19.30“.

Getty era public, urban și acolo se simțea în elementul ei. Toate detaliile necesare pentru o primă întâlnire la care nu avea încredere în ea însă că putea să-și păstreze coloana vertebrală.

Cu Rick, era esențial să-și păstreze coloana vertebrală.

Rick răspunse în câteva secunde: „Vineri. Te iau de la fratele tău de la 19.00, să mergem la Getty“.

Negocierea mergea bine.

Dansă de fericire fără să se ridice de pe scaun, apoi își puse telefonul deoparte și își văzu de treabă.

- Ai cedat! strigă Meg în clipa în care Judy intră în living.

Ea își aruncă geanta și dosarul cu micul ei proiect pe masa din bucătărie.

- Ce am făcut?

- Ai cedat! Ai acceptat să ieși cu Rick.

Judy scoase o sticlă cu apă rece din frigider, se rezemă de masă și o deschise.

- Credeam că nu-l vezi pe Rick prea des.

- Chiar nu-l văd. Meg stătea pe unul dintre scaunele imense din living. A venit după prânz să mă întrebe de Getty. M-a întrebat dacă pot să *ajut un tip* să te impresioneze.

Bărbatul reușea să-i pună zâmbetul pe buze chiar și dacă nu era în apropiere.

- Și ce ai spus?

- I-am spus că Getty e al naibii de plictisitor. Singura calitate era vinul pe care îl beau toți artiștii de acolo.

Judy își dădu ochii peste cap. Nu știa cum avea să socializeze Meg cu cei foarte bogați.

- Iar el ce a spus?

- Nimic. Cred că a mârâit. Nu știam că bărbații adulți mârâie... Mă rog, în afara dormitorului.

Grozav. Rick credea deja că o seară la Getty avea să fie groaznică. Poate că o seară la biliard s-ar fi potrivit mai bine. Însă Judy știa că la un moment dat voia să iasă cu cineva dispus să încerce lucruri noi, să învețe despre cultură și design. Știau deja că aveau în comun faptul că jucau biliard.

În loc să pună mai multe întrebări, Judy spuse:

- Deci care e treaba cu New York?

Meg sări în picioare.

- Îmi ador locul de muncă. Ți-am spus asta?

- Da.

- Sam mă trimite la New York - și nu doar că mă trimite, dar mă trimite cu avionul privat. Știai că au propriul avion?

- Cred că a pomenit cineva de asta la un moment dat.

Nu-și amintea când sau cum. Poate ceva în legătură cu luna de miere falsă a lui Mike și Karen...

- Un avion privat. O să mă duc la un seminar pentru femei. Știai că soția guvernatorului a lucrat pentru Sam? De fapt, cred că încă e implicată în Alliance.

Judy nu o întrerupea pe Meg când aceasta era pornită, ca acum.

- Eliza o să vorbească la eveniment și o să mă învețe cum să abordez posibili clienți pentru Alliance. La naiba, îți vine să crezi?

Limbajul lui Meg când bea mult sau era foarte entuziasmată ar fi făcut un marinar să se înroșească.

- În lumea asta nouă, da... cred.

- Niciodată nu am crezut că o diplomă în afaceri o să-mi aducă un loc de muncă precum ăsta. Haine grozave, avioane private și excursii la New York? Cum naiba am reușit?

Judy știuse mereu că Meg avea să profite din plin de orice loc de muncă avea să obțină. Își dorea să reușească mai mult decât orice altă persoană pe care o știa. Era unul din lucrurile pe care le aveau în comun.

- Când pleci?

- Vineri dimineată. O să beau martini la New York, în timp ce tu o să caști la Getty.

- Îmi place la Getty. Abia aștept să văd de la muzeu priveliștea orașului și luminile.

Meg se prefăcu și începu că caște.

Judy aruncă spre prietena ei capacul sticlei de apă.

- Dacă întâlnirea cu Rick o să se termine bine, o să te poți întoarce aici, unde nu o să fii întreruptă.

Judy ridică din sprâncene.

- Nu mă culc cu el.

Meg scânci.

- Dumnezeu, de ce nu? Omul e absolut delicios!

- Am fost de acord cu o întâlnire, Meg. În acel moment, nici măcar nu știa de ce. Ceva îmi spune că nu avea să renunțe până ce nu acceptam.

- Asta și faptul că sărutul lui te-a ținut trează noaptea, cu fantezii carnale.

Judy își dorea să fi avut altceva la îndemână ca să arunce în prietena ei.

- De ce-ți mai spun toate astea?

- Pentru că sunt prietena ta cea mai bună. Dacă ar fi vreun tip care să mă curteze așa cum o face Rick cu tine, clar m-aș gândi întruna la el.

Fu rândul lui Judy să mârâie.

- O întâlnire și gata, nu o să-mi mai spună păpușică.

- Îți place să-ți spună așa. Zâmbești de fiecare dată când o face.

- Ba nu!

Judy se forță să-și ascundă zâmbetul.

Meg își înclină capul într-o parte până când zâmbetul lui Judy apăru din nou.

- Uneori, chiar te urăsc.

- Ba nu o faci. Mă iubești ca și cum aș face parte din clanul Gardner. Sâmbătă dimineață aștept un raport complet.

- O prietenă bună mi-ar accepta apelul în miezul nopții.

Meg se rezemă din nou de spătarul scaunului și se întinse după telecomanda televizorului mare din livingul lui Mike.

- Sper doar că o să fii prea ocupată în miezul nopții să te mai gândești la mine.

- Nu mă culc cu el, Meg.

Televizorul se aprinse, iar volumul era prea ridicat.

- Da, da... Aștept un telefon de dimineață, când o să-mi spui: Meg, nu aveam de gând să mă culc cu el!

Judy își termină sticla cu apă și o aruncă în cealaltă parte a camerei. Aceasta căzu la picioarele lui Meg.

- Scorpie!

capitolul 10

Rick trebui să recunoască faptul că nu se mai gândise atât de mult la detaliile unei întâlniri de când ieșise cu Sally Richfield, majoreta principală din liceu și a doua fată cu care se culcase vreodată. Atunci învățase că nu era nevoie de prea mult ca să impresionezi o fată, dar nu știuse asta de la început, așa că plănuise fiecare detaliu al întâlnirii, de la florile care îi plăceau lui Sally la alegerea antreului. La final, Rick ajunsese cu ea în pat, unde ea se întorsese timp de o lună înainte ca iubitul ei stabil să o recucerească.

Nu, Rick nu se mai pregătise atât de mult pentru o întâlnire de când se vedea cu Sally. Cu Judy însă era cu totul diferit. Ea nu se prefăcea că era greu de cucerit ca să atragă un fost iubit. Nu spunea „nu” pentru că nu era interesată. Nu, Judy era reticentă pentru că era atrasă și, dintr-un motiv care îi scăpa, se temea să nu o ia valul. Poate că după o noapte la Getty el avea să afle motivul.

Un eveniment special avea loc în acea seară de vară, un fel de festival grecesc, cu mâncare specială și picnic, iar invitații puteau să se bucure de apus. Era destul de sigur că Judy nu știa de eveniment, altfel și-ar fi dat seama cât de greu era să obțină bilete. Rick cunoștea oameni, iar acei oameni puternici aveau mereu bilete la evenimente pretențioase precum cel de la Getty într-o seară de vineri.

Rick nu știa nimic despre artă. Putea să dezambleze o pușcă cu ochii închiși, dar nu reușea să-și dea seama care era diferența dintre un Monet și un Rembrandt. Nu avea de gând să se facă de râs și să pretindă că știa aceste lucruri. Așa că avea s-o întrebe pe Judy, s-o lase pe ea să-l educe.

Îi sună telefonul de pe birou, luându-l prin surprindere.

- Rick, răspunse el.

- Salut, Smiley.

Neil îi folosi din nou porecla.

- Care e treaba?

- Te-ai conectat la Michael azi?

Conectat însemna verificarea transmisiilor video și audio. Și cum ziua aceea era una dintre cele în care nu se ocupa doar de monitorizare, nu o făcuse. Fusesse ocupat să facă cercetări despre Getty și să obțină biletele la festival.

- Nu. Rick se duse în biroul cu monitoare. E vreo problemă?

- Nu sunt sigur. Am văzut o mașină parcată în fața porților de câteva ori. Poate că sunt paparazzi. Pare să aibă ceva ce se îndreaptă spre poartă când una din fete pleacă.

Pe înregistrarea video din afara porții lui Michael nu se vedeau mașini când Rick se întoarse la monitor.

- Ai vreo înregistrare?

- Da, am trimis-o. Probabil nu e nimic. Mă gândesc că e doar o încercare de a face bani când e Michael în oraș. E ciudat că nu se știe că actorul a plecat în urmă cu câteva zile.

Rick deschise înregistrările trimise de Neil. O mașină se afla în fața porții și le făcea poze lui Meg și Judy când plecau. Bărbatul nu păru să stea prea mult, apoi apăru din nou și făcu același lucru.

- Există cadre clare cu fața tipului?

- Nu.

- Hm... Crezi că ar trebui să le avertizăm pe Judy și Meg?

Neil pufni.

- Ai nevoie de o scuză ca să treci pe acolo?

- Nu. De fapt, o să fiu acolo mâine-seară ca s-o iau pe Judy.

Neil tăcu, după care întrebă:

- Bodyguard personal?

- Nu. Doar personal.

Neil râse, îl încurajă să se uite la înregistrări, apoi închise.

Vineri, mulți angajați plecară de la birou devreme. Profitând de asta, Judy întinse planurile pe care le desenase și petrecu ceva timp studiind detaliile ideii ei pentru centrul de artă.

La ora 17.00, biroul se goli complet. Judy se descălță și deschise radioul de pe telefon. Traficul de la ora 17.00 mereu era groaznic, așa că, dacă mai stătea o jumătate de oră, drumul spre casă avea să fie mai puțin stresant. Avea să fie un plus să meargă nestresată la întâlnirea cu Rick. Faptul că el urma să o ia de acasă avea să-i dea câteva minute în plus să se pregătească.

Fredona unul dintre cântecele ei preferate și stabilea detaliile unui tavan acustic care trebuia să găzduiască numeroase podiumuri și rânduri de lumini, când auzi pe cineva tușind în spatele ei.

Puțin speriată, se întoarce și o văzu pe Debra Miller, aceea Miller din Benson & Miller, care stătea în spatele ei cu un zâmbet pe față.

- Sper că desenezi mai bine decât cânti, zise ea.

Judy dădu mai încet volumul telefonului, în timp ce fierbințeala îi cuprinsese obraji.

- Îmi pare rău... Nu credeam că mai e cineva aici.

Cât de jenant! Abia o cunoscuse în trecere. Știa cine era, dar încă nu avusese nevoie să vorbească cu ea. Avea peste 40 de ani, era îmbrăcată ca o femeie de afaceri de succes și era destul de suplă cât să atragă bărbați care aveau jumătate din vârsta ei. Părul închis la culoare îi încadra fața. Machiajul era artistic, cu gust și nu exagerat, ca și cum tocmai și-l aplicase.

Debra Miller râse și se uită la designul lui Judy.

- Cred că sunt ultima de aici, cu excepția ta. La ce lucrezi?

Judy se așeză în fața biroului, iar Debra nu mai putu să vadă nimic.

- E... doar...

Debra se uită pe lângă ea, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze.

- Centrul de Artă Santa Barbara?

„Dumnezeule!“ Nu ar fi trebuit să lucreze la asta. De fapt, nimeni nu știa că avea schițele pentru acel loc. Oare își depășea atribuțiile ca intern?

- Doar mă jucam. Nu mi s-a cerut să fac asta, doamnă Miller.

- Domnișoară, o corectă Debra, în timp ce se apropie de Judy și se uită la desen.

Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Debra Miller, Judy s-ar fi așezat în fața desenului ca să nu-l vadă.

- Oh, îmi pare rău, domnișoară.

Emoționată, Judy începu să se foiască.

- Nu ai de ce. Fostul meu domn era un nemernic.

Judy râse agitată.

- Ce e asta?

Arată spre un design pentru barierele de sunet care erau deseori atârinate peste sala principală a centrului de artă.

- Panouri acustice care cad din tavan.

Domnișoara Miller arată spre desenul principal, unde tavanul nu arăta panourile, ci avea o boltă.

- De ce nu apar și aici?

- Sunt portabile.

Judy ridică desenul ca să-l arate pe cel de jos, care le demonstra utilizarea.

- Fratele meu...

- Michael Wolfe? Bărbatul care a oprit munca aici luni?

- Ah, da. Îmi pare rău pentru asta. Nu vine în oraș prea des.

- E în regulă, Judy. Doar îmi pare rău că nu am fost aici ca să-l întâlnesc.

De ce-i bătea inima așa tare?

- Deci, fratele tău...

- Da... Camera părea să se încălzească. Mike mereu se plânge de sălile de teatru care găzduiesc concerte sau de sălile de concert în care se țin spectacole de teatru ce nu au acustica potrivită.

- Ce vrei să spui?

Judy arată spre scenă.

- În timpul unui concert, o trupă va avea multe difuzoare care să amplifice instrumentele interpreților. Da, un sunetist bun poate să lucreze cu ce are de oferit sala, dar majoritatea sunt obișnuiți să aibă spații mari și goale, fără ajutorul tavanelor cu boltă și panourilor acustice. În Santa Barbara există câteva săli pentru concerte în aer liber, dar nu există multe interioare. Cred că orice centru de artă care găzduiește între 5 și 8 000 de oameni ar fi ideal pentru concerte. Încântată de design, Judy uită de emoții și continuă să vorbească: Un centru de artă ar trebui să aibă mereu în vedere echilibrul perfect pentru interpreții de pe scenă. E adevărat, acum poartă microfoane, dar majoritatea actorilor de pe scenă știu cum să-și proiecteze vocile, iar dacă o sală reușește să mențină sunetul unei singure voci pe scenă, nimic nu captivează un public mai mult. E magic! Judy reveni la desenul de sus. Panourile sunt acolo pentru

că e nevoie de ele, iar când nu e nevoie de ele, faptul că pot să dispară cred că e cea mai bună alegere pentru tot felul de moduri de divertisment. Panourile în sine pot fi modificate pentru a crea atmosfera. Pot fi folosite lumini pentru efect.

Domnișoara Miller îi răsfoi proiectul pentru a doua oară.

- De când lucrezi la asta?

- Cam de o săptămână. În mare parte de acasă, ca distracție.

- Ca distracție?

- Da. Mă ajută să-mi mențin câteva din abilitățile pe care le-am deprins la școală și pe care încă nu le-am folosit. E incitant, nu?

Domnișoara Miller o privi lung pe Judy.

- Încerc să-mi amintesc dacă am fost vreodată atât de îndrăgostită de un proiect pe cât pari tu să fii.

- Chiar îmi place. Cred că un artist simte același lucru când pune pensula pe pânză. Ea se uită jos, la desen. Chiar dacă rezultatul final nu e frumos pentru nimeni altcineva decât pentru artist, călătoria merită efortul.

Domnișoara Miller schiță un zâmbet.

- Ei bine, Judy, cea care desenează un proiect întreg doar ca să se distreze... Vreau să-l văd când îl termini.

- S-serios?

- Da. Nu o să te mint, cred că unele idei de design elementar sunt juvenile. Însă perspectiva ta asupra clădirii e provocatoare și merită a doua privire.

- Da?

Domnișoara Miller îi zâmbi larg acum.

- Da.

- Mulțumesc.

- Nu-mi mulțumi încă, Judy. Asta trebuie să fie în continuare un proiect secundar pentru tine. Nu ar fi în regulă să îi ofer unui intern așa ceva, când am arhitecți juniori care lucrează pentru mine de șase ani și se ocupă tot de malluri.

Judy încuviință entuziasmată.

- Am înțeles. Mulțumesc.

Dădu mâna cu șefa ei. Domnișoara Miller o lăsă cu gura căscată și cu un fior de entuziasm ce îi alerga prin tot corpul.

Judy se întoarse spre teancul ei de hârtii și dansă de fericire. Se întoarse în cerc și privirea i se opri asupra ceasului. Era 18.20.

- La naiba!

Își rulă schițele, le băgă în tubul folosit pentru desene mari și se grăbi să plece din clădire. La jumătatea drumului spre lift, își dădu seama că nu avea geanta, așa că fugi înapoi după ea.

Parcarea era goală. Tavanul jos și lumina slabă nu o deranjaseră niciodată când se întorsese la mașină în timpul zilei. Însă acum părea izolată.

Judy băgă mâna în geantă și își scoase telefonul mobil ca să vadă cât era ceasul. Avea să întârzie. Nu avea ce face, Rick trebuia să aștepte.

Un sunet parcă făcut de o monedă ce căzuse în spatele ei o făcu să tresară.

Două mașini aflate la mai mulți metri depărtare stăteau într-o parte a parcarii, aproape de lift. Știa că probabil doar i se părea, dar senzația că era privită o făcu să se dea mai mulți pași înapoi înainte să se întoarcă.

Corpul tare al unui bărbat o opri. Înainte să se poată uita în sus, acesta își pusese brațul în jurul gâtului ei și o trase în partea neluminată a parcarii. Tubul cu planurile căzu pe jos și se rostogoli.

Teroarea o cuprinse și o împiedică să gândească.

Se zvârcoli și deschise gura ca să țipe. Niște degete carnoase îi acoperiră gura.

- Taci, ușuratic!

„Asta nu se întâmplă cu adevărat. Dumnezeu!”

- Acum nu mai ești așa de dură, nu-i așa?

Judy îi simți respirația mentolată.

Cuvintele bărbatului nu făcură decât să o deruteze și mai mult când el îi prinse corpul între al lui și peretele

parcării. Îi puse ceva peste cap, dându-i șansa să țipe. Apoi îi puse din nou mâna la gură în timp ce o trase destul de departe de perete cât să o trântască în el. Se lovi destul de tare la cap cât să vadă stele în întunericul materialului ce o împiedica să-și vadă atacatorul.

Avea s-o omoare. Simțea asta.

Ceva ascuțit o zgârie pe braț, lăsând o durere fierbinte în urmă.

- Ar fi atât de ușor, al naibii de ușor!

Își plimbă mâna în susul coapsei ei, iar Judy se zvârcoli cu toată forța pe care o avea.

Acum fu nevoie de ambele lui mâini ca să le controleze pe ale ei. Judy își folosi picioarele și lovi, deși dădea mai mult în gol. Când căzură pe jos, ea ateriză pe geantă. Într-o mână încă avea telefonul mobil. Nu știa cum reușise să-l țină.

Dădu o lovitură puternică cu genunchiul, iar atacatorul o lovi pentru a doua oară la cap. Un șuvoi cald de sânge începu să i se prelingă pe gât. I se făcu rău.

- Nu prea ești o luptătoare, nu-i așa?

Ea clătină din cap și încercă să țipe în spatele mâinii pe care i-o pusese bărbatul peste gură.

Bărbatul care o ținea își schimbă poziția, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Singurul lucru pe care îl vedea era lumina vagă din parcare subterană prin material. Umbra lui se contura peste ea.

„Dumnezeule, nu!”

- Data viitoare, îi spuse atacatorul la ureche, apoi o lovi cu ceva în cap și lumea se întunecă.

„Îmi trage clapa.”

Rick se plimba agitat prin casa lui Michael, extrem de iritat deoarece ceasul de pe perete îi spunea că Judy nu era acolo. Nu o considerase genul de femeie care să apeleze la genul ăsta de jocuri. Un telefon, un mesaj, orice era mai bun decât asta.

O voce îi spunea că Judy chiar nu era genul ăsta de femeie. Fusese sinceră cu el când nu dorise să iasă și nu ar fi ezitat să-i spună în față că se răzgândise.

Tocmai se pregătea să renunțe și să se întoarcă acasă când îi sună telefonul.

Numele lui Judy apăru pe ecran.

Ezită, întrebându-se care avea să fie scuza ei sau dacă avea să-l refuze din nou.

Răspunse și ridică telefonul la ureche. Își forță un zâmbet și spuse:

- Bună, păpușică.

Inițial, nu se auzi nimic. Fiecare celulă din corpul lui îngheță.

- Rick? Vocea ei era speriată. Judy își înăbuși plânsul. Rick?

Lui i se făcu pielea de găină, ca un avertisment.

- Judy? Ce s-a întâmplat? Unde ești?

- Rick?

Acum plângea.

- Judy? Voia să se strecoare prin telefon. Scumpo, ce...

- Lasă-mă să te ajut, auziră vocea unei femei și foșnet la telefon. Rick Evans?

- Da... Ce s-a întâmplat?

Zgomotul unei sirene înteți panica din mintea lui. Rick fugi afară și se sui în Ferrariul lui Michael, care își aștepta deja șoferul.

- Domnule Evans, Judy e în drum spre Urgențe la UCLA. Te roagă să mergi acolo!

Știind unde trebuia să ajungă, Rick plecă în grabă, cu telefonul la ureche.

- E bine? Ce întrebare stupidă! Bineînțeles că nu era. Ce s-a întâmplat? A avut un accident de mașină?

- Nu. O so las pe ea să-ți explice. O să le zic doctorilor să te aștepte.

Apelul se întrerupse, iar Rick conduse ca nebunul până la UCLA.

capitolul 11

De multe ori era nevoie de momente definitorii în viață pentru a înțelege de unde veneau clișeele. Expresia cele mai lungi 15 minute din viața mea nu avusese vreodată mai mult sens decât atunci când Rick se plimba pe holul de la Urgențe, așteptând ca Judy să se întoarcă de la o tomografie. La naiba, nimeni nu voia să-i spună nici măcar de ce avusese nevoie de o tomografie! Nimeni nu vorbea cu el. Da, Judy Gardner era acolo, da, putea s-o vadă când se întorcea, dar nu, nu puteau să-i spună nimic altceva.

Singura lui salvare era faptul că nu fusese băgată în operație și că măcar fusese capabilă să le spună medicilor că voia să-l vadă.

- Domnul Evans?

Rick se ridică în grabă din colțul holului, frecându-și bărbia, și spuse:

- Eu sunt. Eu sunt Rick Evans.

Asistenta arătă spre ușile în spatele cărora stătea, iar Rick o urmă în camera de la Urgențe. Îl conduse câțiva pași și găsi un colț liniștit, unde se opri.

- Eu sunt Kim, se prezintă ea.

Frustrat că nu era dus direct la Judy, Rick se foi.

- Unde e Judy?

- În capătul holului, zise și arătă în direcția opusă.

Rick se întoarse cu spatele la asistentă, doar ca să fie oprit de avertismentul ei ferm.

- Domnule Evans! Mai întâi trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Rick ezită, știind că nu voia să audă ce avea de spus asistenta.

- E destul de afectată.

- Ce s-a întâmplat?

Kim privi podeaua, care văzuse mai multă suferință decât își puteau imagina.

- A fost atacată.

Rick se opri din respirat, iar pumnii îi erau gata de luptă.

- Atacată?

- O s-o las pe ea să explice, dar a vrut să înțelegi de ce e aici. E supărată, evident. Așteptăm rezultatele tomografiei, iar doctorul va trebui s-o coasă.

Rick o ascultă numai pe jumătate. Cineva o atacase. Cine? De ce? Cum?

- Spune-mi că poliția a prins pe cineva!

- Nu cred. Nici nu cred că au o descriere.

Rick își ridică privirea spre Kim.

- Du-mă la ea!

Holul scurt era un labirint de oameni și angajați ai spitalului care își vedeau de treabă. La capătul labirintului era o singură ușă. Doi ofițeri în uniformă vorbeau cu personalul medical. Rick îi văzu privindu-l când intra pe ușă.

O singură privire. Fu nevoie de o singură privire ca să înțeleagă ce putea împinge un bărbat să omoare.

Inocenta lui temperamentală era întinsă pe o saltea de câțiva centimetri, pe o targă, cu perfuzii și conectată la monitoare. Într-o parte a feței avea o dâră de sânge uscat, iar la tâmplă erau deja evidente vânătăile. Pansamentele îi acopereau un braț și capul. Urme de degete îi marcau obrazul. Judy avea ochii închiși când Rick intra în cameră, așa că se mișcă încet în direcția ei.

Kim îl prinse de braț și tuși.

Zgomotul îi atrase atenția lui Judy.

- Rick e aici, spuse Kim.

Judy nu putu să deschidă complet ochiul drept.

- Bună, Utah.

Două cuvinte tandre, iar ea începu să plângă imediat și se întinse după el.

Rick se duse lângă ea și o trase ușor în brațe.

- Șșșt, sunt aici. Ești bine.

- Nu l-am văzut.

Îl strânse de spate ca și cum era un colac de salvare, iar ea se scufunda în abis.

- Șșșt...

O legănă încet și își dori să-i poată lua durerea.

- Am stat până mai târziu. Parcarea era goală.

Lui Rick nu-i plăcea imaginea pe care o creau cuvintele ei în el.

Vorbele ei deveniră mai blânde:

- Aproape că ajunsesem la mașină când l-am auzit. Credeam că o să mă omoare. Dumnezeu, Rick, în viața mea nu am fost atât de speriată!

Rick știa că era un bărbat masiv și că trebuia să-și controleze mușchii în timp ce o ținea în brațe și afla despre bărbatul responsabil pentru starea ei.

- Știi cine era?

- Nu, nu l-am văzut. Se îndepărtă de el suficient cât să-l privească în ochi. Nu l-am văzut deloc. Când mi-am revenit, dispăruse.

- Când ți-ai revenit?

Povestea ei era fragmentată, iar privirea neclară.

- M-a lăsat în parcarea subterană. M-a găsit unul dintre angajații din clădire.

Rick o luă de mâini.

- Lai sunat pe Zach și pe Karen?

Ea clătină din cap, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi.

- Nu vrei să afle despre asta din presă.

Judy îi plânse în brațe încă zece minute, apoi îi dădu drumul pentru ca el să-i sune familia.

Rick o sună mai întâi pe Karen și o sfătui să conducă, știind că Zach ar fi făcut probabil un accident dacă ar fi fost la volan. Dumnezeu îi era martor că și el fusese pe cale să își piardă controlul în drum spre Urgențe. Următorul apel fu către Neil. Fără umor în voce, ceva ce Neil auzise foarte rar, Rick îi dădu singurele informații pe care le știa. Îi ceru ceea ce orice pușcaș marin ar fi cerut.

- Judy a fost atacată în parcarea subterană de la biroul ei.

- Nu!

- Ba da. Suntem la urgență la UCLA. Autoritățile locale sunt aici, dar Judy nu e pregătită să vorbească. Cineva a găsit-o inconștientă în parcare subterană.

- La naiba, e bine?

- Așteptăm radiografiile. Nu am vorbit cu doctorii. A bătut-o foarte rău, Neil! Vreau o echipă la parcare subterană. Nu vreau ca poliția locală să dea greș. Judy nu știe cine a făcut asta, nu l-a văzut pe tip. O să-ți dau mai multe detalii când o să le aflu.

- Acum mă ocup de asta.

Apoi Neil închise. Rick făcu propriile deducții și trase concluzii nedorite.

- Kim? o strigă el pe asistenta care o îngrijea pe Judy.

- I-am sunat pe fratele lui Judy și pe soția lui. Sunt pe drum. E posibil să apară și colegul meu, Neil MacBain.

- O să-i spun recepționerei să ne anunțe când ajung. Rick o opri înainte ca femeia să plece.

- Încă ceva.

- Da?

Nevoia de a afla exact cât de afectată era Judy se intensifică.

- A... Cuvintele nu voiau să plece de pe buzele lui. A fost...?

- Dacă a fost violată?

Rick simți cum greața îi umple gâtul.

- Da.

- Nu sunt dovezi. La un moment dat a fost în stare de inconștientă, așa că am făcut o examinare preliminară. Doctorii încearcă să evite examinările pentru viol, pentru că pot fi foarte dificile pentru pacient când nu sunt necesare.

O urmă de ușurare îi umplu sufletul.

- Ar schimba ceva dacă ar fi fost? Întrebă Kim.

- Pentru mine?

Kim încuviință.

- Nu. Vreau doar să fiu cât mai afectuos cu ea.

Asistenta păru să-i aprobe răspunsul.

- Oricum, poartă-te cu ea ca și cum ar fi un copil. Nu știm exact ce s-a întâmplat când a fost inconștientă.

Rick încuviință și inspiră adânc, apoi intră din nou în camera lui Judy.

Rick stătea pe patul ei, ținând-o de mână, când intră doctorul.

- Se pare că tomografia la cap a fost negativă, îi spuse el.

- Asta e bine?

- Da, dar vrem să te ținem peste noapte sub observație. Uneori, inflamația nu e evidentă la prima tomografie. O s-o repetăm de dimineață, având în vedere că ai fost destul de mult în stare de inconștiență.

Judy se uită la Rick, care încuviință.

- În regulă.

Doctorul zâmbi.

- Bun. Poliția așteaptă să intre și să vorbească cu tine. Judy tresări, știind că trebuia să le spună tot ce își amintea. Rick o strânse de mână.

- O să stau aici dacă vrei.

- Te rog...

Nu era sigură de ce îl sunase pe Rick înainte să-l sune pe fratele ei. Poate pentru că Rick era mai aproape - sau pentru că o aștepta. Sau poate pur și simplu se simțea mai în siguranță alături de el.

- O să le spun să intre. Vor dori să facă poze înainte să te cos.

Ea încercă să se ridice mai mult pe pat și scânci când durerea îi plecă de la cap în brațe.

- Lasă-mă pe mine, zise Rick în timp ce o luă delicat de talie și o ajută să se ridice.

Cu el atât de aproape, Judy simți lacrimile care îi apăruseră din nou în ochi.

Ura slăbiciunea din ea și își dorea cu ardoare râsetele și glumele dintre ei din urmă cu numai câteva zile.

- Mulțumesc că ai venit, șopti ea.

Rick o privi ca și cum era nebună, se aplecă și o ^orută pe frunte.

- Nu trebuie să-mi mulțumești, Judy.

- Meg nu e acasă și nu m-am gândit la Zach și Karen decât după...

- Întotdeauna poți să contezi pe mine.

Un răspuns se afla pe buzele ei când doi ofițeri în uniformă intrară în cameră - un bărbat și o femeie.

De curea le atârnavă mai multe arme și radiouri, care făceau zgomot la fiecare pas.

- Domnișoara Gardner? întrebă femeia.

Judy încuviință.

- Știm că treceți printr-o perioadă grea, dar avem nevoie de o declarație ca să mergem mai departe cu investigația.

- Înțeleg.

- Sunt ofițerul Greenwood, iar el este partenerul meu, ofițerul Spear.

Spear se uită la Rick. El se ridică și întinse mâna.

- Eu sunt Rick Evans, le spuse. Un prieten.

Era corect, își spuse Judy.

- Sunt responsabil pentru securitatea de la actuala ei reședință și conduc echipa de securitate care îl apără pe fratele ei când e în oraș.

Ambii polițiști se priviră întrebător.

- Fratele meu e Michael Wolfe.

- Actorul?

Judy încuviință.

- Acum e plecat din țară.

Greenwood scrise ceva pe un carnet pe care îl scosese din buzunar.

- Va trebui să întărim securitatea la locul faptei.

- Am trimis deja o echipă acolo, le spuse Rick.

- Securitatea privată nu are jurisdicție.

Rick îi făcu un semn cu mâna lui Spear.

- Să nu ne facem griji pentru acest lucru acum. Sunt sigur că Judy vrea să termine cu asta.

Greenwood își trase un scaun și scoase un reportofon din buzunar. Rick umblă la telefon și-l puse pe masă.

- Domnule Evans?

În loc să-i răspundă ofițerului, Rick se uită direct la Judy.

- Te deranjează dacă înregistrez asta?

- Bineînțeles că nu.

Rick îl privi pe ofițerul Greenwood.

- În regulă. Ia-o de la început, Judy! Orice, indiferent cât de mic sau aparent nesemnificativ, poate fi detaliul care ne va ajuta să prindem această persoană.

Palmele începură să-i transpire și îi luă aproape un minut ca să înceapă.

- Am stat la birou până târziu. Își explică poziția de la Benson & Miller Designs și cum începuse să vorbească cu domnișoara Miller despre un proiect. Eram atât de încântată de ocazia de a lucra la ceva important, încât am pierdut noțiunea timpului. Când m-am uitat la ceas, era trecut de ora 18.00.

- Îți amintești ora exactă?

- 18.15-18.20. Eu și Rick aveam o întâlnire la 19.00. Îi zâmbi și fu ușurată să vadă o ușoară mișcare a buzelor lui, ceva ce nu văzuse de când Rick intrase în cameră. Trebuia să mă grăbesc și, chiar dacă mergeam cu viteză, aveam să întârziu.

- Deci te îndreptai spre mașină la 18.20?

- Nu. Mi-am strâns lucrurile și mi-am dat seama că nu îmi luasem geanta, așa că m-am întors la birou. Era aproape 18.30. Parcarea subterană era aproape goală. Închise ochii și văzu totul în minte. Mi-am scos telefonul mobil ca să văd cât e ceasul și am auzit ceva în spate. M-am întors și nu am văzut nimic. Am încercat să rămân calmă, dar simțeam că mă privea cineva. Tremură, iar Rick se întinse din nou s-o ia de mână. Judy se uită la picioarele de sub pătura de spital și continuă să povestească tot ce își amintea: M-a prins de gât, și-a folosit brațul.

Îl ridică pe al ei ca să demonstreze.

- O strangulare?

- Da. Nu i-am văzut nici o clipă fața. Am fost șocată, nici măcar nu am reacționat la început. Când am țipat, mi-a acoperit gura și m-a tras spre perete. Scânci și auzi din nou zgomotul când le spuse de izbitul în perete și de modul în care îi acoperise fața. Îmi amintesc că am căzut pe geantă. El a căzut peste mine. Judy clipi de câteva ori și încercă să alunge senzația mâinilor lui pe ea. M-am împotrivit, dar era mult mai puternic și m-a tot lovit la cap. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-a strigat cineva și am auzit zgomotul sirenelor.

Rick își împleti degetele cu ale ei. Judy se ținea de el ca de un colac de salvare. Dacă ar fi fost acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- A spus ceva? întrebă ofițerul Spear.

- Da. Mi-a spus că sunt o ușuratică. A spus ceva despre cât de ușor ar fi...

- Cât de ușor ar fi să facă ce anume?

- Nu știu. Am fost derutată de cuvintele lui.

- Era un bărbat masiv? întrebă Greenwood.

Judy închise ochii și își dădu voie să-și amintească.

- Mai înalt decât mine. Avea degetele groase.

- Groase?

- Cărnoase. Aproape moi.

- Grase? întrebă Spear.

- Presupun că da. Le-am simțit doar când mi-a acoperit gura.

- Avea vreun accent?

- Nu... Nu cred.

- Nu i-ai văzut culoarea pielii?

Judy fu dezgustată de cât de puține știa despre bărbatul care o atacase.

- Mi-a acoperit capul cu ceva. Nu am văzut decât umbre prin material.

- Potrivit martorului care te-a găsit, aveai o față de pernă peste cap.

Judy încuviință.

- Are sens. Era destul de mare cât să mi-o pună ușor peste cap.
- Îți mai amintești ceva?
- Judy înghiți în sec.
- Judy, ai fost găsită inconștientă după ora 19.00. Cine ți-a făcut asta plecase de mult. Din ce ai spus, erai în parcare subterană la 18.30.
- Da.
- Cât a durat atacul?
- Nu știu. Câteva minute, poate mai puțin înainte să mă lovească și să leșin.
- Deci ai fost inconștientă în parcare subterană cam douăzeci de minute?
- Destul timp ca bărbatul s-o omoare dacă ar fi vrut.
- Presupun că da.
- Greenwood ridică o sprânceană spre partenerul ei.
- Încă ceva, domnișoară Gardner, spuse Spear când partenera lui se ridică.
- Da?
- Ai idee cine ți-ar face asta? Un dușman? Un fost iubit?
- Întrebarea n-ar fi trebuit s-o șocheze, dar o făcu.
- Sunt în oraș de numai o lună. Nu am făcut decât să muncesc. N-am dușmani.
- Toată lumea are dușmani, contracăra Spear.
- Judy îl strânse pe Rick de mână.
- Nu-mi imaginez cine ar fi putut face asta.
- Ofițerul Greenwood scoase o carte de vizită și i-o dădu lui Judy.
- Sună-mă dacă îți amintești orice altceva.
- Da.
- Rick îi ridică mâna la buze și îi sărută degetele.
- Am o întrebare, spuse el, oprind polițiștii să iasă din cameră.
- Judy nu-și dădu seama de ce cuvintele lui păreau mult mai delicate, mai puțin amenințătoare decât poliția.
- Da?
- Știi unde ți-e geanta?

- Nu știu. Am reușit să-mi țin telefonul în timpul atacului. Nu știu sigur de ce. Paramedicii au adus-o cu mine?

Rick se uită prin cameră. O pungă cu hainele ei distruse se afla într-un sac cu obiectele pacienților. Se ridică și i-o aduse.

Judy se uită înăuntru și observă hainele pline de sânge. Geanta ei nu era acolo.

Judy se uită la ofițeri.

- Știți dacă mi-au găsit geanta în parcare subterană?

- A fost găsit un tub cu schițe la câțiva metri depărtare, dar nimeni nu a spus nimic despre geantă.

Judy ridică din umeri.

- Oricum nu aveam prea mulți bani.

Asistenta intră în cameră și se opri la ușă.

- Ați terminat? Doctorul vrea s-o curețe.

- Da. Mă duc să aduc aparatul de fotografiat.

- Fratele tău și cumnata sunt pe hol.

- Nu vreau să mă vadă Zach așa. O să-și piardă mințile.

- E în regulă, Judy, o să-l ținem afară până când o să fii pregătită, spuse Kim.

- Mă duc să le spun că ești bine, zise Rick.

Ieși din cameră, iar ofițerul Spear îl urmă.

Ofițerul Greenwood se apropie de pat și spuse încet:

- Acum, după ce iubitul tău a plecat, mai am o întrebare.

- Da?

- Judy, nu există dovezi care să arate că atacatorul tău a plecat în momentul în care ți-ai pierdut cunoștința. Ai fost la mila lui mult timp, fără să știi ce face. Știu că examinarea inițială nu a arătat urme de abuz sexual. Ești sigură că nu a...

Judy începu să tremure.

- Nu cred. Mă doare tot corpul.

- Dar nu ești sigură.

Judy se uită la asistentă, care o privea plină de înțelegere.

Kim se așază lângă pat.

- O examinare de viol constă dintr-un consult al pelvisului, ca o analiză Papanicolau, dar cu mai multe recolări și mostre de păr. Orice ar putea conține ADN. Dacă vrei ca iubitul tău...

- Abia am început să ieșim, nu am...

- Bine. Putem să nu-l implicăm. E decizia ta, Judy. Dacă faptul că nu știi dacă acest bărbat te-a atacat sexual o să te țină trează noaptea, poate că e bine să te mai gândești. Dacă ai fost activă sexual în ultimele zile, ar putea fi dificil să ne dăm seama.

- Nu am mai făcut sex de aproape un an.

Kim oftă.

- Atunci o să fie mai ușor de determinat dacă ți s-a întâmplat ceva în timp ce erai inconștientă. Depinde de tine.

Ofițerul Greenwood îi dădu alt sfat.

- Dovezile ADN sunt lucrul care îi duc pe acești prădători în spatele gratiilor.

Judy simți că i se făcu pielea de găină. Gândul că cineva avea s-o consulte, căutând răspunsuri, o lăsă rece. Dar cum putea să meargă mai departe având acea întrebare groaznică în minte? Amintirea mâinii acelui bărbat pe coapsa ei îi trezi teama că poate îi făcuse exact lucrul de care se temeau aceste femei.

- Cumnata mea, Karen, e pe hol. Puteți să-i spuneți să vină în timpul examinării?

- Sigur. O să-i transmit doctorului decizia ta.

Rămasă singură în cameră, Judy își dădu seama că lacrimile îi secaseră.

capitolul 12

Rick își dădu seama că greșise - primele 15 minute petrecute pe hol nu se comparau cu ultimele 45. Abia ajunsese în camera de așteptare plină ca să vorbească cu Zach și Karen, când asistenta veni în urma lui pentru

a o chema pe Karen. Kim le spuse încet că Judy fusese de acord cu o examinare de abuz sexual din cauza perioadei în care fusese inconștientă.

Când Neil ajunse la Urgențe, Zach și Rick arătau ca niște animale captive. Se mutară în sfârșit afară, unde nu puteau speria copii.

- Nu cred că presa a aflat de asta, le spuse Neil. Parcarea subterană e plină de polițiști. După ce au aflat a cui soră e Judy, echipa s-a dublat.

- Există camere de supraveghere în parcarea subterană?

- Numai la ieșire și la lifturi.

- O să putem vedea casetele?

Neil se îndreptă.

- Ți-l amintești pe Dean Brown? A lucrat la cazul Elizei.

Dean era un detectiv pe care îl cunoșteau Gwen, Eliza și Samantha. Dacă putea cineva să tragă niște sfori, Dean era acea persoană.

- Dean lucrează cu autoritățile locale. A fi un pseudo-tată al primei-doamne a statului are avantaje. Ar trebui să avem ceva la care să ne uităm în următoarele ore.

Zach își scoase telefonul.

- Ar trebui să-i sun pe Mike și pe părinții mei.

- Bună.

Toți se întoarseră și o văzură pe Karen, albă ca o fantomă și stoică, stând în dreptul ușilor automate ale holului camerei de urgență.

Rick se apropie primul de ea.

Karen clătină din cap.

- Nu a fost. Nu i-a făcut nimic.

Rick se rezemă de peretele de lângă el.

„Slavă Domnului!”

Zach își luă soția de talie.

- Putem să intrăm?

- Da, dar numai pentru câteva minute. Cusăturile au durat mai mult decât crezuse doctorul. Nemernicul ăsta i-a tăiat brațul.

Rick își aminti bandajul de pe braț, dar crezuse că erau niște zgârieturi de la podeaua parării subterane.

- Poftim?

Karen își întoarse mâna cu încheietura în sus și făcu un „x” pe partea interioară a brațului.

- E posibil să fie o literă sau numai urma tăieturii. O tăietură destul de adâncă și care a început să sângereze puternic când a curățat-o doctorul.

Rick se întoarse spre Neil.

- Vreau să-l găsesc pe nemernicul acesta!

Neil îl apucă de umeri.

- O să-l prindem.

Era o promisiune, una pe care prietenul lui avea să o respecte.

Coșmarurile o chinuiau. Amintiri, imagini și senzația mâinilor unui străin pe corpul ei amenințau să-i fure sănătatea mintală. Prima oară când se trezi, Karen era lângă ea, apoi fu acolo mama ei, ținându-i părul când vomită mâncarea pe care i-o dăduseră cu o seară înainte.

Mult mai târziu, pronunță cuvântul „apă”. Cândva pe parcursul nopții, fusese transferată într-o cameră mai mare, cu mai multe monitoare și mai multe perfuzii.

Meg se ridică atunci când Judy se trezi.

- Hei... poftim! Prietena ei cea mai bună arăta ca și cum dormise pe un scaun. Meg îi întinse un pahar portocaliu cu un pai. Doar o gură.

Nu fu nevoie decât de o gură pentru ca stomacul ei să respingă lichidul. Trecerea timpului era evidentă, însă Judy nu-și amintea nimic.

- Nu ești în New York.

- Știi cine sunt?

Ochiul umflat al lui Judy o făcu să scâncească atunci când zâmbi.

- Bineînțeles. Ce întrebare stupidă!

- Ieri nu știai. Of, Judy, am fost atât de îngrijorați!

- Ce e? Îmi amintesc că am plecat de la Urgențe și apoi am adormit.

Meg o luă pe Judy de mână.

- Ai adormit și nu ai mai vrut să te trezești. Au făcut a doua tomografie și au găsit o mică umflătură. Doctorii te-au adus aici și au spus că nu trebuie decât să așteptăm.

- Aici? întrebă și se uită prin cameră.

- La Terapie intensivă.

Asta explica echipamentul medical și ușile de sticlă.

- Mama e aici? Îmi amintesc că era aici.

- Da, e. Toată lumea e. Te-am sunat pe mobil sâmbătă. Când a răspuns Rick, râdeam, fericită că v-ați cuplat. Apoi mi-a spus ce s-a întâmplat. Dumnezeu, Judy, îmi pare rău!

Deși prietena ei plânse, Judy nu putu să o facă. Știa că, dacă începea să plângă, nu avea să se mai oprească.

- E în regulă, Meg.

Meg își șterse lacrimile și își puse un zâmbet patetic pe față.

- I-am spus asistentei că o anunț când te trezești.

Judy se opri înainte ca prietena ei să iasă din cameră.

- Meg. Ce zi e?

- Luni. Aproape 16.00.

„Nemernicul nu mi-a furat doar 20 de minute. Mi-a luat două zile din viață.”

După ce asistenta termină de făcut câteva lucruri, începură vizitele. Mai întâi veniră părinții ei, amândoi cu ochii umflați și multe remușcări. Judy îi asigură că avea să fie bine. Tatăl ei nu dorise niciodată ca ea să meargă în LA, o dorise acasă, în Utah, unde putea să-și găsească bărbatul potrivit, să se așeze la casa ei și să crească acolo câțiva copii. Ea nu putu să-i repete tatălui ei „Sunt bine”. Minciuna venea ușor. Când intră Mike în cameră, îl privi încruntată.

- Ce? Nu ar trebui să faci fericite toate femeile din altă țară?

Mike îi zâmbi, dar nu și cu ochii.

- Ești singura femeie la care mă gândesc acum.

Ea îi acceptă îmbrățișarea.

- Sunt bine, Mike.

- Serios? Ieri făceai un remake din *Exorcistul*. Aș fi făcut un videoclip pe YouTube dacă aveam nevoie de bani.

Acum ochii lui zâmbeau puțin.

Când Judy râse, pielea i se întinse peste umflătura de pe față.

- Mă doare când râd. Termină!

- M-am născut ca să distrez oamenii, surioară. Nu pot să mă abțin.

Judy inspiră adânc și expiră lent.

- Aveam nevoie de asta.

- De ce, de comentariul despre *Exorcistul*? Vorbesc serios. Îmi tot spuneai să las în jos capacul de la toaletă. Mai speriat al naibii de tare!

Judy râse din nou, iar durerea îi străbătu tot corpul.

- Încetează!

- Cum te simți?

Minciuna era acolo.

- Sunt bine. Mă doare doar când râd.

Zach și Karen intrară cu sora ei mai mică, Hannah. Erau la fel de fericiți să o vadă trează și înțelegându-le cuvintele și îngrijorarea.

La un moment dat, apăru doctorul și le ceru tuturor să plece. Lipsa poftei de mâncare îi arătă doctorului că nu era pregătită să plece de la Terapie intensivă. Chiar dacă tot ce spunea avea sens, voiau s-o mai țină încă o noapte acolo, până ce vedeau o tomografie curată și revenirea apetitului.

Karen și Meg se întoarseră în cameră când doctorul plecă.

- Nu trebuie să rămâneți, le spuse ea.

Meg se așază confortabil pe scaun și deschise televizorul.

- I-am spus lui Rick că o să fiu aici până când se întoarce.

- Iar eu o s-o duc acasă pe Meg, zise Karen.

- Unde e Rick?

Karen și Meg se uitară una la alta.

- El și Neil îl caută pe tipul care ți-a făcut asta.

Nimeni nu mai pomenise de atac de când se trezise. Era ca și cum voia lui Dumnezeu o adusesse la spital.

- Au găsit pe cineva?

Karen clătină din cap.

- Nu. Înregistrările nu arată nimic.

- Ce fel de înregistrări?

- Erau niște camere de supraveghere în parcare subterană. Nu multe, doar câteva. Bărbatul care te-a găsit nu a văzut pe nimeni fugind, spuse Meg.

- O să-l găsească, îi spuse Karen. Gwen mi-a zis că au mobilizat o mică unitate. O să-l găsească.

Nu se putea gândi la nimic din toate astea în acel moment. Corpul o durea prea mult, iar capul îi era gata să explodeze.

- Presupun că i-a spus cineva șefului meu unde sunt.

- Glumești? Poliția a vorbit cu toată lumea din clădire care e posibil să fi fost acolo vineri seară, îi spuse Meg.

- Nu mai era nimeni în birou când am plecat.

- Ei bine, poliția a închis parcare tot weekendul și a interogat pe toată lumea, de la paznicii din hol la șeful tău.

- Nu mă plâng, spuse Judy, dar îmi imaginez că într-un oraș ca ăsta femeile sunt abuzate în fiecare zi. De ce lucrează atât de mult la cazul meu?

Karen lăsă obloanele ca să acopere lumina directă a soarelui care apunea.

- E vorba de factorul Neil și Rick.

- Ce factor mai exact?

- Pușcași marini. Nu o să se odihnească până când bărbatul care ți-a făcut asta nu ajunge în spatele gratiilor.

Chiar și copleșită de durere, Judy simți o căldură la gândul că lui Rick îi păsa destul cât să muncească din greu pentru a-l găsi pe bărbatul aflat în spatele durerii ei.

- Și mai e factorul Eliza.

- Abia dacă o știu pe Eliza.

Se întâlniseră de câteva ori. Da, fusese impresionant să-i întâlnească pe guvernator și pe soția lui. Era plăcut să știe că Eliza și Karen erau prietene bune.

- Eu o cunosc pe Eliza. Ea și Carter sunt foarte afectați când cineva din cercul lor e rănit.

- Dar eu nu fac parte din cercul lor.

Karen îi zâmbi.

- Ba da, draga mea. Uneori familia nu e formată din oamenii cu care ai o legătură de sânge, ci din oamenii care țin destul de mult la tine cât să te sprijine sau să tragă câteva sfori pentru a îndrepta o nedreptate făcută unei persoane pe care o cunoști. Ce ți s-a întâmplat ție a fost mai mult decât nedrept. Să îl ia pe nemernicul ăla de pe stradă e o problemă de interes public pentru toată lumea. Faptul că guvernatorul are o legătură directă cu tine face asta o prioritate.

- Nu-ți mai pune întrebări, îi zise Meg. Trebuie doar să te faci mai bine, ca să ne mutăm amândouă din nou în casa lui Michael.

- Stai un pic, nu stai acolo? Unde stai?

Meg își mușcă buza de jos.

- Ei bine, fie cu Karen și Zach, fie la casa din Tarzana. Toată lumea a considerat că e mai bine așa.

- De ce?

- Nu ți-au găsit geanta. Au schimbat codurile și în-cuietorile, dar am crezut că e mai bine să nu stau acolo singură până când nu-l prind pe tip. Sunt două camere în plus în casa din Tarzana.

- Nu trebuie să te gândești la asta, spuse Karen. O să stai cu noi după ce-ți dau drumul.

- Asta e o nebunie! Drumul până la birou ar dura ore întregi.

Karen și Meg o fixară cu privirea.

- Ce e?

- Te gândești la treburile de la birou?

Ea se foi în pat și se încruntă.

- Mă rog, poate nu azi.

- Nu e cazul să te gândești la asta acum, spuse Karen.

Meg schimbă subiectul. Îi spuse că Lucas și Dan veniseră noaptea trecută, dar fuseseră opriți pe hol. Presa aflase de atac. Acum, când Mike se plimba pe holurile spitalului, presa încerca să obțină câteva declarații.

Rick era epuizat. În ultimele trei zile reușise să doarmă cât în misiunile lui. Asta nu-l oprise să amâne investigația pentru câteva ore de somn pe un scaun incomod lângă patul lui Judy, o sarcină pe care o lăsă în mâinile mamei ei numai pentru câteva ore în a doua noapte.

Zach îl informase că Judy se trezise și era coerentă. Rick văzuse destule ca să știe de contuzii. Umflătura era mică, așa că știa că era doar o chestiune de timp până când Judy avea să se trezească. Cu toate astea, când plecă, era la depărtare de maximum o oră.

Investigația era extrem de frustrantă. Nu aveau prea multe piste. Nu aveau martori și nici o cameră de supraveghere nu surprinsese nici măcar o umbră.

Când Rick parcă în locul deja familiar, își băgă cheile în buzunar și se uită în jur. Până și parcareă spitalului avea camere de supraveghere. Era de ajutor faptul că era o taxă consistentă pentru parcare, care deseori le oferea șoferilor o senzație falsă de siguranță. Dar în parcareă spitalului existau paznici în uniforme, care se plimbau în mașini de golf. Nu erau înarmați, dar cel puțin era cineva în uniformă, care avea abilitatea de a chema ajutor.

Rick parcă la al treilea etaj. Primele două erau pentru doctori și spații rezervate pentru invitați speciali. Majoritatea etajelor superioare erau goale după ora 17.00. Era aproape 19.00 și în parcare era liniște. Se uită după camerele de supraveghere și coborî pe scările unde nu erau camere. Precum cele din parcareă subterană de la Benson & Miller.

La un moment dat, cu o zi în urmă, unul dintre investigatorii de la poliția locală sugerase că fusese un act aleatoriu sau un simplu furt de geantă.

Neil și Rick auziseră conversația și o ignoraseră. Cine făcuse asta cunoștea parcareă, știa cum să intre și să iasă

fără să fie detectat și pusese ochii pe Judy. O bătuse zdravăn, dar nu o omorâse.

De ce?

Asta era marea întrebare.

De ce?

Asistenta îi dădu drumul la Terapie intensivă, unde trecu pe lângă birourile angajaților.

Înainte să intre în cameră, le văzu pe Judy dormind, iar pe Karen și Meg uitându-se la televizor. Le făcu semn să iasă ca să vorbească fără să trezească pacienta.

- Cum se simte?

- Mai bine, spuse Karen. Azi nici măcar nu s-a bâlbâit.

- A mâncat ceva?

- Nu prea mult. Doctorul crede că până mâine ar trebui să-i revină pofta de mâncare.

- Asta e bine. O să fiu aici toată noaptea. Ar trebui să vă duceți amândouă acasă ca să dormiți.

Karen își odihni mâna pe brațul lui.

- Și tu va trebui să dormi la un moment dat.

- O s-o fac. Scaunul ăla se întinde.

Meg pufni.

- Nu destul cât să încapi. Tu ești ceva mai mare.

Rick se uită la prietena minionă a lui Judy și îi făcu cu ochiul.

- O să fiu bine.

Fetele erau prea obosite ca să-l mai contrazică.

Rick intră încet în cameră, se așeză lângă Judy și o privi. Vânătaile de pe față deveneau mov și marginile erau galbene. Din fericire, amprentele bărbatului care o ținuse nu mai erau vizibile.

Judy avea o pungă în minus de perfuzii lângă pat, dar monitorul îi supraveghea în continuare semnele vitale.

Avea să se vindece. Corpul se pricepea la asta, dar mintea... Asta avea să dureze mai mult, să se simtă bine printre oameni. Știa din experiență că multe lucruri puteau să-ți afecteze mintea și să transforme lumea într-un loc nesigur.

Nu-și imagina cum o femeie atât de firavă și inocentă ca Judy avea să facă față lucrurilor care se întâmplaseră în ultimele zile.

Rick se rezemă de spătarul scaunului și își strecură blând mâna sub a ei. Ea se foi în pat, dar nu se trezi. Nu era îngrijorat că avea să i se spună să plece. Angajaților spitalului li se spusese din clipa în care Judy fusese internată că, dacă Rick sau familia lui Judy nu erau lângă patul ei, atunci avea să fie poliția locală. Doctorii căzură de acord că o față familiară avea să-i facă mai bine pacientului.

Rick închise ochii și își obligă propriii demoni să plece. În alt moment al vieții lui, stătuse lângă persoana pe care o iubea și o ținuse de mână.

Dar asta se întâmplase în urmă cu mult timp și era o amintire care era mai bine să rămână îngropată.

capitolul 13

Ieșirea de la Terapie intensivă și din spital ar fi trebuit să atragă mai puțină atenție pe măsură ce viețile tuturor se întorceau la normal. Însă lucrurile nu stăteau așa în cazul lui Judy. Ea fu de acord să stea acasă la Karen și Zach. Era mai bine pentru recuperarea ei. Mușchii i se atrofiaseră din cauza perioadei petrecute pe patul de spital. Nu o ajuta nici faptul că nu făcuse exerciții de când se mutase în Beverly Hills. În plus, Meg petrecea mult timp la casa din Tarzana, ceea ce însemna că Judy stătea singură. Faptul că era singură îi aducea aminte de fata naivă care cobora la subsol într-o seară furtunoasă, când căzuse curentul. Se întrebă dacă mersul în orice parcare avea să-i provoace aceeași senzație de acum încolo.

Cadrul limitat de la spital nu se compara cu familia ei, care era mereu prin preajmă. Tatăl ei, care nu își lua niciodată liber de la magazinul lui de aparatură din Hilton, Utah, era deja de o săptămână în California. Mama ei încă își făcea griji și prepara supă și cina pentru

toată lumea. Până și Mike stătu prin preajmă până când Judy o convinse pe Karen să îl sune pe asistentul lui personal ca să-l convingă să se întoarcă. Rick mereu venea acasă la Zach înainte ca ea să se trezească, dar în seara aceea îi era pregătit un loc la masă, în caz că venea mai devreme.

La exact o săptămână de la atac, în timpul unei mese mari în familie, Judy se trezi luând din friptura înăbușită pe care mama ei o gătise în cea mai mare parte a zilei. Ochii i se opriră la bandajul care îi acoperea brațul drept, în timp ce la masă se purtau diverse conversații, de la vreme la bârfele de la Hollywood și din Hilton.

„M-a gravat. M-a marcat ca să-mi amintesc și după ce mă vindec. De ce?”

Puse furculița pe farfurie și începu să desfacă pansamentul. Leucoplastul o trăgea de părul de pe mâini, dar asta nu o opri. Evitase să se uite la ce avea pe braț. Sutura avea să fie scoase în ziua următoare. Știa că nu mai avea nevoie de un bandaj care să ascundă ce-i făcuse bărbatul.

- Ce faci? auzi pe cineva întrebând.

În loc să răspundă, desfăcu pansamentul și își plimbă degetul peste bucățile aspre de ață sintetică care îi țineau pielea.

Urme de tăieturi. Știa cât de aproape erau de artere din cauza cusăturii dificile făcute de doctor.

- Judy?

„Ar fi atât de ușor, al naibii de ușor!”

Apucă o bucată de bandaj lipit de o sutură și se simți frustrată pentru că nu se dezlipea.

- Judy?

Trase mai tare.

„Ar trebui să se dezlipească ușor. Atât de ușor!”

- Judy!

- Ce este? spuse ea prea tare într-o cameră în care era liniște.

Rick îngenunche lângă ea și puse un șervețel peste brațul care sângera.

Toată lumea o privea.

Karen avea lacrimi în ochi, iar Zach și tatăl ei își mutară privirile de la ochii ei la braț. Mama ei și Hannah lăsară lacrimile să curgă, iar maxilarul încordat al lui Meg nu arăta decât furie. Până și Devon și Dina o priveau ca și cum îi crescuseră coarne.

„Atâția ochi!” Avea sânge sub unghiile de la mână stângă. Brațul o ardea sub mână lui Rick și își dădu seama că făcuse mai mult decât să tragă de o bucată de bandaj.

Când începu să tremure, Rick își puse brațul în jurul ei și o ajută să se ridice.

– Haide, Utah! Să mergem să te curățăm.

Ea ameți în clipa în care se ridică, iar picioarele își pierdură abilitatea de a o susține.

Rick o luă în brațe și o scoase din living ca și cum luase ziarul de la ușă în drum spre cutia poștală.

Urcă scările în tăcere, deschise ușa de la camera ei și se duse direct în baie. După ce apa avu temperatura potrivită, Rick dădu la o parte șervețelul de pe rană și-i puse brațul sub apă.

– Eu am făcut asta?

O bucată mare din ce ar fi trebuit să fie piele vindecată sângera, făcând apa roz.

– Da.

Pansamentul cu care acoperise rana era pe un dulap. Rick trase cutia mai aproape, găsi ce căuta și acoperi pielea cu un pansament strâns.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Judy, ca și cum el avea răspunsurile.

El oftă și continuă să-i bandajeze brațul.

– Ți-ai pierdut cumpătul.

– Da?

– Da. Se mai întâmplă. Rupse cu dinții o bucată din leucoplast. Apoi se ridică în timp ce îi ținea brațul. La ce te gândeai?

Ea clipi. Nimeni altcineva nu voia să vorbească despre ce se întâmplase. Evitau subiectul, schimbau conversația,

se opreau din vorbit când ea intra în cameră, dar nu și Rick.

- De ce? De ce mi-a gravat brațul atât de adânc, dar m-a lăsat să trăiesc?

Rick înghiți în sec înainte să răspundă.

- Poate că a auzit ceva și a fugit înainte să poată face mai mult.

Judy clătină din cap.

- Nu. Ar fi ușor. Al naibii de ușor. Ar fi putut să mă omoare, știa că putea. Își ridică privirea spre ochii verzi ai lui Rick și știu că și el ajunsese la aceeași concluzie. Știi asta deja.

- Nu știu nimic, Judy.

Îl lovi cu mâna în piept, luându-l prin surprindere.

- Nu mă minți!

Rick își ridică capul.

- Bine. Ar fi putut să te omoare. Să te abuzeze mai mult decât a făcut-o.

Bun, nu mințea. Avusese aceeași gândire deductivă când se întâlniseră prima oară și încercau cu disperare să o găsească pe Becky, care fusese răpită de părinții ei abuzivi.

- În schimb, m-a marcat. S-a asigurat că mereu o să am un semn al atacului său.

- Ceea ce face treaba personală.

- Nu cunosc pe nimeni atât de plin de ură.

- Cineva de la birou. Știa cineva de proiectul la care lucrai?

Judy închise ochii.

- Domnișoara Miller a vorbit cu mine cu numai câteva minute înainte de atac. Nimeni nu știa de asta.

Rick îi coborî brațul bandajat în poală și o ținu cu blândețe în timp ce vorbeau.

- Ai păcălit pe cineva la biliard de când ești aici?

- Asta e absurd! Eu nu păcălesc pe nimeni. Eu joc, iar Meg e mereu acolo să le spună tuturor că sunt bună. În afară de tine, am jucat doar pentru 20 de dolari pe joc.

- Cineva din Seattle?

- M-am gândit și la asta și poate că sună absurd, dar nu mi-am făcut dușmani. Nu am furat iubitul nimănui și nu am dat pe nimeni de gol pentru că a înșelat pe altcineva. Eu și Meg am fost singuratece în cea mai mare parte a ultimului an. Ieșeam, jucam biliard, petreceam puțin, dar nu făceam victime pe drum.

- Crezi că atacul a fost întâmplător?

Ea clătină din cap înainte să spună ceva.

- Nici eu.

O durea capul. Judy ura cât de mult o duruse capul în ultima săptămână.

- Ar trebui să mănânc ceva.

Întreaga ei cină stătea pe o farfurie, înconjurată de familia ei.

- Vrei să cobori?

- Nu, te rog. Nu mai suport încă o privire plină de înțelegere, încă o lacrimă.

Rick își ridică buzele într-o jumătate de zâmbet.

- O să aduc ceva să mâncăm amândoi.

Judy era mult mai stabilă pe picioare când Rick o conduse în cameră și îi așează câteva perne la spate pe pat.

El se întoarce în mai puțin de zece minute, cu o tavă plină cu mâncare pentru amândoi. Nu lăasă pe nimeni altcineva în cameră, deși se chinui cu tava plină și aproape că o scăpă de mai multe ori.

- Miroase grozav!

- Mama e o bucătăreasă extraordinară. A avut timp să învețe când orașul în care locuiam nu avea prea multe restaurante.

Rick așează mâncarea în mijlocul patului și își dădu jos pantofii.

Judy se așează cu picioarele sub ea și luă o furculiță. Stomacul îi scoase un zgomot de fericire la prima mușcătură.

- Mi-a fost dor de asta.

Rick fredonă și el, plin de apreciere.

- Vor să mă întorc în Utah, spuse Judy.

Rick ezită înainte să mai ia o gură.

- Tu asta vrei?

- Nu. Știu că o să fie greu. Gândul de a mă întoarce în parcare aia îmi provoacă greață. Dar să mă duc înapoi în Utah acum ar însemna să mă ascund. Și cine poate să-mi garanteze că bărbatul ăsta nu o să vină după mine acolo?

Rick înghiți și luă o gură de apă.

- Este un drum lung pentru cineva care își urmărește victima.

Judy continuă să mănânce, încercând să nu se mai gândească la faptul că ea era victima în acea conversație.

- Și fulgerul nu lovește de două ori în același loc.

- Ești o femeie puternică, păpușică. Am știut asta de prima oară când ne-am întâlnit.

Un zâmbet sincer apăru pe fața ei.

- Ne-am întors la păpușică?

- Da, păi... am amânat treaba cu Getty pentru o perioadă. Încă nu am fost la o întâlnire.

- Cina în pat nu se pune?

Arată spre mâncare.

Rick clătină din cap.

- Nu, și nici micul dejun în spital.

Mai luă o gură, înghiți rapid și își umplu din nou furculița.

- O întâlnire implică un duș, cină cu vin sau cel puțin o băutură pentru adulți și pantofi.

Se aplecă și-i gădilă degetele.

Judy râse cu adevărat pentru prima oară după mai bine de o săptămână. Rick păru la fel de încântat ca și ea.

Terminară cina vorbind despre nimicuri. Când Judy se sătură, Rick îi curăță farfuria. Puse tava într-o parte și se rezemă de stâlpul patului.

- Vreau ca toată lumea să se ducă acasă, zise ea oftând.

- Și eu?

Judy zâmbi și își puse mâna pe piciorul lui, ca să-i demonstreze că el nu era toată lumea.

- Nu și tu. Părinții mei, Hannah. Zach trebuie să se întoarcă la muncă. Karen nu a mai fost la Clubul Băieților și Fetelor de săptămâna trecută. Slavă Domnului că Mike a ascultat și a plecat! Acum aș vrea să-i conving pe restul să-i urmeze exemplul. E ca și cum toată lumea își pune viața pe pauză.

- Asta face familia.

- Știu și apreciez, dar e ca și cum toată lumea mă privește și așteaptă să am o cădere.

Rick își plimbă degetul peste glezna ei.

- Așa cum ai făcut în seara asta la cină?

- Asta am făcut?

- Da. Dacă o să fii singură data viitoare când o să se întâmple din nou, o să fie nevoie de mai mult decât un bandaj.

Judy știa destule despre sindromul de stres posttraumatic cât să fie conștientă că putea să aibă emoții nesănătoase. Nu trecuse decât o săptămână, iar adevărul era că nu dormea bine. De asemenea, nu prea îi era foame decât când Rick îi era aproape.

- Nu vreau să fiu singură. Ea începu să tremure. Dar nu vreau nici să fiu nisipul mișcător care îi împiedică pe ceilalți să-și trăiască viețile.

Rick îi ridică celălalt picior și începu să-l maseze.

- Mă bucur să aud că nu vrei să fii singură.

Masajul aproape că o făcu să rateze următoarele lui cuvinte.

- Când o să fii pregătită să te întorci la birou, o să te ducem și o să te luăm - o s-o fac eu sau cineva din echipa noastră. Unul dintre noi o să fie 24 de ore din 24 timp de șapte zile pe săptămână acasă la Michael.

„24 de ore din 24 timp de șapte zile pe săptămână?”

- Ce este?

Judy deschise ochii și clipi de câteva ori.

- Până când nu-l prindem pe tipul ăsta, nu o să fii complet singură.

- Ți-am spus că m-am săturat să trăiesc într-o bulă.

- Nu o să fie o bulă. Agentul de securitate o să fie acolo pentru protecția ta, nu ca să-ți gătească.

- Dar...

- Privește-mă în ochi și spune-mi că ești convinsă că bărbatul ăsta nu o să se întoarcă! Ți-a luat geanta, nu te-a omorât când ar fi putut s-o facă, a făcut ceva eforturi ca să intre în parcare subterană și să iasă. Privește-mă în ochi, Judy, și spune-mi că nu o să se întoarcă!

Cuvintele lui o speriară, în mare parte pentru că avea dreptate.

Ea se rezemă de pat, iar el îi trase din nou piciorul ca să-l maseze. Nu știa de ce Rick muncea atât de mult ca s-o protejeze. Nu îi datora nimic. Practic, nici măcar nu ieșeau la întâlniri. Relația lor consta din câteva săruturi furate și foarte mult flirt. Cu toate astea, nu avea să se plângă.

- Când o să mă întorc la birou, în prima zi, poți să vii tu cu mine?

- Nici nu aș accepta altceva.

capitolul 14

Rick se trezi peste câteva ore, dându-și seama că adormise cu picioarele lui Judy în poală. Ea dormea în continuare. Se dădu jos din pat și o înveli cu pătura. Era posibil să se trezească în miezul nopții, simțindu-se incomod din cauza hainelor pe care le purta, dar nu avea să-și permită să o dezbrace. Poate că în altă perioadă a vieților lor acest lucru ar fi fost acceptabil. Dar nu în acea zi și nu după toate lucrurile prin care trecuse Judy.

După ce stinse lumina, ieși încet cu pantofii în mâini. În capătul holului, observă lumina unui televizor și băgă capul să vadă cine era.

Sawyer, tatăl lui Judy, și Zach stăteau pe scaune și se uitau la știri. Se părea că ceilalți se duseseră la culcare.

- Hei! zise Rick și își făcu simțită prezența.

Sawyer se ridică, fața lui fiind o mască de îngrijorare.

Rick își puse pantofii pe podea și se așeză pe canapeaua dintre cei doi.

- Cum se simte? îl întrebă Zach.

- Doarme. Dar nu asta era adevărata întrebare. Sora ta e o femeie puternică, Zach.

- Nu a părut puternică la cină, pufni Sawyer.

- Nu, nu a părut. E de așteptat să se întâmple și astfel de lucruri, domnule Gardner. O să treacă peste asta.

- Ar trebui să vină acasă cu noi. E mai în siguranță în Hilton.

Chiar dacă Rick nu era tată, îi înțelegea nevoia de a o proteja pe Judy.

- Dacă acum se ascunde în Utah, acest lucru ar schimba-o pentru totdeauna. Lumea nu e mai nesigură azi decât era ieri sau decât o să fie mâine. Cu cât se întoarce mai repede în comunitate, cu atât o să fie mai puternică.

Sawyer îl fixă cu privirea.

- Nu pot să fiu cu ochii pe ea de acasă dacă ea nu e acolo.

- Sugerezi că o să stai lângă fiica ta în fiecare oră a zilei? Cred că zilele când făceai asta au trecut de mult.

Rick era prea obosit să înceapă o discuție despre cine avea dreptate și cine greșea cu tatăl lui Judy, dar bărbatul nu asculta argumentele raționale.

- Asta nu s-ar întâmpla în Utah.

- Haide, tată, sunt probleme și în Utah, spuse Zach! Aici Judy ne are pe noi.

Rick fu încântat când îl văzu pe Zach arătând spre el când spuse noi.

- Urăsc situația asta, Zach. De la bun început nu am vrut să fie aici.

- Toți urăm situația asta. Toți vrem să fie în siguranță.

Rick se aplecă spre Sawyer și îl privi în ochi.

- Judy o să aibă protecție non-stop, nu numai o gardă de corp care s-o ducă la birou și s-o ia, ci și în weekenduri și seara. Michael a aprobat deja mai multă monitorizare audio și video pentru casa lui. O să aflăm cine i-a făcut asta și o să fie protejată în timp

ce-l căutăm pe vinovat. Vreau să-l prind pe nemernic mai mult decât vă puteți imagina, domnule Gardner. O să vă protejez fata.

Sawyer îndreptă un deget spre el.

- Vezi că o să mă asigur că te ții de cuvânt!

Tatăl lui Judy mormăi ceva când se ridică de pe scaun și se retrase în camera lui.

Zach și Rick stătură în tăcere câteva minute, în timp ce televizorul arăta imagini cu toate lucrurile groaznice care se întâmplau în zona Los Angeles. Presa se săturase de tragedia prin care trecuse sora unei celebrități, iar asta îi convenea de minune lui Rick. Poza cu Michael și Judy dansând era folosită încontinuu de presă. Aceleași imagini cu parcare plină cu polițiști și bandă de atenționare îi aminteau în mod constant lui Rick ce se întâmplase când se uita la televizor.

- Poate că ar trebui să se ducă acasă o perioadă, spuse Zach.

Lui Rick i se făcu pielea de găină.

- Am mai multe resurse aici ca să o protejez.

- Nimeni nu o urmărește în Utah.

Era momentul să îi spună lui Zach un adevăr conștientizat de autorități.

- Omul ăsta e pe urmele ei. A ales-o ca țintă și nu există nici o garanție că nu o s-o urmărească în Utah sau oriunde altundeva ca s-o rănească din nou.

- Ești sigur?

„Aproape sută la sută.”

- În armată, să-ți ascuți instinctul îți salvează deseori viața.

- Deci faptul că vrei să stea aici înseamnă că îți ascuți instinctul?

Zach nu părea să fie de acord.

- Judy nu vrea să se întoarcă acasă. Ba, mai mult, vrea ca toți care au venit în vizită să se întoarcă la viețile lor. Luni o să se întoarcă în casa lui Michael, unde o să am pe cineva care o s-o urmărească în fiecare clipă când nu e la birou.

- Și dacă nemernicul ăsta lucrează cu ea?

Rick se gândise și la asta. El și Neil puseseră deja un angajat temporar în clădire, care să o urmărească și de acolo. Între munca sub acoperire și monitorizarea tuturor celor de pe lângă Judy, ar fi trebuit să afle dacă se întâmpla ceva neobișnuit.

- M-am ocupat și de situația de acolo. Doar că nu are o monitorizare evidentă.

Zach oftă.

- Presupun că mai mult de atât nu avem ce să facem. Nu cred că vreunul din noi o să doarmă liniștit până când nu o să fie prins individul.

„Să doarmă liniștit.“ La naiba, singurul somn liniștit pe care îl avusese fusese în ultimele două ore, lângă Judy!

Menționarea somnului îl făcu să caște.

- Poți să rămâi aici, îi zise Zach.

Să fie aproape de ea, chiar și la distanță de câteva dormitoare, avea să-i ofere pace câteva ore.

Știa că trebuia să-i dea creierului o pauză. Singurele lucruri care îl așteptau erau câteva monitoare goale și o casă goală.

- Cred că o să-ți accept oferta.

Zach se ridică de pe scaun și stinse televizorul.

- Haide! Avantajul unei astfel de case e că ai unde să primești o familie mare.

- Nu ne-am face treaba dacă nu v-am pune întrebări, domnule Evans.

Detectivul Raskin preluase investigația de la ofițeri. El și partenerul lui, detectivul Perozo, stăteau la capetele opuse ale mesei. Postura defensivă a lui Perozo arăta că el era polițistul rău, în timp ce Raskin avea un zâmbet pe față.

- Știu, asta e treaba voastră, îi spuse Rick. Ar fi trebuit să mă interogați în primele 24 de ore de la atac.

Detectivii se uitară unul la altul, apoi din nou la el.

Rick știa că întârzierea avea de-a face mai mult cu cercul lui personal de prieteni și cu diplomația. Dar părerea lui era că genul acesta de lucruri nu ar fi trebuit să fie

mai importante decât protocolul. Interogarea unui iubit sau, în cazul lui și al lui Judy, a unui potențial iubit ar fi trebuit să fie o prioritate.

Rick îi lăsa să pună întrebări. Începură cu cele obișnuite - unde o întâlnise pe Judy, care era natura relației lor, unde era când Judy fusese atacată și dacă fusese cu cineva.

- Am ajuns la casa domnului Wolfe din Beverly Hills cu zece minute înainte de ora 19.00. Întâlnirea noastră era la 19.00.

- Unde ai fost înainte de asta?

- M-am bucurat de minunile traficului, iar înainte de asta, am fost în casa mea din Tarzana. Casa mea și cea a domnului Wolfe au supraveghere 24 din 24, cu înregistrări în care mă puteți vedea plecând și sosind.

Detectivul Prozo se aplecă în față.

- Dar la 18.30 nu ai fost surprins de nici o cameră de supraveghere.

- Nu de cele ale echipei noastre. Mi-a luat patruzeci de minute ca să ajung la Judy. Am plecat de acasă cam pe la 18.20.

- Ce conduci? îl întrebă detectivul Raskin.

- Un Ducati.

- O motocicletă?

- Da.

- Deci poți să te strecuri prin trafic, dar ai plecat cu patruzeci de minute mai devreme la o întâlnire pentru care drumul ar fi trebuit să-ți ia... cât? Douăzeci de minute? Poate chiar mai puțin.

- Am luat flori.

- De unde?

După ce le spuse, ambii bărbați tăcură.

Rick știa ce urma, chiar înainte să fie pronunțate cuvintele.

Perozo trase un scaun, îl întoarse și se așeză pe el.

- Deci pleci de acasă la 18.20. Cu un Ducati poți să ajungi în Beverly Hills sau, să spunem, Westwood până la 18.30.

Rick își încheștă pumnul. Nu se gândise la propria cronologie și își dădu seama cât de rău putea să arate.

- Dacă vă uitați în direcția greșită, doar o să întârziati să-l găsiți pe bărbatul potrivit.

- Chiar tu ai spus că nu ne-am face treaba dacă nu ne-am uita la fiecare posibilitate.

Puseră întrebări în următoarea jumătate de oră, iar Rick răspunse, dar dând o cantitate minimă de informații.

Cu secția de poliție în spate, arma într-o parte, acolo unde îi era locul, Rick îl sună pe Neil.

- Am nevoie să scoți casetele de supraveghere de la casa din Tarzana și de la Michael din noaptea atacului.

- Vrei să-mi spui de ce?

Rick se sui pe motocicletă.

- Pentru că tocmai am devenit suspectul lor principal. Ne vedem la tine în cincisprezece minute.

O oră mai târziu, Rick și-ar fi smuls părul din cap dacă n-ar fi fost foarte scurt.

Neil stătea tăcut și studia casetele.

- Nu au cum să-ți pună asta în cârcă.

Se uită din nou la transmisia din Tarzana și văzu cum Rick străbătu casa și setă alarma. Următoarea dată când îl văzură fu când intră pe proprietatea din Beverly Hills. Scoase un singur trandafir din compartimentul din spate al motocicletei. Era strivit, dar era acolo. Era ora 18.52.

- Noi ne uităm la asta știind că nu am făcut-o. Ei se uită gândindu-se că am făcut-o. Am plecat de acasă la 18.20, m-am dus până în Westwood, am ascuns motocicletă undeva în apropiere și am așteptat ca Judy să plece de la birou.

Neil îl opri.

- De unde știai că era la birou? Ai sunat-o?

El începu să simtă speranță, dar aceasta dispăru.

- I-am pus un dispozitiv de urmărire în mașină.

- Serios?

- La scurt timp după ce s-a mutat aici. Avea impresia că securitatea era o glumă.

Neil continuă să-l fixeze cu privirea.

- Vrei să-mi spui că mașina lui Gwen nu are un astfel de dispozitiv?

Neil își mută privirea.

- Exact. Așa că știam că era la birou. Cu un mandat de la tribunal o să găsească dispozitivul, iar îndepărtarea lui acum sau negarea mă face să par vinovat.

- Și știi de camerele de supraveghere de la ea de la birou. Ai fost acolo?

- Am trecut pe acolo înainte să se mute aici. Nu am intrat.

- Dar un avocat o să răstălmăcească asta.

Asta făceau avocații.

- O să presupună că știu parcare și că îi cunosc rutina.

- Rutina ei s-a schimbat în seara aia. A stat până mai târziu, vorbind cu șefa ei. Nu aveai de unde să știi asta.

Așa era.

- Nu aveam de unde să știu. Am plecat de la mine de acasă spre casa ei pentru întâlnire.

Pentru prima oară de când plecase de la poliție, simți că putea să respire din nou.

- Oricum suntem specializați în supraveghere. Am fost în armată... Vor căuta un mod prin care să arate că știai că încă era la birou.

- Nu o să găsească nimic.

- Dar vor căuta.

- Bun. Care e motivul meu? Îmi place fata asta. A fost în sfârșit de acord să iasă la o întâlnire cu mine. De ce aș ataca-o cu douăzeci de minute mai devreme?

Neil ridică din umeri.

- Ești supărat că nu se pregătește pentru tine? Supărat că nu a luat întâlnirea destul de în serios și să ajungă acasă mai devreme? Masculinitatea ta nu a fost destul

de puternică încât să suporte respingerea și te-ai supărat acum, când mergi la o întâlnire.

Rick își dădu ochii peste cap.

- Jalnic.

- O să se demonstreze că fiecare potențial motiv era greșit, iar asta o să-i împiedice să te aresteze.

Rick își trecu mâna peste față, ca și cum asta avea să șteargă toată situația.

- Vor concluziona că, din cauza actualului tău loc de muncă, a faptului că ai înregistrat interogatoriul inițial al lui Judy și a implicării noastre de la început, îți acoperi urmele.

- Dumnezeu, Mac, nu mă ajuți deloc!

- Ar trebui să te ajut, Smiley? Credeam că rolul meu e să gândesc logic. Dacă vrei să te iau cu zăhărelul, du-te altundeva!

Folosirea poreclelor din armată îl readuse cu picioarele pe pământ.

- Lăsând asta la o parte, condusul spre Westwood în zece minute, pe 405, chiar și cu o motocicletă, ar fi ceva foarte îndrăzneț. Drumul prin Beverly Hills nu înseamnă chiar o intrare și o ieșire rapide.

- Am cumpărat florile.

- Majoritatea florărilor nu sunt locuri unde au loc crime. Cel mai probabil nu o să găsească camere de supraveghere și, chiar dacă le găsesc, sunt slabe șanse să mai existe înregistrarea. Cea mai bună speranță e un martor care să te identifice.

- Care să mă identifice și să spună ora la care am fost în magazin.

- Exact.

Din orice unghi privea problema, nu arăta bine.

- Facem exact ce fac polițiștii. Ne concentrăm asupra mea și nu asupra persoanei care face asta.

Neil încuviință.

- Dacă nu ne concentrăm asupra ta, dacă nu-ți curățăm reputația, nu o să mai caute pe nimeni altcineva.

capitolul 15

Rick și Neil ajunseră împreună acasă la Zach. Amândoi afișară niște expresii stoice și nici unul nu spuse nimic înainte ca Rick să o scoată pe Judy pe ușă.

Părul ei flutura în toate direcțiile. Felul în care Rick o privea când se îndepărtau de toată lumea din casa lui Zach o emoționa.

- Cum te-ai simțit azi? o întrebă el, ceea ce deja o întrebase când intrase în casă.

Când ea nu-i răspunse, el îi întâlni privirea.

- M-ai întrebat asta deja. S-a întâmplat ceva.

Ajunseră la o bancă cu vedere spre mare și o rugă să se așeze. Gestul de a se așeza înainte de a discuta nu era niciodată un semn bun.

- Ai aflat ceva despre el?

El clătină din cap și oftă.

- Nu.

Nu se întâmpla prea des ca Rick să nu afișeze un zâmbet.

Judy se întinse să-l ia de mână și, pentru prima oară de la atac, încercă să înveselească pe cineva.

- Cât de rău poate să fie?

Privirea lui verde o susținu pe a ei.

- Azi m-a interogat poliția.

Lui Judy îi luă puțin să priceapă.

- Pe tine?

- E procedura normală. Ar fi trebuit s-o facă până acum.

- De ce pe tine? Nu înțeleg.

Rick o strânse de mână.

- E normal să obțină alibiuri de la soți, iubiți și tipii cu care ieși.

Ea văzuse destule seriale polițiste ca să știe asta.

- Și, cum nu l-ai văzut pe atacator, trebuie să verifice unde au fost toți bărbații din viața ta.

Lui Judy nu-i plăcea asta, dar înțelegea.

- Presupun că înțeleg. Nu am mulți bărbați în viața mea, așa că lista nu e chiar atât de lungă.

Rick încă nu zâmbea. Faptul că fusese interogată îl deranjase.

- Dacă știai că te vor interoga, de ce ești atât de supărat?

Privirea lui coborî.

- În noaptea atacului, am plecat de la mine spre tine la 18.20, m-am oprit să iau flori de pe drum și am ajuns la tine la 18.50.

- În afară de partea în care nu am primit flori, nu văd care e problema.

Rick nici măcar nu râse la gluma cu florile.

- Am mers cu motocicleta. Poliția crede că aș fi putut ajunge la biroul tău în zece minute, apoi înapoi la casa fratelui tău...

Ea clipi, prea șocată ca să vorbească.

- Eu și Neil suntem convinși că acum încearcă să demonstreze că te-aș fi putut ataca.

- Asta e absurd! Rick, Rick al ei, cel care îi fusese protector din clipa în care venise în LA, nu era răufăcătorul! Își pierde timpul.

- Eu știu asta. Tu știi asta. Dar ei, nu.

Judy îi dădu drumul la mână și se ridică în picioare.

- Atunci o să le spun.

Ea se întoarse spre casă, hotărâtă să vorbească la telefon cu unul dintre detectivi. Rick o prinse de braț.

- Ce o să le spui, Judy?

- Că nu m-ai atacat tu.

Ea nici măcar nu încercă să-și îmblânzească părul. Flutura haotic, precum temperamentul ei. Rick se așeză lângă ea și își puse ambele mâini pe umerii ei, încercând s-o calmeze.

- Nu o să te asculte.

- O să-i fac să mă asculte. Am fost singură acolo. Știu că nu ai fost tu. Dacă se concentrează asupra ta, nu o să-l mai caute pe nemernicul care a făcut asta!

Frustrarea o făcu să tremure. Dar și furia îndreptată spre polițiști, care se presupunea că erau destul de isteți cât să nu-l ancheteze pe bărbatul nepotrivit. Rick era bărbatul nepotrivit.

El își înalță capul.

- Spune-mi cât de bine îl cunoști pe Rick!

- Poftim?

- Eu sunt detectivul. Spune-mi cât de bine îl cunoști pe Rick.

Acum Judy înțelegea. Rick voia să se joace pe roluri. Foarte bine, putea face asta.

- L-am întâlnit pe Rick anul trecut, când a ajutat o fată săracă și inocentă să scape de părinții ei abuzivi.

- Vă vedeți de anul trecut?

Întrebările lui veneau repede.

- Nu. Am terminat colegiul și ne-am reîntâlnit când m-am mutat aici.

- Lucrează pentru fratele tău?

- Da. Ca specialist în securitate și uneori bodyguard.

Judy expiră, fericită că știa răspunsurile la toate aceste întrebări și că nici una nu-l pune pe Rick într-o lumină proastă.

- De cât timp ieșiți împreună?

Judy știa că Rick încerca s-o încolțească punând acea întrebare. În loc să dea un răspuns vag, ea profită de ocazie ca să-l deruteze puțin.

- Mai mult am flirtat cu ideea de întâlnire decât să ieșim. Prima noastră întâlnire trebuia să fie în noaptea atacului.

- De ce nu ați ieșit mai devreme?

Ea îl fixă cu privirea.

- Încerci să scoți niște răspunsuri de la mine, Rick?

- Oricât de mult vreau să aflu răspunsul la întrebare pentru propriile motive, știu că detectivii vor dori să știe. Nu trebuie să-mi răspunzi.

Judy își ridică bărbia ca să facă față atitudinii lui. Nu avea nimic de ascuns și, având în vedere toate lucrurile prin care trecuseră, nu era cazul să joace un joc.

- Ei bine, domnule *detectiv*, dacă într-adevăr vrei să știi... Am crescut într-un orașel în care se părea că fiecare fată de acolo se ducea la colegiu, întâlnea un tip și nu făcea nimic altceva cu viața ei decât să aibă copii și să meargă la ședințe cu părinții. Eu vreau mai mult de la viață, așa că am ales planul B. M-am îndrăgostit de design în timpul primei mele călătorii în LA, la una dintre premierele fratelui meu. Vreau o carieră. Ceva care o să mă definească mai mult decât numele de familie pe care îl iau de la soțul meu.

Rick procesă lent confesiunea.

- Rick trezește ceva în mine care mă face să simt că o să mă abat de la plan. Confesiunea continuă: Să fiu de acord să ies la o întâlnire cu el era ca și cum puneam cap la cap piesele pentru ca planul A să continue fără permisiune.

Poate că întâlnirea ei cu moartea din săptămâna anterioară îi dăduse încredere sau poate că înțelesese cât de important era să aibă în viața ei pe cineva cu care să împartă binele și răul.

Stătură tăcuți câteva secunde. Orice întrebări ar fi avut Rick, probabil acum pluteau către mare. Vântul îi flutura părul în jurul feței, iar Judy îi întâlnește privirea.

Una din mâinile lui se ridică de-a lungul brațului ei și se odihni pe fața ei. Rick păși în spațiul ei personal și îi acapară buzele. Sărutul fu disperat și atât de primar, iar lacrimile curseră pe obrajii lui Judy când închise ochii. Ea inspiră esența bărbatului.

Putea să se înscrie chiar acum ca președinte al asociației de părinți și profesori. Putea să creeze un stand lângă un carusel pentru evenimentul de strângere de fonduri de la școala elementară.

Rick continuă să o sărute. Erau săruturi caste, care o înfiorau peste tot, dar știa că nu cereau capitularea completă.

Când în sfârșit îi dădu drumul, își plimbă ușor degetul pe sub ochiul ei învinețit. Ochii lui erau umezi, iar

asta o încălzi pe Judy mai mult decât ar fi putut s-o facă orice sărut.

El își lipi fruntea de a ei și închise ochii. Durerea de pe fața lui ajunse la ea când el începu să vorbească din nou.

- Rick știa despre asta înainte de atac?

- Nu.

Stăteau pe marginea unei stânci, lângă mare, se țineau unul de altul și continuau cu întrebările ridicole. De fiecare dată când Rick vorbea, vocea lui era mai detașată. Mai puțin asemănătoare cu a lui.

- Deci ar fi putut să creadă că pur și simplu îl duceai cu zăhărelul?

- Asta crezi?

Rick clătină din cap.

- Asta vor crede ei. Poate că Rick nu știe asta... Poate Rick e un afemeiat sociopat care nu înțelege cuvântul nu. Poate că are propriile probleme într-o relație și se teme de respingere.

- E o prostie. Nu cunosc un bărbat mai încrezător decât tine. Ai putea face o avere dacă ai îmbutelii ce ai și ai vinde.

Rick zâmbi pentru prima oară de când își începuseră conversația.

- Mulțumesc pentru încredere, Utah. Dar detectivii vor avea propriile răspunsuri la aceste întrebări și le vor folosi în teoriile lor.

Lui Judy nu-i plăcea acest gând.

- Știi unde locuiești, ce conduci. Aveam cum să știu că erai în continuare la birou și, dacă aș fi condus ca un nebun, aș fi putut ajunge la tine atunci când ai fost atacată.

Unghiile ei se înfingeau din ce în ce mai tare în brațele lui groase. Ea știa în adâncul sufletului că Rick nu era capabil să o rănească. Cum putea cineva să creadă opusul?

Ea începu să vorbească, iar Rick îi acoperi buzele cu un deget.

- Aș fi putut să intru, să ies și să fiu în Beverly Hills, pentru camerele de supraveghere care știu că sunt acolo.

- Nu pot să facă asta.

- Ba da. Și dacă nu găsim altă direcție în care să se uite, exact asta vor face.

Judy îl luă în brațe și îi absorbi căldura, puterea. De ce stătuse la distanță de bărbatul ăsta?

Se întoarseră în casă. Brațele lui se odihneau pe umezii ei, în timp ce încerca să o adăpostească de vântul puternic care venea dinspre ocean.

Atâtea emoții se amestecară în Rick în timpul acelei plimbări scurte! Știa că, odată cu trecerea timpului, ce puteau avea el și Judy ar fi cel mai incredibil lucru pe care îl gustaseră vreodată și pe care îl experimentaseră.

Ea nu refuzase să iasă cu el din cauza a ceva ce făcuse, ci din cauza temerii ei că avea să se piardă pe ea însăși pe parcurs. Oare Judy nu știa că în primul rând tocmai ambiția ei îl atrăsese la ea?

Rick o opri la un metru în fața ușii și se puse în fața ei. Cuvintele i se revărsară ca și cum tocmai terminaseră conversația în mintea lui.

- Nu te-aș împiedica niciodată să-ți îndeplinești visurile, Judy.

Nu fu nici urmă de ezitare în răspunsul ei.

- Acum o săptămână, cineva a încercat să-mi fure întreaga viață. Să ies cu tine la întâlnire nu e la fel de înfricoșător. O să trecem peste asta.

Rick o trase spre el când intrară în casă.

- Trebuie să încercăm să mergem la o întâlnire reală. Până acum, nu avem un palmares prea reușit.

Când deschise ușile, auzi râsete.

Priviri îngrijorate îi fixară când intrară în living.

Neil îl privi pe Rick, în timp ce toți ceilalți se uitară la Judy.

Nici Rick, nici Neil nu doriseră ca vreunul din familie, cu atât mai puțin Judy, să afle de concluziile detectivilor înainte ca ei să le spună totul. Rick avusese partea

ușoară. Vorbise cu Judy... Neil fusese nevoit să anunțe întreaga familie.

- Ești bine? o întrebă Meg pe Judy.

- Sunt bine. Pregătită să merg acasă. Ea se uită la părinții ei. La casa pe care mi-am făcut-o aici, în California, și să merg mai departe cu viața mea.

Sawyer făcu un pas în față. Janice îl prinse de braț. Trebuia să fie greu pentru un tată să își lase copilul să ia propriile decizii.

Rick făcu un pas în spate și lăsă lucrurile să se întâmple.

- Tată, mamă... vă iubesc. Știu că vreți să mă știți în siguranță, dar toți de aici vor asta. Dacă mă mut înapoi în Utah, asta înseamnă că tipul ăsta câștigă. Da, nu m-a omorât, dar mi-ar fi putut lua visurile, viața pe care o am. Nu pot să-i dau puterea asta. Locul meu e aici și nu o să las ca tot ce s-a întâmplat să mă oprească.

Rick o strânse de umăr, într-un semn tăcut de sprijin.

Janice se apropie și își îmbrățișă fiica.

- Mereu o să ai un loc alături de noi.

- Știu asta, mamă.

Sawyer se uită la Rick.

- Trebuie să ai grijă de fata mea.

Rick inspiră adânc.

- Asta o să fac.

În timp ce Judy își luă rămas-bun de la familia ei, Rick dădu mâna cu Neil și îl trase pe Zach într-o parte.

- Suntem pregătiți pentru supraveghere 24 de ore din 24, îi spuse Neil lui Zach. Având în vedere noua situație, o să avem mai multe patrule lângă casă, chiar dacă Rick e acolo.

- Nimeni nu crede că ai făcut asta.

Încrederea lui Zach îl făcu să stea mai drept.

- Supravegherea nu e ca să-mi reabilitez numele, ci pentru a monitoriza pe cine crede că nu e văzut. Ca să-l prindem pe nemernicul ăsta, trebuie să gândim ca el. Dacă el are impresia că toată protecția e înăuntru, poate o să dea târcoale pe afară.

Zach pufni.

- Vezi, de asta îmi plac construcțiile, nu toate conspirațiile de rahat. Minte mea nici măcar nu se duce în direcția aia.

- Mă tem că e un produs secundar al armatei, spuse Neil.

Rick dădu mâna cu Zach.

- O s-o protejez cât de mult pot.

Zach se opri și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

- Poliția o să mă aresteze. E o chestiune de timp.

- Chiar vorbești serios.

- O să fie doar pentru un interogatoriu mai lung.

O să mă ridice dacă nemernicul nu o să lovească în scurt timp.

Zach închise ochii și clătină din cap.

- Nu am înțeles expresia „nevinovat până la proba contrarie” până anul trecut, cu Karen. Atunci părea că fiecare raport de la știri oferea o explicație clară a infracțiunii și vinovatul era evident. Doar că lucrurile nu stau așa, iar vinovații sunt liberi să facă ce vor.

- Când și dacă o să fiu arestat, Judy o să fie cea mai vulnerabilă. O să aibă nevoie de toată lumea. Tipul ăsta profită de slăbiciune, altfel n-ar fi atacat-o când a făcut-o. Nu a omorât-o pentru că îi plac vânătoarea, adrenalina... Rick înghiți greața care i se ridicase în gât. Adrenalina de a o răni i-a oferit mai multă plăcere și o să vrea s-o facă din nou.

Neil îl bătu pe Rick pe spate.

- Problema e că tipul ăsta e posibil s-o lovească de prea multe ori și atunci va pune punct plăcerii.

Zach păli.

- Poate că ar trebui s-o ținem în arest la domiciliu.

- Sora ta o să accepte așa ceva?

Zach se uită în celălalt capăt al camerei. Toți îi urmăriră privirea, doar ca să o vadă pe Judy ridicându-și ochii spre ei.

- Nu. Judy nu o să-l lase pe tipul ăsta să aibă genul ăsta de putere.

Zach pufni.

- Vezi, de asta îmi plac construcțiile, nu toate conspirațiile de rahat. Mintea mea nici măcar nu se duce în direcția aia.

- Mă tem că e un produs secundar al armatei, spune Neil.

Rick dădu mâna cu Zach.

- O s-o protejez cât de mult pot.

Zach se opri și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

- Poliția o să mă aresteze. E o chestiune de timp.

- Chiar vorbești serios.

- O să fie doar pentru un interogatoriu mai lung.

O să mă ridice dacă nemernicul nu o să lovească în scurt timp.

Zach închise ochii și clătină din cap.

- Nu am înțeles expresia „nevinovat până la proba contrarie” până anul trecut, cu Karen. Atunci părea că fiecare raport de la știri oferea o explicație clară a infracțiunii și vinovatul era evident. Doar că lucrurile nu stau așa, iar vinovații sunt liberi să facă ce vor.

- Când și dacă o să fiu arestat, Judy o să fie cea mai vulnerabilă. O să aibă nevoie de toată lumea. Tipul ăsta profită de slăbiciune, altfel n-ar fi atacat-o când a făcut-o. Nu a omorât-o pentru că îi plac vânătoarea, adrenalina... Rick înghiți greața care i se ridicase în gât. Adrenalina de a o răni i-a oferit mai multă plăcere și o să vrea s-o facă din nou.

Neil îl bătu pe Rick pe spate.

- Problema e că tipul ăsta e posibil s-o lovească de prea multe ori și atunci va pune punct plăcerii.

Zach păli.

- Poate că ar trebui s-o ținem în arest la domiciliu.

- Sora ta o să accepte așa ceva?

Zach se uită în celălalt capăt al camerei. Toți îi urmăriră privirea, doar ca să o vadă pe Judy ridicându-și ochii spre ei.

- Nu. Judy nu o să-l lase pe tipul ăsta să aibă genul ăsta de putere.

capitolul 16

Deși clădirea era în același loc și nu fusese schimbată vopsea sau construcția în perioada scurtă cât stătuse acasă, era diferită.

Judy se uită pe geamul mașinii.

Rick opri mașina la curbă.

- O să facem asta pas cu pas.

Ea încuviință.

- Azi o să intri pe ușă, o să faci față tuturor privirilor și întrebărilor. O să fiu la etajul tău înainte de 17.00 ca să te duc acasă.

- Pot să vin aici.

- Fă-mi pe plac!

Era de acord să-i facă pe plac lui Rick până când își revenea.

- Hai să facem asta, spuse ea în timp ce se dădu jos din mașină cu geanta în mână.

Rick ocoli mașina și îi puse mâna pe spate.

- Ești pregătită?

Ea își dădu părul peste zona în care fusese tunsă ca să fie cusută și ascunse cicatricea. Mânele lungi fuseseră utile ca să-i ascundă brațul și ce-i gravase măcelarul. Puțin fond de ten o făcea să nu arate ca și cum petrecuse prea multe nopți fără să doarmă.

Intrară împreună în clădire. Aerul condiționat murea din greu ca să țină căldura la distanță.

Pe hol era un birou de securitate, cu un paznic care se uita la toți cei care intrau. Acesta saluta și le spunea multor oameni pe nume. Nu exista un punct de verificare numai pentru angajați, iar ea și Rick trecură pe lângă paznic fără să-i spună nimic.

Judy nu observă privirile până ce ajunseră la lift.

- Ea e? șopti cineva în spatele lor.

Rick auzi întrebarea și o trase mai aproape.

În lift fu mai rău. Pe lângă ea și Rick, mai erau șapte oameni. Cu excepția unei persoane, toți o priveau.

Ascensiunea lentă, cu numeroase opriri dură prea mult.

Rick o conduse de la lift la etajul unde era Benson & Miller Designs.

Nancy înălță capul de la recepție și rămase cu gura căscată. Își dădu căștile jos și ocoli biroul.

- Dumnezeu!

Rick se dădu în spate când femeia o îmbrățișă pe Judy ca și cum erau cele mai bune prietene.

- Am auzit... Toți am auzit. Ești bine?

- Sunt mai bine acum, mulțumesc.

- Fostul meu iubit adora să-și folosească pumnii. Știu că nu e același lucru, dar dacă simți vreodată nevoia să vorbești...

- Mulțumesc, Nancy.

Nancy se uită la Rick pentru prima oară.

- Uau! Iubit sau bodyguard?

Bărbatul se uită la Judy și deschise gura.

- Puțin din ambele, răspunse Judy în locul lui.

Gropițele apărură, iar el îi făcu cu ochiul.

- Ai vreun frate? întrebă Nancy.

Judy simți cum îi venea să râdă.

- Sunt doar eu, răspunse Rick.

Nancy își făcu vânt și se întoarse, astfel încât să o vadă numai Judy.

- E sexy, spuse ea.

Judy intră în birou chicotind.

Biroul nu i se schimbase prea mult. Era mai organizat decât îl lăsase, iar în colț se afla tubul cu planurile pe care le luase acasă în noaptea atacului. Privirea i se opri asupra lui.

- Țsta e biroul tău? întrebă Rick.

- Da.

Tubul căzuse primul pe jos. Îl auzi rostogolindu-se, peste respirația ei sacadată.

- Iubito?

„Taci, ușuratico!”

- Judy?

Respirația lui era în urechea ei, suflându-i în păr.
„Acum nu mai ești așa dură, nu-i așa?”

Judy închise ochii, iar când îi deschise, Rick era acolo, aplecându-se ca s-o forțeze să-l vadă.

- Te-ai întors? o întrebă el.

Ea încuviință.

Mi-am amintit ceva.

- Ce?

- A spus: Acum nu mai ești așa de dură, nu-i așa?
Îmi amintesc că am fost derutată. Cuvintele lui nu se potriveau cu ce făcea.

- Nu ești așa de dură? Ești sigură că asta a spus?

- Da.

- Îți mai amintești ceva?

Mai era ceva ce i se plimba prin minte, răvășindu-i memoria. Apoi dispăru.

- Atât.

Domnul Archer trecu pe lângă biroul ei și se opri.

- Judy?

Fu ciudat să-și audă numele pronunțat de bărbat.

- Domnule Archer. Salut.

- Mă bucur să te văd înapoi.

- Mulțumesc.

Bărbatul chiar zâmbi.

- Dacă ai nevoie de ceva sau simți nevoia să pleci, nu trebuie decât să anunți pe cineva.

- E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Archer, dar o să fiu bine.

Domnul Archer se uită la Rick, apoi din nou la ea.
- Ei bine, în caz că se schimbă ceva... Știu că José s-a ocupat de tot, așa că poți să vorbești cu el. Avem pe cineva nou la corespondență, deci nu-ți bate capul cu asta.

- Sună bine.

Rick se ridică și întinse mâna.

- Rick Evans.

- Oh, scuze! Steve Archer.

Cei doi dădură mâna.

- Steve, te deranjează dacă mă uit pe aici?

- În nici un caz. Poliția a făcut deja asta. Nu cred că au găsit ceva aici.

- Nu o să dureze mult.

Domnul Archer se îndepărtă, lăsându-i pe cei doi singuri.

- Nu o să te încadrezi în peisaj plimbându-te prin birou.

- Nici nu vreau asta. Vreau ca toată lumea de aici să-mi știe fața. Se aplecă și își plimbă buzele peste ale ei. Vreau ca toată lumea să știe că sunt iubitul tău. O sărută din nou. Vreau să știe că vor avea de-a face cu mine dacă îți fac ceva.

Judy îi opri la următorul sărut.

- Cine e puțin posesiv?

- Foarte.

O sărută din nou, iar cineva tuși.

Judy tresări.

Debra Miller stătea rezemată de birou.

- Asta e cabina de sărutat? De unde cumpăr bilete?

- Domnișoară Miller.

Judy simți cum obrazii îi luară foc, în timp de zâmbetul șefei ei se mări.

- Mă bucur atât de mult să te văd aici, Judy!

- Mulțumesc.

Judy se uită la Rick, care stătea rezemat de biroul ei, ca și cum acolo era locul lui.

- Și îmi pare rău. Rick nu voia decât să se asigure că ajung aici cu bine.

- E de înțeles.

Judy făcu prezentările.

- Deci un bodyguard și un iubit? Nu e un conflict de interese?

- Nu și pentru noi.

Șefa ei nu mai puse întrebări.

- Paznicii au însoțit toate femeile spre și de la parcare subterană după program, iar majoritatea pleacă în grup. Toți suntem ca pe ace.

Judy nu se gândise la asta. Dori să-i spună șefei ei că atacul păruse personal, că nu credea că mai trebuia să-și facă și altcineva griji. Dar nu o făcu, în caz că se înșela. Nu voia să i se întâmple altcuiva ceva rău pentru că nu fuseseră atenți.

- Rick vrea să se uite prin birou. Avem acordul domnului Archer, dar tu ești de acord?

- E invitatul meu. De ce nu-i arăți tu zona?

- Un tur rapid și o să încep munca.

- Grozav! Abia aștept proiectul ăla despre care am vorbit.

Când șefa ei plecă, Judy se simți mult mai bine că se întorsese.

Meg își ridică privirea din ecranul calculatorului și se îndepărtă de birou.

- Cred că e necesară o mutare temporară a afacerii, îi spuse ea șefei, care îi dădea indicații băiatului ei în curtea din spate și își legăna fiica de aproape doi ani, pe Delanie.

Samantha o mută pe Delanie pe celălalt șold.

- Speram că nu o să spui asta.

Apăsă pe câteva linkuri și deschise baza de date.

- Dacă Rick și Neil au dreptate, iar poliția o să obțină un mandat de percheziție, toate informațiile astea vor ajunge în mâinile lor.

Asta nu însemna că Alliance avea ceva de ascuns. Dar clienții care foloseau Alliance aveau multe motive să se îngrijoreze.

- Mutarea o să fie temporară. După ce Rick o să-și reabiliteze numele în toată treaba asta, putem să ne mutăm înapoi.

- Ai dreptate. Știu că ai dreptate, dar mi se pare o nebunie curată să avem Alliance oriunde altundeva, nu aici. Ne-am gândit la o locație pentru birou, dar nu mi se pare sigur.

- Atunci fă-o de formă! Toate apelurile să fie deviate pe mobil. Păstrează numărul de aici. Cum sunt mâna

ta dreaptă la calculator, o să-l iau acasă și o să-mi fac biroul acolo. O să fie cel mai bine pentru noi toți, cel puțin o perioadă.

Delanie respinse brațele mamei ei, iar Samantha o așază pe jos și o supraveghe în timp ce vorbeau.

- Cu cât intră și ies mai mulți oameni din casa lui Michael, cu atât mai bine. Acolo securitatea e întărită.

Meg continuă să-și pledeze cazul.

- Bine. Nu pot să spun că ador ideea, dar știu că ai dreptate.

Eddie fugi din curte, cu un buchet de flori cu rădăcini pline de pământ în mână.

- Uite ce am găsit pentru tine!

Meg râse când văzu urma de pământ pe care o adusesse băiatul în casă.

Samantha ingenunche, luă florile și își îmbrățișă fiul.

- Mulțumesc mult! Sunt minunate.

- Tati spune că băieții le dau flori fetelor.

- Așa e.

Eddie făcu ochii mari și o privi pe Meg, apoi se întoarse și fugi afară.

Samantha mobiliză o echipă de oameni care să vină în casă și să ajute cu mutatul și, cu ajutorul lui Meg, scoase dosarele și tot ce ținea de Alliance și duse totul în Beverly Hills.

Cu un buchet de flori pline de pământ în mână, Meg își luă rămas-bun de la șefa ei și așteptă ajutoare.

Era trecut de miezul zilei când Rick intră în casă. Se opri la ușa biroului și se încruntă.

- Ce se întâmplă?

Meg continuă să împacheteze o cutie și să o sigileze.

- Care sunt șansele ca locul ăsta să fie percheziționat?

Rick oftă, își lăsă cheile și telefonul mobil pe birou și o ajută la împachetat.

- Bună, păpușică, spuse Rick când Judy ieși pe hol la sfârșitul zilei.

Avea trei trandafiri roz în mână.

- Nu trebuia să faci asta.
Dar trebuia să recunoască faptul că se bucura că el o făcuse.

- Ți-am spus că o să te aștept.

Ea mirosi florile și zâmbi.

- Mă refer la flori, nu trebuia să-mi aduci.

- Asta nu le face mai speciale?

I le dădu și îi luă tubul din mână.

- Mulțumesc.

Rick se întoarse spre Nancy, care își strângea lucrurile.

- Pleci? întrebă el.

- Am parcat în subteran. Doar aștept grupul cu care plec.

În birou se vorbise toată ziua despre atac. Judy știa că prezența ei avea să-i facă pe oameni să vorbească, dar nimeni nu o tratase diferit.

Când o adusese Rick, parcase în fața clădirii, în locul rezervat de obicei pentru încărcat și descărcat. Paznicul din fața clădirii îi făcu cu mâna și îi zâmbi lui Rick.

- Să înțeleg că ți-ai făcut prieteni noi.

El îi deschise portiera și puse tubul pe bancheta din spate.

- Ar prefera să nu fiu responsabil dacă ți se ridică mașina.

Rick pătrunse în trafic și conduse în direcția opusă casei.

- Cum ai petrecut ziua?

El se uită peste rama ochelarilor de soare.

- Sunt mult mai interesat de felul în care ai petrecut tu ziua.

Ea se gândi în timp ce se uită la mașinile din jurul lor.

- A fost bună. A fost plăcut să mă întorc la birou, să fac lucruri neînsemnate în cea mai mare parte a zilei, care mi-au distras atenția de la... mă rog, știi tu.

- Ai luat prânzul cu cineva de la birou, așa cum ți-am sugerat?

- Cu Nancy. A vrut să afle totul despre tine.

Rick zâmbi, dar nu spuse nimic.

- Unde mergem?

Mașina înainta încet în trafic.

- Nu la Getty. E doar o cină ca să sărbătorim faptul că te-ai întors la birou.

- Înainte mă întrebai, iar acum treci direct la acțiune? Judy îi adora zâmbetul.

- Da, cam așa ceva.

Un local plăcut și ascuns de drumul principal, Carino, îi tentă papilele gustative din clipa în care coborî din mașină.

- Ador mâncarea italiană.

- Oricât de mult aș vrea să crezi că sunt un geniu, recunosc că am întrebat-o pe Meg. A spus că tu și pastelesunteți așa.

Ridică mâna și încrucișă două degete.

Intrară în restaurant ținându-se de mână, iar aroma îi pătrunse în pori.

Recepționera îi duse imediat la masă când Rick îi spusenumele. Acolo era deja o sticlă de vin.

- Uau, impresionant!

- Țsta sunt eu, domnul Impresionant.

În timp ce ea se așeză la masă, Rick turnă vin și își ridică paharul.

- Pentru că ne luăm rămas-bun de la cuvântul păpușică. Judy ridică paharul, dar nu ciocni cu al lui.

- Pentru primele întâlniri.

Judy nu era mare băutoare de vin, dar acel vin roșu era destul de slab ca să o tenteze să mai ia o gură.

- Nu știu ce m-a impresionat mai mult, faptul că ai întrebat-o pe Meg ce-mi place sau că ai recunoscut că i-ai cerut informații.

- E util că tocmai colega de apartament a iubitei mele lucrează foarte aproape. O să fie ciudat fără ea acolo. Judy deschise meniul.

- Unde se duce?

- Azi ea și Samantha au mutat biroul.

- De ce?

Chelnerul veni ca să-i anunțe meniul special, apoi plecă. Lipsa unui răspuns din partea lui Rick o făcu să creadă că uitase să răspundă.

- De ce s-au mutat?

Rick mai luă o gură și se uită în pahar.

- Nu e rău.

Acum Judy știa că Rick evita să-i răspundă.

- Rick!

El se jucă absent cu paharul.

- La Alliance totul e confidențial. Sunt puțin îngrijorate că polițiștii vor percheziționa casa.

"Aha!"

- Ești foarte îngrijorat că vor încerca să dea vina pe tine.

- Nu-mi fac griji. Nu pentru mine.

Atunci doar ea își făcea.

Rick o luă de mână.

- Hai să vorbim despre ceva plăcut! Ceva ce putem controla.

- Trebuie să existe un mod prin care să putem controla asta.

- Dacă îți dai seama care e, să mă anunți. Acum povestește-mi despre proiectul pe care l-ai adus acasă.

Mulțumită de schimbarea subiectului, ea începu să vorbească despre ideile ei de design. Îi plăcură modul în care Rick o asculta și întrebările pe care i le pune.

- Știu că domnișoara Miller nu o să aleagă proiectul meu, dar e foarte important faptul că i-a atras atenția destul cât să-mi ceară să lucrez la el.

- Nu te îndoii de tine, Utah. Zach și Michael ți-au spus cât de talentată ești. Cine știe unde o să te ducă asta!

Ea își împinse farfuria într-o parte, surprinsă de cât de mult reușise să mănânce. Rick se uită la resturi, iar Judy împinse farfuria mai aproape de el. Rick nu se încurca atunci când venea vorba de mâncare, dar cu toate astea, nu avea nici un pic de grăsime.

- Cum reușești?

Rick ridică o sprânceană.

- Antrenamentele ajută.

Judy știa că Rick petrecea probabil ore întregi pentru a rămâne în formă, dar nu-l văzuse făcând nimic, decât să o conducă pe ea și să-i sară în ajutor.

- Care e rutina ta?

- Antrenamentul meu?

Vinul îi dădu o amețeală plăcută, care învinse durerea de cap ce părea să o lovească în fiecare zi de la atac.

- Da.

- Puțin cardio, niște greutateți, multe ture ale spațiului de antrenament din parc.

- Spațiu de antrenament? Ce e asta?

- Sunt sigur că nu îi spune așa. E un mic traseu pe deal, lângă casă, cu opriri la fiecare 400 de metri și cu diferite activități. Flotări, tracțiuni, genul ăsta de lucruri.

Privirea ei se plimbă peste umerii lui lați și un murmur de apreciere pentru modul în care umplea tricoul îi străbătu corpul. De sub una din mâneci se vedea un desen. Nu se putu controla, așa că se întinse și ridică mână scurtă pentru a vedea tatuajul din jurul bicepsului.

- Din perioada armatei?

Rick se uită la braț.

- Țsta da.

- Ai mai multe tatuaje?

Niciodată nu-și dorise un tatuaj, dar mereu fusese fascinată de cei care aveau.

- Am câteva.

Dorința de a-i da cămașa jos ca să le vadă era prea puternică.

- Nu o să-mi spui unde și ce anume?

Rick înghiți mai multă mâncare.

- Utah, dacă vrei să mă vezi gol, trebuie doar să mă rogi.

Judy îl lovi în glumă pe umăr.

- Vorbesc serios, îi spuse el.

- Sunt sigură de asta.

În spatele zâmbetului din ochii lui Rick, era un val de căldură care, dacă era întesit, probabil s-ar fi transformat într-un foc în toată regula.

- Pot să mă antrenez cu tine? Eu și Meg făceam câte un antrenament organizat în Seattle, se numea Boot Camp. Aici sunt diverse programe, dar sunt atât de scumpe.

- Ești pregătită să te antrenezi din nou?

Privirea lui deveni mai tandră.

Vânătaile îi dispăruseră, și toată durerea provocată de atac nu mai era decât o amintire neplăcută.

- Sunt pregătită.

- Poți să te antrenezi cu mine, dar cu o singură condiție.

- Acum ai condiții? Bine, domnule Negociator, care e condiția?

- O aduci și pe Meg și mă lăsați să vă învăț pe amândouă niște mișcări de autoapărare.

Cererea lui îi șterse zâmbetul.

- Vreau să fii în siguranță și nu pot să stau lângă tine în fiecare secundă a zilei.

Era mai mult de atât. Rick își făcea griji pentru momentul în care poliția avea să-l învinovățească pentru atacul altui bărbat. Da, Judy îi întâlnise pe Russell și pe Dennis, ambii *colegi* și ambii cu ochii pe ea de fiecare dată când Rick nu era prin preajmă.

- Mi se pare o idee grozavă.

- Mă antrenez devreme.

Judy îl fixă cu privirea.

- Încerci să mă convingi să renunț?

- Sunt ca un sergent de instrucție.

- Salutare, domnule pușcaș marin... Nu m-aș aștepta la altceva. Dacă o să ajung să te numesc iubitul meu, nu pot să fiu blândă.

Gropițele lui îi treziră un foc în stomac.

Dintr-odată, restaurantul era mult prea aglomerat, iar casa părea mult prea departe.

capitolul 17

Conversația pe drumul spre Beverly Hills fu cât se poate de platonice, deși lui Rick îi fu greu să se concentreze la altceva decât la imaginea cu Judy în pantaloni scurți și un tricou minuscul. Întâlnirea fusese tot ce-și dorise. Conversație ușoară, fără secrete, fierbințeală și promisiuni. Îl afecta faptul că nu știa când avea să se prăbușească lumea lui. Îl afecta să nu știe cât timp mai aveau până când detectivii aveau să îl ia și să încolțească îndoieli în mintea lui Judy.

În momentul de față, nu părea să existe nici urmă de îndoială. Nici în privirile pe care i le arunca ea când credea că el nu o vedea. Nici în modul în care își răcorea pielea într-o mașină unde erau deja 20 de grade Celsius. Nici în oftatul ei dezamăgit când pomeni că Meg era acasă.

Un gentleman i-ar fi mulțumit cu un sărut pentru întâlnirea perfectă și ar fi promis că avea să o sune.

Doar că Rick nu se considerase niciodată destul de manierat încât să fie considerat un gentleman. Îi duse schițele în casă și activă alarma în urma lor.

- Cum au fost pasteles?

- Sunt plină, îi spuse Judy prietenei ei, în timp ce Meg dădu volumul televizorului mai încet.

- Ce? Nu ai adus resturi? Probabil ți-a fost foame.

Judy arată spre Rick.

- Nu ai șanse la resturi cu el.

Meg râse.

- Asta nu mă surprinde.

Fetele vorbiră despre prima ei zi înapoi la birou, iar Rick profită de ocazie ca să se uite prin casă.

După ce văzu că totul era în regulă, se uită la ceasul din aripa casei care era a lui Michael. În două ore, Dennis avea să-și înceapă tura. Dacă Rick pleca la 21.00, patrula de noapte avea să intre în curte și să supravegheze din interior. Dacă rămânea, lucru care spera să se întâmple, chiar și în cealaltă parte a holului, atunci

echipa de noapte putea să monitorizeze de la distanță. Cel puțin pentru moment.

Stinse lumina și se duse în zona principală a imensei case. Când apăru Rick, Meg termină brusc conversația cu Judy și se ridică de pe canapea.

- Vai, ia uite cât e ceasul!

Judy mormăi, iar Rick își ascunse un zâmbet. Era devreme. Foarte devreme.

- Tocmai citesc o carte bună.

- Meg!

- Nu contează. Distrăți-vă! Ea luă două beri din frigider și se îndreptă spre dormitorul ei. Tocmai când părea că Judy își recăpătase calmul, Meg strigă:

- Pereții din casa asta sunt foarte groși!

- Margaret Catherine!

Meg râse până când Rick auzi ușa care se închise.

- Margaret Catherine? Serious?

Judy își ascunse fața în palme, obrații ei roz fiind dovada rușinii pe care o simțea.

- Îmi pare rău pentru asta.

- Singurii colegi de cameră pe care i-am avut vreodată au fost în armată. Cred că Meg ar fi un pușcaș marin foarte bun.

- Ar fi ca la ea acasă?

- Probabil. Rick se apropie de ea și își plimbă degetele peste obrazul ei. Tu i-ai cerut să plece?

Judy studie nasturii de la cămașa lui.

- Eu... da.

Rick nici măcar nu încercă să-și ascundă zâmbetul.

- Cred că e din cauza vinului roșu ieftin, nu-i așa?

- Mai citit, spuse ea chicotind.

Rick își trecu mâna pe ceafa ei, atent la părțile încă sensibile în urma abuzului. Când îi întâlni privirea, zâmbetul lui deveni mai serios.

- Nu-ți mai faci griji pentru planul A?

Licăririle aurii din ochii ei căprui păreau să strălucească în lumina slabă a camerei.

- Majoritatea tipilor s-ar speria dacă o femeie cu care nici măcar nu au ieșit la o întâlnire le-ar spune ce ți-am spus eu. Dar tu încă ești aici.

- Ei bine, acum ieșim oficial la întâlniri, iar planul A nu mă sperie deloc.

Nici el nu era sigur de ce.

- Mi-ai spune dacă te-ar speria?

- Nu văd nici un motiv pentru care să nu fim complet sinceri unul cu altul, nu crezi?

Judy își puse mâna pe pieptul lui și își ridică buzele spre ale lui.

- Sinceritatea e un lucru bun.

Rick își mulă corpul pe al ei și îi zâmbi.

- Ce vrei să faci restul serii, Judy?

Ea inspiră adânc pentru a-și face curaj sau poate că i se păru că oxigenul începuse să dispară.

- Vreau să te văd... tot, spuse ea.

Rick se întări când îi auzi cuvintele.

- Ești sigură? șopti el.

Răspunsul ei fu un sărut timid, iar Rick răspunse cu o foame pe care nu o recunoscuse. Buzele ei trecură peste ale lui ca pana unui înger ce tenta totul în el, iar Rick amenință s-o copleșească precum un diavol care o revendica.

Rick se controlă și ușură strânsoarea, dar o trase mai aproape. Limba ei se potrivea cu a lui, căutând și gustând. O urmă de vin îi condimenta parfumul.

Judy își ridică genunchiul și își dădu jos pantofii. Rick, fiind mai înalt, trebui să se aplece pentru ca buzele să nu li se despartă. Palma lui Rick se plimbă în jos pe spatele ei.

Geamătul ei de aprobare îl străbătu, amenințându-i abilitatea de a nu se grăbi.

Îi ridică șoldurile și îi încolăci picioarele în jurul lui. Labirintul de pantofi și mobilă din living nu-l împiedică în timp ce o ducea spre dormitorul ei. Basul care se auzea de la televizorul lui Meg îi ajunse la urechi. După

ce închise ușa camerei, basul fu redus la o tobă vagă. Pereți groși.

Rick se îndreptă spre patul imens din mijlocul camerei. Fără efort, o așază pe Judy pe salteaua moale și aproape că își pierde controlul când ea își ridică șoldurile ca să atingă mai mult din el. Judy îl strânse de fund și îl trase de cămașă, în timp ce încerca să-l sufocă cu buzele.

Întrerupseră sărutul, amândoi gâfâind.

Umflate de la sărutul lui, buzele ei erau la fel de rotunde ca ochii când vorbi.

- Nu am văzut încă desenul ăla, păpușică.

Ar fi putut să-i spună *păpușică* o eternitate și nu s-ar fi săturat. Rick își dădu cămașa jos și o aruncă pe podea.

Judy se ridică și-și plimbă degetele peste simbolul de pe umărul lui drept, apoi îl sărută.

- Ești atât de mare, spuse ea.

Rick profită de faptul că ea se ridicase ca să-i tragă cămașa peste cap. Sâni ei pali se iveau din spatele unui sutien gri-deschis și fu rândul lui să sărute ce voia să guste. Limba i se plimbă sub sutien.

- Ești perfectă.

Sfârcurile ei îi întâmpinară limba când Rick îi dădu sutienul jos.

- Aș putea să mă joc cu ele toată noaptea.

Ea chicoti.

- Restul corpului ar fi gelos.

- Am putea să încercăm... o seară de degustări, șopti el în timp ce-i mușcă ușor un sfârc și simți unghiile lui Judy înfigându-se în spatele lui.

- Sau nu.

Își plimbă unghiile în jos, peste fundul lui, iar Rick o trase și mai aproape.

- Sau nu, îi repetă el cuvintele.

Nu ar fi rezistat niciodată unei nopți întregi de preludiu, nu cu Judy.

Rick îi ridică șoldurile mai sus pe pat. Îi memoră curbele cu mișcări lente ale degetelor, trasând linii pe pielea ei expusă.

- Stăteai în stația aia de poliție, spuse el, amintindu-i prima zi când se întâlniseră. Nu erai deloc în mediul tău și încercai în zadar să nu te uiți la mine.

Se aplecă peste ea, sărutând zona dintre sâni ei.

- Și tu pur și simplu te holbai. Atât de îndrăzneț!

Rick o ridică de parcă nu ar fi cântărit nimic și o întoarse pe burtă.

- Te-am dorit de atunci.

Fermoarul fustei ei începea de la mijloc și cobora pe obrajii fundului ei ferm. O sărută pe curba șoldurilor. Siluetele silfide ale femeilor nu aveau nici un efect asupra lui. Însă curbele ei voluptuoase îl făceau să saliveze. Judy trezise în el ceva ce nici măcar nu recunoștea.

Fusta ei îi întâlnește cămașa, iar Rick nu se grăbi, plimbându-și mâinile peste șoldurile ei, peste lenjeria minusculă și în jos, peste coapse. Oricât de mult voia să profite de poziția asta, nu voia să o sperie. O întoarse într-o parte și se întinse lângă ea. Nu fu nici urmă de ezitare când Judy își ridică piciorul și-l încolăci pe șoldul lui.

- Erai arogant, îndrăzneț și sexy. Când te-am văzut din nou la absolvire, am știut că o să ajungem aici.

Rick o sărută din nou și tresări când Judy se întinse după fermoarul pantalonilor lui.

- Aici e perfect.

Judy îi trase boxerii de pe el.

- O zonă fără steroizi! spuse ea, în timp ce-l atinge pe șold.

Atingerea ei nu era timidă sau castă, ci îndrăzneată, făcându-l să se împingă în ea. Rick se întinse spre ea, mâinile îi alunecară sub lenjeria ei și o deschise. Dorința de a-i rupe hainele, de a o scăpa de orice barieră trebuia să fie temperată. Ea își dădu jos lenjeria și se întoarse pentru un sărut. Amândoi erau fără haine, iar ea îi sărută tatuajele de pe piept, limba ei plimbându-se pe margini, marcând senzația adânc în el.

Rick știuse cumva că Judy avea să fie așa, foc și pasiune, fără să-și facă griji pentru lumea din jurul lor.

Judy se așează pe el, abia dându-i timp să se întindă după portofel.

- Stai, îi spuse el, în timp ce-și luă pantalonii de pe podea și scoase un prezervativ din portofel. Se chină cu plasticul, iar Judy i-l luă, râzând.

- Ți-ai ieșit din mână, scumpule?

Rick o opri din ce făcea, acoperindu-i mâna cu a lui. Ea se uită fix în ochii lui.

- Te-am întâlnit pe tine, îi spuse el. De atunci nu a mai fost nimeni.

Judy clipi de câteva ori, procesă informația și îl sărută.

- Oh, Rick! Mereu m-am gândit la tine. Nu puteam să ies la întâlniri, nu puteam să dorm.

Oricât de narcisist părea, Rick adoră să audă asta.

Puseră împreună prezervativul, mâinile ei alunecând mai jos.

Odată protejați, Judy se așează peste el și îl primi în ea. Învelișul ei umed era atât de strâmt și atât de plin de dorință, încât ea îl aduse aproape de orgasm înainte ca el să-și dea seama.

- Mai încet, draga mea, șopti el.

- Nu pot. E atât de bine să te simt în mine!

Rick o forță să încetinească, deși nu fu ușor.

Fusesse cu destule femei ca să știe că primul ei orgasm era aproape. Își controlează propriul orgasm și o lăsa să se bucure de tot ce avea nevoie. O sărută, o ținu în brațe și îi întimpină geamătul când Judy se cutremură în interior. Abia după ce ea căzu pe el, o așează pe spate, sub el, ca să-i arate felul lui de a face dragoste.

Încetini, îi găsi locurile sensibile, i le arătă pe ale lui, apoi reveni la zâmbetul lui arogant și o lăsa fără aer. Când propria eliberare îl cuprinse, îi strigă numele și o revendică.

Judy era a lui.

Acum.

Pentru totdeauna.

Brațele lui Rick șterseră durerea lumii din jurul ei. Corpul lui Judy era aprins, iar mintea îi era amortită datorită ceții de după orgasm. Cu capul lipit de pieptul lui, Judy își plimbă mâna peste pectorali, trasând o venă groasă pe brațul lui.

- Știu că sună superficial, dar ai un corp incredibil. Rick o mângâie pe șold.

- Tu ești cea extrem de sexy.

Judy nu avea să fie una dintre acele femei care aveau să-i spună iubitului lor că avea să slăbească. Acele cuvinte mereu păreau să necesite o urmare, un bărbat care să le spună cât se înșelau. Adevărul era că nu era nefericită în pielea ei. Iar Rick părea să se bucure extrem de mult de asta.

Tușul de pe braț îi încercuia bicepsul cu X-uri negre și roșii.

- Care e povestea acestui tatuaj?

Rick își ridică brațul, încordându-l.

„La naiba, e atât de sexy!”

- Pușcași marini plus alcool. Toată lumea din echipa noastră a plecat cu ceva.

- Ți-e dor de perioada aia?

Rick oftă, zumzetul din pieptul lui gădilând-o în ureche.

- Uneori, dar nu m-aș întoarce.

- S-a terminat urât?

- Da. Rick se așeză într-o parte, iar Judy văzu o cicatrice albă. Ultima noastră misiune. Eu am fost unul dintre cei norocoși. Eu și Mac am scăpat cu viață.

- Mac?

- Neil. Îi spuneam Mac.

- Ție cum îți spuneau?

- Smiley.

Judy râse. Adora sentimentul ce o cuprinsese.

- L-am auzit pe Neil spunându-ți așa. Ți se potrivește. E ușor să-mi dau seama când ești serios. Dispar gropițele.

- Bunica încă mă ciupește de obraji când mă vede.

- Nu ai cum să nu-ți iubești familia. Mătușa mea Belle e convinsă că sora mea Rena și-a conceput fiul înainte să se căsătorească. Nu lasă pe nimeni să uite asta.

- A fost o nuntă spontană?

- Nu am auzit de perioade de graviditate care să dureze 11 luni, nu că ar conta. Rena și Joe sunt foarte fericiți. Ea își înalță capul și sărută tatuajul de pe umărul lui. Și asta? La o privire mai atentă, arăta ca o stea care sângera.

Era frumos, într-un mod ciudat.

Tăcerea lui o făcu să-l privească în ochi. Lipsa gro-pițelor o făcu să nu se miște.

- Asta e pentru Roxy.

- O femeie?

Acum îi părea rău că întrebase.

- Sora mea.

Judy nu se așteptă la asta.

- Să înțeleg că sunteți apropiați.

- Eram. A murit la 17 ani.

- Rick, îmi pare atât de rău că am întrebat!

Bărbatul o sărută pe creștetul capului și o îndemnă să se întindă pe pieptul lui, în timp ce o mângâia pe păr.

- S-a întâmplat acum mult timp. Când Judy se pregătea să-l întrebe dacă voia să vorbească despre asta, Rick începu să-i povestească: Roxy s-a certat foarte tare cu iubitul ei din liceu, iar când el a plecat nervos, a luat o curbă prea tare. Un copil prost. Nu a supraviețuit, iar Roxy s-a învinovățit.

Ea închise ochii și își imaginează un adolescent mort și altul distrus.

- Nu a fost vina ei.

- E foarte greu pentru un copil să accepte asta. A intrat în depresie și a ajuns în spital. Îmi petreceam timpul pur și simplu stând cu ea, vorbind cu ea despre viață, despre orice o făcea să zâmbească. Credeam că spre sfârșitul primului an de liceu își revenea. Am mers împreună la lecții de dans și am dus-o la bal.

Deveni din nou tăcut.

- Ce s-a întâmplat?

Rick inspiră adânc.

- Nu trebuie să-mi spui.

- E în regulă. Și-a... tăiat venele, iar când asta nu a părut să aibă efect, a luat un pumn de pastile în cadă.

- Oh, Rick... Tu ai găsit-o?

El clătină din cap.

- Nu. Mama trebuie să trăiască cu amintirea asta.

Judy îl privi și îi văzu umbra morții surorii lui în ochi.

- Îngrozitor!

- În prima zi după înmormântarea ei, m-am înrolat în Marină.

- Probabil a fost foarte dificil pentru tine, pentru părinții tăi.

- Eu mi-am înecat suferința în tabăra de antrenament și am petrecut fiecare zi încercând să rămân în viață și să schimb ceva. Acum, când mă gândesc la ea, îmi amintesc de vremurile bune, de râsul ei. Steaua asta îmi amintește să merg mai departe, indiferent cât de grea poate să fie viața.

Judy sărută steaua din nou.

- Și de atunci ai fost un erou pentru întreaga lume.

- Of, Utah, zise el, în timp ce o mângâie pe față și o trase mai aproape. Nu mă deranjează să fiu erou pentru tine. Lumea poate să se ducă naibii.

Sărutul lui fu tandru, exact ca felul în care făcea dragoste.

Ea se retrase puțin și se pierdu în ochii lui superbi.

- Lumea are nevoie de mai mulți eroi.

- Oamenii din apropierea eroului îl încarcă. Pentru mine, acea persoană ești tu.

Judy știu că vorbele lui îi furară o bucată din inimă și i-o înmânără împachetată cu o fundă roșie.

- Îmi place să te încarc.

Rick îi dădu o șuviță de păr după ureche.

- Nu mai ești speriată?

Numai două lucruri o mai speriau în acel moment. Amenințarea că poliția avea să-l ia pe Rick și întoarcerea atacatorului ei.

- Nu de tine. Nu de asta.

Rick făcu din nou dragoste cu ea, lent, cu vorbe tandre și râsete ocazionale. Vise cu zâmbete și zile leneșe pe plajă o ajutară să doarmă toată noaptea.

- E 4.30, femeie! A trecut aproape toată ziua!

O mână o lovi peste fundul gol, spulberându-i toate visele.

- Ce naiba?

Rick se urcă peste ea, îmbrăcat în pantaloni scurți și cu un tricou strâmt, și o sărută scurt.

- Antrenamentele mele sunt devreme, păpușică! Trebuie să începem să transpirăm, să ne întoarcem, apoi să faci duș și să fii îmbrăcată înainte de muncă.

Judy se uită afară cu ochii întredeschiși.

- Afară e întuneric.

- Nu o să mai fie când începem să alergăm. Haide! O s-o trezesc pe Meg.

- Stai! Nici măcar nu i-am zis de antrenament.

- M-am întâlnit cu ea aseară în bucătărie, când m-am dus să-mi iau apă. I-am spus să fie gata dis-de-dimineată.

Judy arată spre fereastra întunecată.

- Nu prea pare să fie dimineată, amice.

Rick trase păturile calde de pe ea, lăsând-o în frig și goală sub privirea lui.

Ea scânci.

El își linse buzele.

- Tentant... atât de tentant.

Îi dădu o palmă peste fund.

Tocmai când soarele își făcea apariția, Rick le pune pe ea și pe Meg să alerge pe un traseu lung și înapoi, ca încălzire. La a doua tură, se opriă într-un loc unde le puse să facă flotări. De fiecare dată când ea cădea, el era acolo să o îndemne să mai facă cinci. În tot timpul asta, el făcea flotări într-o mână ori într-un picior, orice ca să îngreuneze antrenamentul. Meg blestemă ca un marinăr pe la jumătatea circuitului și jură să se răzbune.

- Am nevoie de cafea pentru așa ceva.

- Cafeaua e recompensa ta, Margaret Catherine, o tachină Rick. Acum ridică bărbia peste bara aia! Meg se uită la Judy.

- Pur și simplu a trebuit să-i spui tot numele meu, nu? Judy se chinuia să-și ridice greutatea corpului cu brațele și nu avea energia necesară să se certe cu prietena ei. Rick o prinse de șolduri și o ajută la ultimele trei tracțiuni. Judy căzu și se strădui să respire.

- Mă omori.

Rick prinse bara și repetă de 25 de ori.

- Încă cinci, Utah.

Ea făcu trei și încă două cu ajutor.

- Nu vrei decât să te joci cu fundul ei, îl tachină Meg, în vreme ce-și controla respirația în timpul pauzei.

- E un fund frumos, spuse Rick.

El începu să alerge în susul dealului, spre următoarea oprire.

Când terminară, se opriră pe un petic de iarbă, unde se întinseră.

- O jumătate de oră și sunt terminată!

Meg căzu pe iarbă, cu brațele întinse.

- Măine o să începem autoapărarea. Le dăm mușchilor ocazia să se trezească.

Judy se aplecă.

- Mușchii mei sunt treji și te blestemă.

Rick îi făcu cu ochiul.

- Mă simt bine, spuse Meg. Și e mult mai ieftin decât toate cursurile alea pe care le-am făcut în Seattle.

- Gândește-te la toți banii pe care o să-i economisim. Se îndreptară toți spre mașină. Câteva mașini erau parcate în apropiere. La capătul parcurii se afla o mașină de care se rezema un bărbat în costum, cu brațele încrucișate la piept.

Judy îl privi cu atenție. Îi făcu semn lui Rick, care deschisese ușa pentru pasageri pentru ea și Meg.

- Arată familiar.

Rick îi urmări privirea, iar zâmbetul îi dispăru de pe față.

- Detectivul Raskin.

- De ce e aici?

Detectivul urcă în mașina fără număr, porni motorul și așteaptă.

- Stă cu ochii pe mine.

Lui Judy nu-i plăcea ce se întâmpla.

- Nu e în regulă.

- Își face treaba, Judy.

- Ba nu. Încearcă să-l prindă pe bărbatul nepotrivit. Îi venea să țipe.

Rick îi făcu semn să urce în mașină. Conduseră în tăcere, până când Meg le întrerupse gândurile.

- Ce ziceți să lucrăm la niște mișcări de autoapărare seara, începând de diseară?

Rick se uită în oglinda retrovizoare.

- Credeți că o să vă simțiți în stare atât de repede?

Judy își privi prietena și știu că avea mai multe de spus.

- Eu sunt pregătită. Tu, Judy?

Nesiguranța libertății lui Rick era motivul grabei.

- O să fiu pregătită, zise Judy.

Rick îi sărută mâna.

capitolul 18

- Russell nu a găsit pe nimeni la florărie care să-și amintească de tine.

Asta nu era informația pe care Rick spera să o afle de la Neil.

- Presupun că poliția are deja informația.

- Putem să presupunem asta. Iar florăria înregistrează peste imaginile de supraveghere la fiecare a treia zi.

Rick lovi biroul din camera de monitorizare a lui Neil.

- La naiba!

- Nute vor aresta pentru asta, îl asigură Neil.

- Toată bătaia de cap cu arestarea, vulnerabilitatea lui Judy când vor face asta, faptul că nu-l caută pe vinovat, toate astea mă enervează.

Rick arată spre monitorul aflat în afara casei lui, la câțiva kilometri depărtare. Camera din fața casei era îndreptată spre stradă. Pe partea opusă a străzii era o mașină de monitorizare care ieșea în evidență.

- Îi văd pe tipii ăștia peste tot pe unde mă uit. Încerc să o învăț pe Judy să aibă încredere în instinctele ei când cineva o monitorizează, doar că mereu stau cu ochii pe ea sau pe mine dacă sunt cu ea.

Neil se lăsă pe spate în scaun și își frecă bărbia.

- Cum merg lucrurile cu voi doi? Dennis spune că ai rămas peste noapte de fiecare dată săptămâna trecută.

Rick zâmbi când și-o aminti pe Judy încercând să-i distragă atenția de la antrenamentul de dimineață. O mită sexuală - totuși, era o mită.

- Țin la ea, Neil. Gândul că aș fi închis și nu aș mai vedea-o mă întristează.

- Nu o să fii închis prea mult. Avem pregătit un avocat. Dacă te vor aresta, să taci și să mă suni.

Rick îi făcu un semn.

Neil accesă monitoarele și deschise casa din Beverly Hills.

- Mâine se fac trei săptămâni.

- Da. E greu de crezut că a trecut doar atât.

- Omul nostru a fost tăcut.

Rick își trecu mâna prin părul scurt.

- A fost tăcut și înainte.

- Dar de data asta a fost ceva personal, iar când e ceva personal, nemernicul nu dispare pur și simplu. M-am gândit la ce ai spus că și-a amintit: *Acum nu mai ești așa de dură, nu-i așa?*

- Asta mă deranjează. Dacă am fi în Seattle, aș vrea să știu toate locurile unde a jucat biliard, pe cine a învins. Este dură când are un tac în mână.

- Ați face bine să mergeți în localul de biliard unde ea și Meg au fost când au venit aici prima oară.

- Ți-am luat-o deja înainte. Am pus-o pe Meg să vorbească cu noii lor prieteni, să vină aici mâine-seară.

- Bun. I-am verificat istoricul pe rețelele de socializare. Nu a postat prea mult de la incident, dar înainte de asta posta cel puțin o dată pe zi.

- Te referi la Facebook?

- Da.

Neil îi deschise contul și derulă pagina în jos. Două dintre articolele despre atac erau etichetate și puse pe pagina ei de către prieteni. Se părea că Meg intrase pe propriul cont ca să-i asigure pe toți că Judy își revenea.

- Îi trec în revistă prietenii ca să văd dacă îmi atrage ceva atenția. Cam jumătate din oamenii de aici nu au opțiunea de confidențialitate setată, ceea ce îmi oferă acces cam la orice. E nebunie curată faptul că oamenii au impresia că au informațiile în siguranță.

- Ai găsit ceva interesant?

Neil continuă să se uite la profilul lui Judy. O poză cu ea la absolvire, îmbrățișându-l pe Michael, avea zeci de comentarii.

- Cea mai mare parte e complet neînsemnată pentru mine. Oamenii pun întrebări, sunt chestii despre școală, prieteni noi de la birou. Dar tot am senzația că pe aici pe undeva e un indiciu.

- Sunt jucători de biliard iritați?

- Sunt câteva comentarii de genul „ne vedem la Bergie în seara asta”. Nimic altceva. Are peste 200 de prieteni. Mă întreb dacă îi știe pe toți personal sau dacă are interese comune cu unii.

- Pot s-o întreb.

- Fă-o! Vezi dacă putem accesa profilul complet, ca să mai căutăm informații.

Neil închise monitorul.

- A fost prea liniște.

- Poate din cauza securității întărite. Judy nu a mai fost singură de la atac.

- Nu o s-o expun doar ca să-l atrag pe tipul ăsta.

Neil păru jignit.

- Nici nu aş crede asta. Dar, dacă simte nevoia să demonstreze ceva, e posibil să se îndrepte spre cineva apropiat ei. Sau să găsească un mod de a o aborda la birou.

- Meg a fost atentă. Învăţă repede mişcările de autoapărare. La birou, Judy e mereu cu cineva.

Se uită la ceas şi văzu că se apropia de momentul când trebuia s-o ia pe Judy. Dacă i se întâmpla ceva lui Meg, Judy avea să fie devastată.

- Ar trebui să avem mai mulţi ochi pe Meg.

- Suntem cam puţini. Dennis are un prieten vechi pe care îl verific acum ca să ne ajute, spuse Neil. E bine că Michael nu e în ţară.

Rick nu-şi imagina cum ar fi fost să îi supravegheze şi pe starul de cinema, şi pe sora lui.

- Tot cred că avem nevoie de ochi pe prietena cea mai bună a lui Judy.

Neil se întinse spre telefonul de pe birou.

- Dennis? Da, am nevoie de tine la reşedinţa Wolfe. Rick încuviinţă.

- Nu, pentru Meg. Rick se ocupă de Judy.

Monitorul de la proprietatea din Beverly Hills se schimbă automat, captând mişcare.

- Grădinarii vin joia, îi spuse Neil. Şi da, i-am monitorizat deja.

- Eu am plecat. Trebuie să-mi iau fata.

- Ai grijă!

- Mereu am grijă.

Palmele lui Judy erau ude de la anticipare. Era ziua când avea să intre din nou în parcare aia şi într-o maşină, ca toţi ceilalţi angajaţi, apoi să conducă spre casă. Mă rog, Rick avea să conducă. Rezultatul avea să fie acelaşi.

- Eşti pregătită? întrebă Rick în timp ce stăteau în faţa uşilor liftului din holul de la Benson & Miller.

- Nu, dar nu pot să evit asta. Cu cât scap mai repede, cu atât mai bine.

Rick o ținu de mână și chemă liftul. Înăuntru erau mai mulți oameni din clădire. Majoritatea vorbeau între ei și nu-i observau disconfortul. Rick apăsă pe P-3, nivelul unde avusese loc atacul.

Se îndreptară spre parcare subterană, iar Judy se forță să respire încet și adânc, ca și cum era în locul lui Meg și i se închideau plămânii.

Ușa se deschise la P-3, iar Rick o încurajă să facă primul pas. Ceilalți din lift îi ocoliră când ea și Rick nu se mișcară destul de repede. Judy observă angajații fără nume care mergeau în direcții diferite.

- Cât de repede uită lumea!

Rick se încruntă.

Judy arătă spre femeia singură care se îndrepta spre mașină.

- E natura umană. Oamenii nu se gândesc niciodată că o să li se întâmple ceva până când nu li se întâmplă. Adevărul e că ai intrat în parcări subterane toată viața și niciodată nu te-ai gândit prea mult la asta. Acum însă o să te gândești de fiecare dată.

Judy se uită în jur ca să-și găsească mașina. Parcare subterană încă era aglomerată, chiar și pentru o seară de vineri, când mulți angajați plecau mai devreme.

Rick o îndreptă spre lift și își ținu mâna pe spatele ei. Cu el alături, spațiul nu o sufoca, până când dădu colțul și ochii i se opriră asupra locului întunecat de care profitase atacatorul.

- Dumnezeu!

- Sunt aici. Inspiră adânc.

- Sunt bine, spuse ea în timp ce respira.

Liftul din spatele lor sosi, iar sunetul vocilor ajunse la ei. Rick continuă să meargă spre mașina ei. Ea evită să se uite la acel colț și urcă repede în mașină. Rick îi închise ușa și ocoli ca să ajungă la scaunul șoferului. Odată aflat înăuntru, ea blocă ușile.

Abia când Rick ieși din parcare o întreabă cum se simțea.

Pe măsură ce clădirea dispărea încet în oglinda retrovizoare, inima începu să-i bată normal.

- Nu a fost atât de rău.

- Nu știi să minți.

Ea își șterse palmele de fustă.

- Bine, a fost groaznic.

- A fost groaznic, dar o să fie din ce în ce mai bine de fiecare dată.

Rick se aplecă și deschise compartimentul pentru mănuși. Înăuntru era ceva ce arăta ca un telefon mobil. La o privire mai atentă, arăta ca jucăria unui copil, menită să semene cu un telefon mobil.

- Ce e ăsta?

- E un pistol cu electroșocuri, care arată ca un telefon mobil. În timpul lecțiilor de autoapărare, stabilise cu ele ca Judy să poarte un pistol cu electroșocuri. Am unul și pentru Meg.

Ea deschise cutia și scoase dispozitivul.

- Pui breteaua la încheietură și îl porți.

Judy prinse breteaua lângă brățară și apăsă cu degetul mare pe butonul aflat într-o parte.

- Face mult...

Ea apăsă butonul și mașina se umplu cu un bâzâit electric care o făcu să tresară. De la telefonul mobil fals, o boltă de electricitate se mișcă între cele două puncte de sus.

- Zgomot, zise Rick râzând. Îl lipești de atacator și îl pui la pământ. Îți garantez.

- Dacă îl ia și-l folosește pe mine?

Mașina se opri la semafor, iar Rick îi luă dispozitivul din mână. Breteaua rămase pe încheietura lui Judy. Rick apăsă pe buton și nu se întâmplă nimic.

- Curentul e oprit când cuiul e deconectat.

Semaforul se făcu verde, iar ea conectă dispozitivul din nou și apăsă pe buton. Funcționează perfect.

- Istet.

- Și eficient. Amintește-ți să-l pui la încheietură când pleci la birou sau când te antrenezi singură... Oricând.

Ea îl puse în geantă și îl lăsă acolo. Nu avea nevoie de el prea curând. Nu cu Rick alături.

Lucas și Dan se întâlniră cu cei trei la Penthouse Pool.

- Locul ăsta e o speluncă!

- Absolut, spuse Meg cu zâmbetul pe buze. E parte din farmecul său.

Rick nu vedea farmecul, ci un bar murdar cu patroni la fel de dubioși.

- Bere ieftină, adăugă Lucas.

- Biliard ieftin, spuse Dan.

- Oameni ieftini, care nu vor să se despartă de 20 de dolari pierduți la joc? întrebă Rick.

Judy ridică din umeri.

- Cred că te uiți în locul greșit. Am jucat cu o persoană care a renunțat după un joc, nu-i așa, Meg?

- Da, cred că a fost unul singur.

- Cum rămâne cu tipul care ți-a făcut avansuri când Meg i-a spus că sunteți lesbiene? întrebă Lucas.

Rick se uită la iubita lui cu surprindere și admirație.

- E o scuză grozavă, îi spuse ea. Și din nou nu cred. Nu s-a uitat în urmă.

- Hai să ne așezăm la o masă, să jucăm câteva runde și să vedem dacă îți amintești ceva.

Berea era ieftină, dar, ca să fie sigur, Rick stătu de parte de dozator și luă sticle pentru toți de la masă.

Dan și Judy jucară un joc, în timp ce Rick stătu lângă Meg și Lucas. În timp ce vorbeau, Rick studie barul. Ei cinci ieșeau în evidență pentru că nu erau beți. Era devreme, dar în local erau bărbați deja beți, care se sprijineau de bar.

- Pare să-și revină, spuse Lucas.

- Așa e, zise Meg oftând. Dar...

- Dar ce? întrebă Rick.

- Nu și-a revenit complet. Nici nu pot să zic sigur de ce simt asta. Înainte se plângea întruna de atâta muncă. Acum nu zice aproape nimic.

- Lucrurile stau mai bine la birou.

- Da. Știu. Meg se uită la Judy cum bagă o bilă în buzunar. E vorba de lucruri neînsemnate. Nu petrece nici un pic de timp online ca să se relaxeze cu jocurile alea stupide ale ei. Uneori se uită în gol.

Rick luă o gură de bere.

- Joacă jocuri pe calculator?

- Pe tabletă. Era obsedată de un joc de război, iar acum nu mai joacă deloc. E stupid, știu, dar era modul ei preferat de a-și petrece timpul.

Lucas îi făcu semn lui Meg și arată spre Rick.

- Poate că are un mod nou de a-și petrece timpul.

- Cred că așa e. Nu a stat prea mult singură de la atac. Meg nu păru convinsă. Dacă cineva o cunoștea foarte bine pe Judy, aceea era prietena ei cea mai bună.

Ceva de la ușa din față îi distrase atenția de la Meg.

Detectivii Raskin și Perozo, îmbrăcați în costume, intrară fără să încerce măcar să nu iasă în evidență. La naiba! Rick se așteptase la momentul ăsta și se părea că tocmai sosise.

- Sunt...

- Da.

Raskin îi observă și se îndreptă spre ei.

Rick nu era sigur dacă în cameră se făcuse liniște sau dacă propria anxietate îl făcu să-și audă inima bătând în ureche.

- Hei, Utah?

Judy își ridică privirea și se uită în direcția în care se uita el. Zâmbetul vag pe care reușise să și-l pună pe față de când intraseră dispăruse. Aruncă tacul pe masă și se duse lângă Rick.

- Nu crezi că...

- Ba da. Sună-l pe Neil, îi spuse el.

- Ce se întâmplă? întrebă Dan.

Rick se uită la ceilalți bărbați.

- Stați cu fetele până când o să vină Neil sau cineva din echipă.

- Unde te duci? întrebă Lucas.

Raskin se opri în fața lor. Judy îl luă pe Rick de umeri.

- Bună, Judy, îi zise Raskin.
- Domnule detectiv.
- Domnule Evans.
- Domnule detectiv.

Nimeni nu spuse nimic. Muzica de la tonomat umplu încăperea și toată lumea de la bar se uita la ei.

- Mai avem câteva întrebări pentru tine, domnule Evans.

„Câteva întrebări... Serios?”

- Pot veni mâine-dimineață pentru a răspunde.

Raskin chiar râse.

- Am vrea să răspunzi acum.

Arată spre ușă.

„Ei bine, trebuia să încerc.”

Judy se așeză în poala lui și îl fixă cu privirea pe detectiv.

- Vă uitați în direcția greșită.

Vocea ei deveni mai ascuțită.

- Domnule Evans, hai să facem asta în liniște, ce zici?

- Nu a făcut nimic...

Rick o întrerupse pe Judy.

- Păstrează-ți calmul, iubito! O sărută pe obraz. Sună-l pe Neil și rămâi cu echipa.

- Ce naiba se întâmplă? întrebă Lucas.

Rick o ajută pe Judy să se ridice în picioare și se ridică și el. Își băgă mâna în buzunarul din față, iar Raskin se întoarse într-o parte și își arătă pistolul.

Rick se opri și ridică mâinile în aer.

- Cheile de la mașină pentru ca Judy să poată ajunge acasă.

- O să te ajut eu cu asta.

Înainte ca detectivul să se apropie, Rick ridică mâinile și mai sus.

- Am două. În partea dreaptă și la piciorul stâng.

Nu-l opri pe detectiv să îi ia armele și cheile de la mașina lui Judy.

Raskin nu riscă, îl întoarse și îi puse cătușele înainte să-l scoată afară.

- La naiba! strigă Dan. Ce se întâmplă?

Dan și Lucas îl urmară, împreună cu Judy și Meg. Mulțimea se strânse în timp ce Raskin îl împinse pe bancheta din spate a unei mașini neînmatriculate.

Meg o ținea pe Judy de umeri. În loc să se prăbușească, Judy arăta ca și cum voia să rănească pe cineva. „Păstrează-ți calmul! Fii cu ochii-n patru!” Rick speră că gândurile lui ajunseră la ea printr-o simplă privire.

- Sunt arestat? întrebă Rick când plecară.

Raskin se întoarse pe scaun.

- Ai dreptul să nu spui nimic...

„Ei bine, mi-am primit răspunsul!”

Ceva din ea se rupse când privi poliția băgându-l pe Rick în mașină cu cătușe. Rick o făcuse să se simtă protejată, îi dăduse încredere să meargă cu capul sus și să înfrunte pe oricine îndrăznește să o atingă. Era un bărbat bun, genul despre care îți povestește mama, cel pe care îl aștepti.

În timp ce mașina se îndepărta, Judy își auzea vag prietenii vorbind. Își deschise geanta, găsi telefonul și îl sună pe Neil. În timp ce făcea asta, scoase telefonul pe care Rick i-l dăduse cu numai câteva ore înainte.

- MacBain, răspunse Neil.

- Sunt Judy. L-au arestat pe Rick!

Neil nu păru surprins.

- Unde ești?

Ea îi spuse locația și se uită în jur. Mulțimea din bar se ducea deja înăuntru.

- Eu și Meg suntem cu niște prieteni. Nu știu unde îl duc, Neil. Tu știi?

- O să aflu. Nu-ți face griji pentru Rick.

Ea expiră frustrată.

- E ca și cum ți-aș spune să nu-ți faci griji pentru Gwen. Ascultă, o s-o iau spre casă și ne vedem acolo.

Neil fu de acord, dar numai dacă accepta să îi ia pe bărbați în mașină cu ele.

Drumul spre casă fu tăcut. Judy o lăasă pe Meg să le prezinte lui Lucas și Dan casa, în timp ce ea aprinse luminile de afară și se uită în jur, așa cum îl văzuse pe Rick făcând de mai multe ori. Încrezătoare că nu o urmărea nimeni din umbră, îi lăasă un mesaj lui Mike, cerându-i s-o sune cât de repede putea, la orice oră. Îi era mai ușor să ceară ajutor financiar pentru Rick decât pentru ea. Nu avea experiență cu cauțiunea și închisoarea, dar avea să învețe.

- Ei chiar cred că Rick te-a atacat? întrebă Dan în timp ce îl așteptau pe Neil.

- Nu a fost el, le zise ea. În nici un caz.

- Judy nu l-a văzut pe atacator. Poliția se bazează doar pe lipsa unui alibi, le spuse Meg.

- Dar trebuie să aibă mai mult de atât, nu?

Judy ridică din umeri.

- Nu știu.

Neil veni cu Russell, iar Dan și Lucas plecară, cu promisiunea că aveau să sune de dimineată.

Neil nu era genul care îmbrățișa, lucru care îi convenea de minune lui Judy. Chiar dacă pe fața bărbatului se putea citi compătimirea, el nu avea să se concentreze asupra acestui lucru.

- Blake vorbește cu avocații. Ar trebui să vină în câteva ore. Problema e că e weekend. Credem că detectivii au făcut în mod voit arestarea în seara asta, ca să amâne orice audiere și să-l țină departe de tine mai mult, ca să te abordeze fără ca el să fie aproape.

- De ce să mă abordeze? Nu am nimic altceva să le spun. Iar dacă vor încerca și îmi vor folosi cuvintele ca să condamne bărbatul nepotrivit, o să tac.

- Nu e chiar așa de simplu, Judy. Asta nu e o problemă de violență domestică, nu poți să renunți la acuzații. Procurorul este cel care depune plângere împotriva lui Rick din moment ce ei cred că e responsabil pentru atac.

- Dar nu a făcut-o el! țipă ea și-și aruncă mâinile în aer ca să se calmeze. Îmi pare rău. Nu sunt furioasă pe tine.

- Așteaptă-te ca poliția să vină să vorbească cu tine.
- Trebuie să cooperez?

- Nu. Avem alt avocat pentru tine, cineva care să te sfătuiască și să te ajute să răspunzi la întrebări. Dacă apare poliția, spune-le că vrei ca avocatul să fie prezent. Trebuie să respecte asta. Însă acest lucru nu o să-i împiedice să vorbească cu tine.

- I-am trimis mesaj lui Mike. Sunt sigură că o să plătească pentru cauțiune.

- M-am ocupat deja de asta, Judy.

Ușurarea ei dură numai un minut.

- Acum ce facem?

Neil clipi de două ori.

- Așteptăm.

- Grozav! Așteptăm, nemernicul care m-a bătut e încă pe undeva, iar bărbatul care m-a protejat e în închisoare. E corect?

Lui Judy îi venea să urle, să lovească în ceva.

- Russell o să rămână aici. Eu mă duc să mă întâlnesc cu avocații.

- Nu pot să vin cu tine?

- Nu are rost. Cel mai probabil, singura persoană care o să-l vadă pe Rick e avocatul până ce o să fie eliberat.

- Și când o să se întâmple asta?

- Cel mai probabil luni, dacă judecătorul aprobă eliberarea condiționată.

- De ce nu ar face asta?

- Nu am răspunsul la întrebarea asta.

Neil nu păru prea fericit să spună asta.

Bărbatul plecă peste câteva minute, iar Judy își scoase laptopul din cameră și îl așeză pe masa din bucătărie, apoi făcu niște cafea.

- Ce faci? întrebă Meg când se întoarse din camera ei, îmbrăcată în pijama.

- Un curs intensiv în drept. Dovezile pe care le au despre Rick nu pot fi mai mult decât circumstanțiale. Întrebarea e cât de mult pot să presupună înainte ca un judecător să creadă că e adevărul gol-goluț?

Meg fu de acord cu ideea de a cerceta când se întoarse cu propriul laptop și își turnă o cană de cafea. La naiba, două tinere care tocmai terminaseră colegiul știau să caute pe internet mai bine decât majoritatea oamenilor!

capitolul 19

Meg stătea pe canapea, cu laptopul pe picioare și un picior pe măsuta de cafea, în timp ce mânca popcorn.

- Potrivit acestui website, există șanse mari să te cheame ca martoră dacă Rick ajunge la proces. Chiar dacă ești martor ostil.

- Crezi că ar face asta?

- Nu trebuie să mă întrebi pe mine. Eu nu credeam că îl vor aresta pe Rick.

Russell se dusese într-unul din dormitoare, unde seta echipamentul, ca să vadă toate camerele de supraveghere de pe proprietate.

- Invoc Amendamentul al 5-lea.

Meg râse.

- Nu poți să faci asta. Numai Rick poate. El e cel judecat.

- E iubitul meu, trebuie să invoc ceva.

Meg intră pe un website ca să vadă dacă prietena ei putea face ceva pentru a evita să depună mărturie la posibilul proces al lui Rick. Cuvântul soț avea multe linkuri, așa că se uită la ele.

- Hm...

- Ce e?

- Nu am găsit nimic pentru o iubită. Dar, dacă ai fi soția lui Rick, nu ai fi obligată să depui mărturie. Legile sunt clare în privința asta.

Judy se așează lângă Meg.

Se uită la pagina deschisă și arată spre acel fragment.

- O soție are privilegii testimoniale, dreptul de a nu depune mărturie. O soție are și comunicare privilegiată, conversațiile dintre soți fiind confidențiale.

Judy se lăsă pe spate în scaun și privi dincolo de calculator, gândindu-se.

- Deci, dacă eu și Rick am fi căsătoriți, iar eu sunt singura martoră, nu ar trebui să depun mărturie.

Lui Meg nu-i plăcea privirea deductivă din ochii prietenei ei.

- Judy, doar nu vorbești serios!

Ea se uită la Meg.

- Iubitul meu e în închisoare pentru simplul motiv că e în viața mea.

- Dar căsătorie?

Judy se ridică de pe canapea, având acum o misiune nouă.

- Dacă cei din familia Kardashian pot să se căsătorească de dragul camerelor și al banilor, și eu pot să mă căsătoresc ca să-l țin pe Rick departe de închisoare. În plus, acum nu aranjezi mariaje temporare?

- Ba da. Nu formase încă un cuplu, dar avea s-o facă. Acum ce cauți?

- Legile căsătoriei.

Meg o fixă cu privirea.

- Nu uiți ceva?

Judy abia se uită peste umăr.

- Ce?

- Pe Rick. Dacă nu o să-i placă ideea?

Prietena ei cea mai bună râse.

- E foarte atașat de libertatea lui. Eu cred că o să accepte.

- Dar o să fie căsătorit.

- Cu femeia cu care a încercat să iasă la întâlnire toată vara și cu care a mototolit cearșafurile în ultima săptămână. În plus, nu o să fie pentru totdeauna. Doar până când o să-l găsim pe nemernicul care mi-a făcut asta. După ce reabilităm numele lui Rick, putem să obținem o anulare. Având în vedere unde lucrezi, ar trebui să știi câte ceva despre dizolvarea căsătoriilor.

Știa, dar nu i se părea corect să aplice asta în cazul lui Judy.

- O s-o sun pe Samantha mâine-dimineață și o să-i cer părerea.

- Perfect.

- Mă scuzați!

Russell băgă capul în cameră.

- Da?

- Se pare că avem companie.

Cuvintele îi părăsiră buzele și zgomotul de la poartă le spuse că aveau invitați. Pe monitor, lumini roșii și albastre străluceau pe mașina albă cu negru de pe alee. Judy apăsă butonul.

- Da?

- Domnișoară Gardner? Suntem detectivul Perozo și ofițerul Greenwood. Vrem să vorbim cu tine.

Ambele tinere se uitară la Russell.

- Putem să-i lăsăm înăuntru.

- Înregistrează-i, îi ceru Judy. Nu vreau să ratez nimic din ce au de spus.

Într-o situație în care Meg și-ar fi ros unghiile, Judy deschise ușa cu un zâmbet straniu.

Judy se gândi că era o mișcare isteată când o văzu pe Greenwood intrând în cameră. Era ca și cum poliția știa că ar fi fost o idee proastă să-l aducă pe ofițerul care îl arestase pe Rick.

- Cu ce pot să vă ajut?

- Nu vrem decât să vorbim cu tine.

- Nu am nimic de spus.

Judy își încrucișă brațele la piept.

- Te deranjează dacă ne așezăm, Judy?

Vocea blândă a ofițerului Greenwood îi aminti de momentele de la Urgență. Era o femeie de treabă, chiar dacă în acel moment aborda problema greșit.

Ea se duse spre masă și își închise laptopul pentru ca polițiștii să nu vadă la ce lucra.

Detectivul Perozo se uită la Russell și la Meg.

- Te deranjează dacă vorbim doar cu tine?

- Da. Russell e bodyguardul meu temporar din moment ce ați decis să îl arestați pe cel permanent. Orice aveți de spus, puteți să spuneți de față cu Meg.

Ofițerii se uitară unul la altul.

- Ah, Russell, poți să suni avocatul? Spune-i că avem invitați.

- Sigur că da.

Russell aruncă o privire furioasă în timp ce își scoase telefonul mobil și tastă numărul.

- Nu ai nevoie de un avocat, domnișoară Gardner. Nu ești acuzată de nimic.

În loc să spună ceva, ea zâmbi și încuviință.

- Știm că acum nu înțelegi de ce l-am arestat pe Rick.

În ritmul ăsta, ea avea să-și perfecționeze zâmbetul.

- A avut ocazia, îți știa fiecare mișcare, nu avea un alibi și avea motiv.

Ea continuă să zâmbească.

- Avea motiv? Serios? Și care era?

Să pună întrebări nu era același lucru cu a răspunde la întrebări.

- Știi că lui Rick i s-a permis să se retragă mai devreme din Marină?

Nu știa, dar își menținu zâmbetul pe față și nu răspunse la întrebare.

- Erau dubii asupra sănătății mintale a echipei cu care a lucrat. Cronicile dintr-un ziar din Colorado au spus că Rick a fost responsabil pentru moartea unui civil acum mai puțin de doi ani.

Nu știa asta, dar nu ar fi contat.

- Lucrează în securitate privată.

- A împușcat un bărbat în spate în pădure.

Ea îl privi pe Russell. Acesta încuviință.

- De ce-mi spuneți asta?

- E capabil să te rănească.

- Nu a făcut-o.

Ofițerul Greenwood se aplecă în față.

- Abuzul domestic acoperă patru din fiecare zece cazuri de abuz. Știai asta?

- Judy își mușcă limba ca să nu răspundă.
- Știm că Rick a fost cu ochii pe tine luni întregi. Cu mult timp înainte să te muți în LA. Știai asta?
 - Limba ei avea să sângereze.
 - Atacatorul meu nu vorbea deloc ca Rick.
 - Vocile pot fi schimbate. Nu poți să știi pentru ce s-a antrenat Rick în armată.
- Judy continuă să-și muște limba.
- Telefonul lui Russell scoase un clinchet.
- Toată lumea își ridică privirea, iar bărbatul se uită la telefonul mobil.
- Avem companie, spuse el.
- Detectivul Perozo se ridică.
- Russell deschise monitorul principal și accesă transmisia de la camerele de supraveghere montate la poartă.
- În fața casei erau mai multe mașini cu bărbați cu aparate de fotografiat.
- Ce naiba?
 - Paparazzi. Mașinile de poliție atrag atenția, le spuse Meg.
 - Tocmai când viața începea să se întoarcă la normal, spuse Judy. Vă mulțumesc foarte mult.
 - Încercăm să te ținem în siguranță, domnișoară Gardner, spuse ofițerul Greenwood.
- Ea nu avea să se abțină.
- Ba nu. Încercați să rezolvați un caz folosind cel mai ușor drum. De ce nu încercați mai mult, ca să băgați bărbatul potrivit în închisoare?
 - Știi unde a fost Rick ieri, după ce te-a lăsat la birou?
- Întrebarea îi șterse lui Judy zâmbetul de pe buze.
- Nu răspunse.
- Se auzi soneria de la ușă. Russell deschise.
- Se pare că avocatul tău e aici, Judy.
- Polițiștii se uitară unul la altul și se ridicară.
- Nu e nevoie. Ținem legătura.
- Un Lexus trecu de mașina poliției când se deschise poarta. Mai multe blițuri surprinseră momentul.

O femeie coborî din mașină, părul ei negru fiind prins într-o coadă lungă, iar hainele închise la culoare stilate venindu-i ca o mănășă.

- Am spus ceva nepotrivit?

Judy o plăcu imediat.

- Dacă aș fi știut că avocații îi pun pe fugă pe polițiști, te-aș fi rugat să ni te alături mai devreme.

Femeia se apropie și întinse o mână.

- Kimberly March. Lucrez la firma angajată de Blake Harrison.

Lui Judy îi luă o clipă să recunoască numele.

- Mulțumesc că ai venit.

Kimberly privi mașina care pleca.

- Hai înăuntru! Presupun că nu mai e nevoie de tine acum, după ce au plecat.

- Aș vrea să știu ce au spus.

Meg mai făcu cafea, de data asta fără cofeină.

- Încep să cred că noaptea asta nu o să se mai termine.

Judy își înăbuși un căscat și încercă să zâmbească. Russell se retrase pentru a-l suna pe Neil ca să-i spună ce se întâmplase.

- Nu o să vă țin prea mult.

- Pot să-ți spun Kimberly?

- Te rog. Mi s-a spus care e situația. Poliția are impresia că l-a prins pe tipul potrivit, iar toți ceilalți știu că nu e adevărat.

- Mda...

Oboseala o prindea din urmă, iar Judy voia să găsească ceva sclipitor ca să pună în cloud înainte să se ducă în patul ei singuratic. Pentru prima oară într-o săptămână, acesta nu avea să primească un corp incredibil de cald, care o făcea să se simtă protejată și confortabil.

Meg stătea lângă ele, în timp ce Judy asculta discuția cu poliția înregistrată de Russell.

- Se pare că te-ai descurcat foarte bine. Ca o adevărată avocată, Kimberly notă câteva lucruri pe un caiet galben în timp ce vorbea. Au spus ceva ce te-a făcut să ai dubii în privința lui Rick?

- Judy se uită la Meg, apoi la avocată.
- Nu știu totul despre trecutul lui, despre anii din armată. Au vrut să cred că nu e normal.
 - Și ai crezut asta?
 - Nu. Rick e cel mai echilibrat bărbat pe care îl cunosc. Fratele meu faimos e mai nebun decât Rick.
- Meg râse și întinse brațele.
- Asta pentru că pleacă perioade atât de lungi ca să trăiască într-o rulotă, pe un platou de filmare. E nebunie curată!
- Kimberly zâmbi.
- Altceva?
 - Da. De ce crezi că m-au întrebat dacă știam unde s-a dus Rick după ce m-a lăsat la birou de dimineață?
- Meg trase laptopul lui Judy mai aproape și începu să tasteze.
- Știi unde a fost? întrebă Kimberly.
 - Habar n-am unde a fost. Eram la birou.
- Kimberly își notă ceva.
- Îi căutau un alibi.
 - De ce?
- Russell intră tocmai atunci în cameră.
- Mai avem cafea fără cofeină, spuse Judy.
 - Sunt în regulă. Bărbatul își trecu mâna prin păr și păru să se întrebe ce trebuia să facă.
 - Ce s-a întâmplat?
 - Neil mi-a spus...
 - Ce?
- Inima lui Judy nu mai putea suporta prea multe vești într-o singură noapte.
- A mai fost un atac. După ora 9.00, de dimineață. Au găsit-o pe femeie după ora 17.00.
 - Au găsit-o?
- Lui Russell îi fu greu să mențină contactul vizual.
- Într-o parcare subterană, la câteva blocuri depărtare de clădirea ta. Păr închis la culoare, statură medie... o față de pernă peste cap.

Într-o clipă, totul din jur se dizolvă, iar Judy își aminti de teroarea pe care o simțise când avusese fața de pernă pe cap, oroarea de a fi la mila altcuiva.

„Ar fi atât de ușor, al naibii de ușor!“ Brațul o ardea... „Data viitoare.“

- Judy?

- La naiba!

- Trăiește?

Răspunsul se găsi în ochii lui Russell. Nu fu nevoie de cuvinte.

Judy clătină încet din cap.

- Ești bine? întrebă Meg și își puse mâna pe brațul ei. Judy nu vru să-și îndepărteze prietena, dar o făcu.

- Sunt bine.

Meg se îndepărtă ca și cum fusese înțepată.

- Îmi pare rău. Judy se simți jenată pentru ce făcuse. Sunt nervoasă. Tipul ăsta mă urmărește pe mine... Știu asta în adâncul sufletului. O știu. Nu știu de ce, dar asta face. Acum toată lumea e atentă la Rick, nu la găsirea lui.

- Moartea unei străine nu e vina ta.

- Știu, înțeleg.

Însă asta nu o oprea să se învinovățească. Nu toată lumea avea acces la bodyguarzi și antrenori personali. Iar ea îl voia pe al ei înapoi. Avea nevoie de Rick alături de ea.

- Kimberly, tot ce-ți spun e confidențial, așa e?

Kimberly îi zâmbi, cu o întrebare în ochi.

- Bineînțeles.

Judy se uită la Russell.

- Poți să ne scuzi?

Russell o fixă cu privirea, dar ieși din cameră fără să zică nimic.

Judy o mângâie pe Meg pe mână, în timp ce se uita la Kimberly.

- Am nevoie să faci ceva pentru mine.

- Da?

- Poți să vorbești cu avocatul lui Rick, nu-i așa?

- Joe Rodden e colegul meu. Lucrăm în același birou.

- Grozav. Îmi trebuie o aprobare de căsătorie și am nevoie ca Joe să-l ceară pe Rick în căsătorie în numele meu. Kimberly clipi.

- Nu aș fi forțată să depun mărturie împotriva soțului meu.

Avocata rămase cu gura căscată. O închise și începu să scrie.

- Și dacă există vreun martor care îl indică pe Rick în acest al doilea atac?

- Nu o să fie. Rick e nevinovat, iar polițiștii nu sunt siguri de nimic, altfel nu ar fi venit aici ca să-mi pună întrebări. Nemernicul e pe urmele mele. Nu ar risca să fie prins dacă ar avea a doua șansă.

- Cum poți să fii sigură de asta? întrebă Kimberly. Judy își frecă semnele de vindecare de pe braț.

- Pur și simplu sunt.

capitolul 20

Pereții albi și goi din interiorul celulei făceau o treabă excelentă determinându-i pe cei din interiorul lor să se concentreze asupra propriilor gânduri. Rick se gândea că, dacă ar fi fost cu adevărat vinovat, ar fi fost dureros să fie singur cu gândurile lui. Însă nu se putea gândi decât la Judy. Ea era undeva, iar el era în închisoare, incapabil să ajungă la ea dacă se întâmpla ceva. Avea încredere în Neil să o protejeze, dar nimeni nu era mai potrivit să o țină în siguranță decât el.

În dimineața următoare, Rick se întâlnește cu Joe Rodden într-o cameră izolată. Bărbatul era îmbrăcat așa cum trebuia să fie un avocat cu salariu mare. Costumul lui din trei piese și barba aranjată impecabil, puțin grizonantă, trădau încredere. Cei doi dădură mâna și se așezară în spatele mesei.

- Cum e Judy?

Joe își ridică sprânceană și scoase un caiet din geantă.

- E bine. Neil m-a rugat să te informez că e protejată
24 de ore din 24.

Deja știa, dar asta îl ajută să respire mai ușurat.

- Cum rezisti?

- E mai bine decât în deșertul din Estul Mijlociu.

- Hai să trecem direct la problemă, ce zici?

- Vreau să ies de aici.

- Sunt sigur. O să fac asta în clipa în care putem să
ajungem în fața unui judecător pentru o audiere.

- Luni?

- Din păcate da.

„Încă două nopți.“

- Ai înțeles acuzațiile? întrebă Joe.

- Da.

Atac, tentativă de crimă în circumstanțe speciale.

- Tu ai făcut-o? întrebă Joe fără să ezite.

Rick îl privi pe bărbat în ochi.

- Nu!

- Trebuia să întreb. Bărbatul se aplecă în față ca să se
apuce de treabă, dar Rick nu-și dădea seama dacă avoca-
tul îl credea sau nu. Hai să trecem în revistă evenimen-
tele din ziua atacului!

Rick detalie tot ce-și amintea, până în clipa în care
intrase în spital și o găsisse pe Judy bătută. Joe între-
bă despre armată și eliberarea lui. Când întrebă de
Colorado și moartea lui Mickey, Rick făcu o pauză.

- Va trebui să-i întrebi pe pușcașii marini despre asta.
E clasificat.

- Credeam că ai spus că ai ieșit din serviciul activ
acum șapte ani.

- Da, dar acum doi ani totul s-a schimbat pentru scurt
timp. Odată ce devii pușcaș, așa rămâi pentru totdeauna.

- Un bărbat a fost ucis.

- Da.

- Împușcat în spate.

Rick își puse mâna pe coapsă, amintindu-și durerea
recuperării după ce Mickey aproape că îl omorâse. Văzu

arma lui Mickey îndreptându-se spre Neil. Se aruncase în fața glonțului.

- Nu e totul așa cum pare.

- Tot ce-mi spui e confidențial.

- Sunt mai îngrijorat de brațul lung al pușcașilor marini decât de confidențialitatea discuției cu un avocat. Fără supărare, dar te cunosc de mai puțin de o oră. Dacă procurorul o să creadă că poate folosi împotriva mea ce s-a întâmplat în Colorado, ar fi bine să fie pregătit ca Marina Militară să îi demonstreze că se înșală.

- Înainte să înceapă procesul, asta dacă o să fie unul, procurorul o să prezinte tot ce are de gând să folosească împotriva ta. Treaba mea e să contracarez fiecare argument, iar pentru asta am nevoie de informații.

- Dacă procurorul o să pomenească de Colorado, o să-ți dau numele superiorilor mei din toată operațiunea.

- Mi se pare corect.

Se auzi o bătaie la ușă.

- Poliția mai are întrebări. Îți sugerez să îi lăsăm să le pună ca să pot obține biletul tău de ieșire de aici.

Joe îi spuse că voia să aștepte aprobarea lui înainte să răspundă la întrebări. Să răspundă cât mai scurt.

Raskin și Perozo începură cu câteva dintre întrebările pe care le mai puseseră - unde era când se întâmplase, la ce oră plecase ca s-o ia pe Judy pentru întâlnirea lor. Știa că nimeni de la florărie nu-l putea identifica?

La un moment dat, Joe opri întrebările cu una proprie.

- Domnilor, nu pare că aveți destule motive plauzibile pentru o arestare.

- Păstrează-ți ideea, domnule avocat!

- De cât timp ai pus un dispozitiv de monitorizare pe mașina lui Judy?

Rick se uită la avocatul lui. Când acesta încuviință, Rick răspunse.

- La scurt timp după ce s-a mutat aici, în Seattle.

- De ce?

- Pentru că iau în serios siguranța ei. Fanii lui Michael Wolfe s-au strecurat pe proprietate și au încercat să se apropie de cei din familia lui. Cum sora lui locuiește în casă, m-am gândit că e mai bine să știu unde se află.

Raskin nu păru convins.

- Judy știe de dispozitiv?

Rick nu răspunse.

Perozo bătu în masă cu degetul mare.

- Din câte știu, nu.

- De ce i-ai ascuns asta?

- Nu răspunde, zise Joe.

Rick nu era sigur că putea să spună exact ce voiau acei indivizi să audă.

- Ai întâlnit-o pe Judy acum un an?

- Da.

- Și de atunci o monitorizezi?

- Sunt șeful securității fratelui ei, nu e ceva neobișnuit să-i supraveghez toată familia din când în când.

- Dar Judy locuia în Seattle.

- Și?

Perozo bătea obsesiv din deget.

- Michael mai are o soră mai mică, nu?

- Hannah, zise Rick.

- Și la ce școală merge Hannah?

- Nu știu.

- Știai unde merge Judy la școală, știai unde locuiește.

Rick înțelegea acum în ce direcție o luau.

- Nu e nici un secret că între mine și Judy există o atracție. Da, sunt șeful securității ei și al fratelui ei când e în oraș. Am știut unde locuia ca s-o pot încuraja să se mute dacă ajungea într-un cartier rău famat.

- Ea știa că o urmăreai?

Rick se uită la Joe.

- Nu răspunde.

Detectivii își zâmbiră, iar asta îl enervă pe Rick.

- Hai să grăbim pasul puțin! Unde te-ai dus după ce ai lăsat-o pe Judy la birou ieri?

- Nu răspunde, spuse Joe înainte ca Rick să deschidă gura.

- De ce?

Rick era confuz în privința întrebării și a nevoii de a nu răspunde. Joe clătină din cap.

- Câte camere de supraveghere sunt acum în camera asta? întrebă Raskin înainte să se uite prin jur.

Rick se uită și el în jur și apoi sub masă.

- Șase.

- Ești bun, spuse Perozo.

- Treaba mea e să-i țin pe oameni în siguranță.

Întrebările se opriră, iar Joe ceru o cameră privată pentru a doua oară.

Odată rămași singuri, Rick întrebă:

- De ce m-au întrebat ce am făcut ieri?

Joe scoase alt teanc de hârtii.

- Altă tânără a fost atacată la câteva blocuri depărtare de clădirea unde lucrează Judy. Doar că ea nu a fost la fel de norocoasă.

Lui Rick i se făcu pielea de găină.

- De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

„Altă femeie a fost atacată? Și Judy e singură.“

- Pentru că în momentul de față nu te acuză de nimic legat de al doilea atac. Reacția ta la întrebare nu ar fi fost aceeași dacă ai fi știut ce urma. A fost evident că nu știai de ce a venit întrebarea.

- Nu-mi pasă de asta. Fata aia arăta ca Judy? Lucra cu arhitecți?

- Încă nu am aceste răspunsuri.

Rick își trecu ambele mâini peste față și își frecă barba pe care și-o rădea în mod normal în fiecare dimineață.

- Trebuie să ies de aici. Tipul ăsta o să se întoarcă. Nu pot s-o protejez dacă sunt aici!

- Relaxează-te, Rick!

- Să mă relaxez? Joe, a fost vreodată atacată o persoană la care ai ținut?

Rick se ridică și începu să se plimbe.

- Uite, în cazul de agresiune, se pare că tot ce au sunt dovezi circumstanțiale și mărturia lui Judy. Dacă ea a răspuns la întrebări și a spus că nu știa că îi urmăreai mașina sau că erai cu ochii pe ea când trăia în Seattle, acest lucru poate fi destul de incriminator, iar procesul să continue. Dar nu îl putem convinge pe judecător să-ți acorde eliberare condiționată, dar cel mai probabil îți va spune să stai departe de Judy.

- Asta nu o să se întâmple.

Joe ridică din umeri.

- Ceea ce l-ar putea convinge pe judecător să-ți refuze eliberarea pe cauțiune. Mai ales după noul atac.

- Spune-mi că glumești!

Cum naiba se întâmpla asta? Rick își lipi ambele mâini de perete și se gândi să dea cu capul doar ca să vadă dacă tot ce se întâmpla era un coșmar, iar lovitura avea să-l trezească.

- Mai e un mod prin care putem să-l convingem pe judecător că procurorul nu are destule dovezi ca să te țină în închisoare.

Rick se uită peste umăr.

Joe inspiră adânc și întinse niște hârtii în fața lui.

- Soții nu pot fi obligați să depună mărturie în procesul partenerului de viață. În momentul de față, următoarea mărturie a lui Judy despre atac e singura dovadă reală pe care se bazează procurorul.

Rick își înclină capul.

- Eu și Judy doar ieșim împreună, nu suntem căsătoriți.

- Sunt conștient de asta, dar o simplă semnătură poate să schimbe lucrurile. Joe atinse hârtia cu un pix. Dacă un judecător înțelege că nu o să audă niciodată o mărturie a soției tale împotriva ta, nu poate să-ți nege cauțiunea. Numai soția ta poate să ceară un ordin de restricție, iar tribunalul nu poate să vă țină departe unul de altul.

Rick procesa încet informația.

- Cum rămâne cu crima?

- Poliția o să te întrebe unde ai fost la ora crimei și o să încerce să nege că ai un alibi. Lipsa unui alibi nu reprezintă dovada că ai comis crima și nici un posibil motiv ca să te rețină. Le va fi greu să pună asta în cărca ta fără mărturia lui Judy. Nu spun că nu vor încerca, dar nu o să fie ușor.

- Nu am atacat-o pe Judy și nu am ucis nici o femeie.

- O să fie mult mai ușor să-ți reabilitez numele după ce ieși de aici.

Rick făcu un pas spre masă și se uită la hârtia din fața lui Joe.

Certificat de căsătorie.

Joe o întoarse ca să o vadă mai bine.

Numele lui era lângă al lui Judy. Când Rick se concentrează asupra semnăturii lui Judy, o parte din furia din el pur și simplu dispăru.

- Asta a fost ideea lui Judy.

Rick își ridică privirea.

- Serios?

Joe își netezi barba și ridică un colț al gurii. Era singurul zâmbet pe care Rick îl văzuse de când venise bărbatul.

- E chiar genial. Dacă nu ar fi absolvit și nu ar avea diploma, aș încuraja-o să studieze Dreptul.

Rick se așează și se uită la certificat, plimbându-și degetul peste semnătura ei.

- Kimberly, colega mea care o reprezintă pe Judy, m-a rugat să-ți transmit un mesaj.

Zâna lui bună era dispusă să se căsătorească cu el doar ca să-l țină departe de închisoare. Nu își amintea dacă avusese cineva vreodată atâta încredere în el.

- Ce anume?

- Judy m-a rugat să îi pomenesc pe Karen și Mike și a spus că puteți să vorbiți despre îngrijorările tale mai târziu. A spus că vei înțelege.

Rick zâmbi. Fata lui isteată și plină de idei.

- Nu trebuie decât să semnez aici și suntem căsătoriți?

- Legal.

- Ea nici nu trebuie să fie aici?

- Din păcate, nu. Avocații au solicitat semnături pentru căsătorii legale de sute de ani. Semnezi asta și ești căsătorit și protejat de toate legile care te apără în cadrul acelei uniuni.

- Și Judy...

- E deja pe jumătate căsătorită. Nu trebuie decât să semnezi.

Nu-i venea să creadă că în urmă cu mai puțin de o lună o bătea la cap să iasă cu el, iar acum își adăuga semnătura pe o foaie de hârtie ca să facă pe Judy soția lui.

Își trecu mâna peste numele lui după ce semnă. Fusese prea simplu...

- Poți să-i transmiți un mesaj lui Neil?

- Sigur.

- Spune-i să-mi protejeze soția.

- Tata o să fie nervos.

Judy își privi fratele și râse.

- E ceva nou? Poate să fie cât de nervos vrea, asta nu o să schimbe nimic.

- Dar căsătorie? întrebă Karen.

Avuseseră de gând să intervină, doar că ajunseseră prea târziu. Judy avea copia certificatului de căsătorie, iar semnătura lui Rick era acolo.

- Tocmai tu mă întrebi asta, Karen?

Karen se uită la Zach.

- Aici m-a prins.

- Exact.

Cu Zach nu fu la fel de simplu.

- Trebuia să existe și altă modalitate.

- Poate, dar asta era cea mai simplă și rapidă. Rick o să iasă mâine și faptul că nu va trebui să ne facem griji că o să se întoarcă în închisoare o să ne dea timp să-l găsim pe adevăratul criminal.

- De când faci parte din departamentul de poliție? întrebă Zach.

- Polițiștii nu caută pe nimeni, ei cred că l-au prins pe vinovat. Iar eu m-am săturat să am un supraveghetor în fiecare minut al zilei.

Era duminică și fusese în arest la domiciliu autoimpus cu Russell, Dennis sau Neil de când Rick fusese arestat.

- Nu pot să trăiesc așa.

- Cum o să-l găsești pe tipul ăsta?

Judy își privi fratele.

- Nu o s-o fac. El o să mă găsească pe mine.

- Pe naiba!

- Nu începe. Nu o să-l atrag, nu sunt idioată. Pur și simplu știu că o să se întoarcă. Noaptea trecută mi-am amintit ultimele lui cuvinte înainte să mă lovească. Data viitoare... A spus *data viitoare*. Doar că data viitoare nu o să mai fiu atât de singură și nepregătită.

Zach își odihni mâna peste a ei.

- Judy, ești o fată dintr-un orașel care are de gând să deseneze ca să-și câștige traiul. Nu ești vreo femeie fantastică care să poată doborî pe oricine.

Ea îl mângâie pe Zach pe mână.

- M-am căsătorit cu un pușcaș marin, Zach. Iar el chiar poate să doboare pe oricine.

Zâna lui purta roșu. Rochia cu decolteu adânc era strâmtă și se oprea fix deasupra genunchilor. Rick văzu și dresul negru pe care îl purta, cu două dungi roșii subțiri pe fiecare picior. Pentru un plus de efect, ea își pusese o pălărie care se asorta cu rochia. La naiba, cât de dor îi fusese de ea! Zâmbetul ei luminează camera când li se întâlniră privirile.

Judy stătea lângă Neil, Gwen, Zach, Karen și Meg. Fiecare era îmbrăcat ca un membru al familiei regale, cu excepția lui Neil, care își umplea scaunul cu dimensiune și atitudine. Probabil se simțea gol fără arme. Rick sigur se simțea așa.

Cum asta era o audiere, nu un proces, Rick fu forțat să poarte uniforma albastră pe care o îmbrăca fiecare bărbat încarcerat.

Câțiva reprezentanți ai presei stăteau în ultimul rând al sălii de judecată, doar luând notițe.

Toată lumea se ridică atunci când judecătorul intră în sală.

Lui Rick i se ceru să rămână în picioare, iar Joe rămase și el.

- Cum pledezi? întrebă judecătorul.

- Nevinovat.

Procurorul se ridică și îi ceru judecătorului să nu îi acorde cauțiunea, când Joe îl întrerupse:

- Putem să ne apropiem, onorată instanță?

Rick se întoarse și îi făcu cu ochiul lui Judy, care flutură din mână.

Avocații se apropiară și discutară aprins.

- Căsătoriți? spuse procurorul destul de tare, încât toată lumea din sală să audă.

Nu se mai vorbea în șoaptă, dar cuvintele care se auzeau nu aveau nici un sens.

La câteva scaune în fața lui Judy și a anturajului ei, stăteau detectivii Raskin și Perozo. Confuzia de pe fețele lor fu minunată. Ce idioti!

Avocații se îndepărtară de judecător. Procurorul își aruncă hârtiile pe birou, în timp ce Joe zâmbea.

- Domnule Evans? spuse judecătorul, privind-l pe Rick în ochi.

- Da, onorată instanță, răspunse Rick și se ridică.

- Având în vedere noua situație, ești liber să pleci fără cauțiune.

Un oftat de ușurare se auzi din spatele sălii.

- Domnule Perkinson? îi spuse judecătorul procurorului. O să stabilesc următoarea întâlnire peste două luni. Îți sugerez să nu fie o pierdere de timp.

Procurorul se uită la Joe și la Rick.

- Da, onorată instanță.

Judecătorul lovi cu ciocanul și strigă următorul caz.

Rick dădu mâna cu Joe și lăsă poliția să-l ia, ca să poată trece prin tot procesul de a-și recăpăta libertatea.

capitolul 21

Atenția jurnaliștilor se mută din sala de judecată pe hol. În fața clădirii, erau pregătite camere de filmat gata de acțiune.

- Îți vine să crezi? întrebă Meg, arătând spre haosul de afară.

- Nu sunt alte știri.

- Nu știu ce să zic. Au auzit un reporter spunând că drama din familia lui Michael Wolfe e mai distractivă decât a lui.

- Nici măcar nu ar fi cu ochii pe mine dacă nu ar fi Mike, îi aminti Judy prietenei ei.

Gwen, care stătea lângă Karen, își ridică bărbia regală.

- Nu aş paria pe asta. Camera te iubește, iar presa se știe că a făcut oameni faimoși pentru simplul fapt că existau. O fată dintr-un orașel e atacată într-un oraș mare, poliția îl arestează pe iubitul ei bodyguard. Fata din orașel se căsătorește cu bărbatul ca să-l protejeze. Presa o să se prindă de asta și o să ceară drepturile pentru film. O să fie camere de filmat peste tot o perioadă.

Karen încuviință.

- Mă tem că Gwen are dreptate.

Judy își coborî capul destul cât să își ascundă fața de camerele de filmat din fața clădirii.

- Poate nu e așa de rău că toate camerele astea sunt ațintite asupra noastră.

- De ce? întrebă Meg.

- Țin minte că am citit undeva că de fapt criminalilor le place să se umfle în pene, că stau în mulțime și urmăresc din afară cu o anumită plăcere.

Cele patru profitară de moment ca să se uite în tăcere pe fereastră.

Neil venea cu Zach alături.

- Rick o să iasă în mai puțin de cinci minute, spuse Neil.

Când nici una dintre femei nu-i răspunse, el se uită în direcția în care priveau.

- Ce s-a întâmplat?

- Dragule? zise Gwen. Care sunt șansele ca bărbatul responsabil pentru toate astea să fie în mulțime, privind? Acum toți șase se uitau.

Neil se mișcă primul. Își îndreaptă capul spre microfonul din ureche și începu să dea ordine. Judy nu le auzi, dar bănuie că erau legate de supravegherea ei.

Presa din spatele camerelor de filmat începu să se agite, iar atmosfera din încăpere se schimbă.

Judy îi simți privirea, se întoarse lent și imită zâmbetul lui Rick.

Filmele de la Hollywood nu se comparau cu reuniunile din viața de zi cu zi. Inima îi tresări când îl văzu liber și fără cătușe. Își împinse prietenii și fugi cât de repede putu în brațele lui Rick.

El era masiv, cald și perfect. O sărută și refuză să-i dea drumul.

- Suntem căsătoriți, spuse el, în timp ce continua să o sărute.

Ea râse și îl simți râzând cu ea.

- Chiar suntem.

Judy simți cum picioarele îi părăsiră pământul, iar Rick o învârti ca un copil care avea o jucărie nouă.

Ea își ținu pălăria cu o mână, iar cu cealaltă se ținu strâns de el. Rick se opri ca să o sărute din nou. Judy îi simți limba strecurându-se spre a ei, ca o promisiune scurtă. Apoi se dădu în spate și pur și simplu o admiră. Când privirea îi ajunsese la pălărie, zâmbetul lui dezvălui din nou gropițele.

- Știam că ești îndrăzneată, Utah, dar la naiba!

- M-am simțit mai rebelă.

- Ador roșul.

Deveni brusc culoarea ei preferată. Cu o mână protectoare pe talia ei, Rick se întoarse spre prietenii lui.

După ce dădu mâna cu ei și le mulțumi tuturor că erau acolo, Neil le coordonă ieșirea. Joe Rodden plecă primul, atrăgând atenția presei și explicând că nu aveau

de făcut comentarii, dar urma să se țină o conferință de presă mai târziu.

Ofițeri în uniformă îi întâmpinară la fiecare ușa. Neil și Zach ieșiră primii, cu Gwen și Karen în spatele lor. Rick o ținea pe Judy, iar Meg își trecu brațul printr-al ei. Presa adora atenția.

- Domnule Evans? Rick? E adevărat...

Microfoanele fură împinse dincolo de poliție. Judy continuă să-și țină soțul și prietena cea mai bună și înaintă.

- Domnișoară Gardner, e adevărat că ești în pat cu dușmanul?

Judy nu știa ce reporter pusese întrebarea, dar știa că Rick o auzise, pentru că strânsoarea lui se întetise și începuse să meargă mai repede.

Limuzina era aproape, cu ușa din spate deschisă, iar Karen se afla înăuntru, alături de Gwen. Cineva o împinse ușor când urcă în mașină. Neil fu ultimul care urcă, iar șoferul plecă în clipa în care portiera fu închisă.

- Ce grădină zoologică! spuse Karen.

Rick își împleti degetele cu ale lui Judy, iar Neil își ridică telefonul mobil la ureche.

- Fă cât mai multe poze!

- Despre ce e vorba? întrebă Rick după ce Neil termină de vorbit.

- Doamnele au subliniat ceva ce e posibil să fi trecut cu vederea.

- Ce anume?

- Tipul ăsta e posibil să observe totul din apropiere. Probabil s-a pierdut în mulțime ca să o vadă pe Judy și circul pe care l-a creat.

Judy ignoră fiorul pe care îl simți. Rick îi dădu drumul la mână și o trase mai aproape.

- I-am pus pe Russell și Dennis să facă poze. Să vedem dacă iese cineva în evidență.

- Putem să strângem poze de pe internet, pe cele făcute de presă, să vedem dacă sunt fețe familiare, sugeră Meg.

- Să ținem o conferință de presă într-un loc public ca să observăm mulțimea?

Sugestia veni de la Gwen.

- Gata cu presa azi, vă rog! zise Judy.

- Oricât de mult îți displace prezența lor, cu cât le atragi atenția mai mult, cu atât sunt șanse mai mari ca tipul ăsta să păstreze distanța, spuse Karen.

Rick fu de acord.

- O să fie ca niște bodyguarzi virtuali. Ei vor fi cu ochii pe noi, iar noi o să vedem cine e cu ochii pe ei.

- La un moment dat, presa o să se plictisească și o să găsească altceva, le aminti Karen.

- Dacă o s-o facă, iar noi îl găsim pe tipul ăsta, o să-l sun pe Mike. Zach îi făcu cu ochiul lui Judy. Dacă există cineva care poate să atragă atenția presei, el este acela.

Ajunseră la casa din Beverly Hills, unde era aproape la fel de multă presă ca în fața tribunalului.

Un camion de catering era pe alee, iar câțiva chelneri se grăbiră să descarce mâncarea și să o ducă în casă.

- Dăm o petrecere? o întrebă Rick pe Judy când coborâră din limuzină.

- A fost ideea Samanthei. A spus că acum imaginea este mai importantă decât oricând. Nu prea înțeleg, dar nu mi-e rușine să recunosc că sunt depășită de tot ce s-a întâmplat.

Cei doi se ținură de mână când intrară în casă. Rick oftă lung când se uită la pereții familiari.

- Neil ți-a adus câteva lucruri, îi spuse Judy. Totul e în camera mea dacă vrei să te duci să te schimbi.

Ea își scoase pălăria și își aranjă părul închis la culoare.

- Trebuie să fac un duș. Își plimbă privirea pe silueta ei. Dar să nu te schimbi, îi șopti el la ureche.

Un zâmbet lent și sexy îi luminează fața lui Judy, iar Rick se întoarce și se îndreaptă spre hol.

În dulapul mai mare erau multe din hainele lui, iar pe jos erau pantofi. În baie, obiectele de toaletă erau

lângă ale lui Judy, ca și cum fuseseră mereu acolo. Ar fi trebuit să se sperie, dar nu o făcu. Leșise din închisoare datorită zânei lui și istețimii ei. Și era căsătorit. Da, era o bucată de hârtie care nu oferea nici o garanție că avea să devină vreodată altceva, dar pentru moment putea să se bucure de statutul de soț.

După duș, Rick se îmbracă într-un tricou negru și pantaloni negri. Din living se auzea muzică amestecată cu voci familiare. Se opri la intrarea în cameră și se rezemă de cadrul ușii.

Judy râdea, ascultându-l pe fratele ei, cu un pahar de vin în mână.

Rick tocmai petrecuse trei nopți în închisoare, între niște pereți reci și cu o companie deloc prietenoasă. Ar fi trebuit să se gândească să stea departe de acel loc. Dar nu se putea gândi decât la un alt fel de detenție. Cea cu care fusese de acord în mod voluntar. Căsătoria.

Timp de două nopți, fusese căsătorit. Stătuse în închisoare fără o femeie caldă alături, dar căsătorit. Faptul că știuse că, atunci când urma să iasă, avea să-l aștepte o femeie îl făcu să simtă ceva ce banii nu puteau cumpăra. Cineva îl aștepta, îl dorea. Inspiră adânc, își privi soția fără ca ea să știe și încercă să-și amintească faptul că Judy se căsătorise cu el ca să-l țină departe de închisoare, nu pentru totdeauna. Însă fusese sugestia ei, o soluție pentru o problemă imediată, care îi afecta pe amândoi. Puține femei ar fi făcut asta. Ar fi fost altceva dacă amândoi ar fi avut peste 40 de ani și ar fi semnat un certificat de căsătorie mai mult de o dată, dar ea era o femeie de 24 de ani, care crescuse într-un orașel unde căsătoria era punctul culminant al vieții.

Utah se căsătorise cu el, semnase certificatul cu mult înaintea lui.

Rick știe momentul în care ea îl simți. Zach vorbea, iar Karen stătea lângă el și dădea din mâini, terminând propozițiile soțului ei. Judy își înclină capul și apoi își ridică privirea spre a lui.

Zach vorbea, dar ea întorsese capul. La un moment dat, Karen îi făcu semn și-i îndreptă atenția spre cealaltă parte a camerei.

Judy se uită la fratele ei mai puțin de o secundă și apoi traversă camera aglomerată spre el.

Dacă să fie căsătorit însemna că avea să simtă asta toată viața, urma să i se dedice cu totul. Întru totul. Cu asta se putea obișnui.

- Te simți mai bine? întrebă Judy când ajunse lângă el. Rick râse.

- Dușurile din închisori...

- Sper că nu ai scăpat săpunul!

Rick izbucni în râs, atrăgând atenția celor din jur.

- Credeam că ești dintr-un orașel. Ce știi tu despre scăpatul săpunului în închisoare?

- Hei, mă uit la televizor!

Rick o trase aproape și o sărută ca și cum avea dreptul s-o facă.

Când sărutul dură mai mult decât era acceptabil în public, Meg interveni:

- Amânați asta pentru mai târziu, copii! Aveți companie. Rick mormăi.

Judy întrerupse sărutul și își trecu brațul în jurul lui.

Neil îi dădu o bere, iar cineva îi întinse o farfurie cu mâncare, apoi îl trase departe de Judy.

- Deci de ce ați dat o petrecere? îi întrebă Rick pe Blake și pe Neil, care stăteau cu el pe canapeaua din living.

- Potrivit soției mele, începu Blake, aparențele sunt importante, iar anunțând presa că dăm o petrecere pentru că ne așteptăm ca azi să ieși din închisoare e modul perfect de a distra atenția.

Rick se întoarse.

- O petrecere ca să distragem atenția?

- Nu o să dureze mult până când presa o să afle că te-ai căsătorit în timp ce erai în închisoare. Dacă o să pară că te-ai căsătorit doar ca să ieși din închisoare, nu știm ce ar putea să se întâmple.

Rick clătină din cap.

- Nu contează ce crede lumea. Eu și Judy suntem căsătoriți și opinia publică nu contează.

- Poate, dar, dacă presa și publicul te consideră nevinovat, o să fie mult mai greu ca la proces să te condamne. Prin urmare, o celebrare fericită între tine și proaspăta ta soție va fi considerat un lucru pozitiv de cei care citesc ziarele și se uită la știri. E genial.

Rick îl cunoștea pe Blake de câțiva ani și rareori auzise accentul lui britanic, însă în acea seară îl sesizase.

- Singurul mod prin care pot să-mi reabilitez numele cu adevărat e să-l găsesc pe tipul care a atacat-o pe Judy. Rick se uită la Neil. Sunteți mai aproape de găsirea lui?

Prietenul lui clătină din cap.

- L-am sunat pe Dean mai devreme. Dean era prietenul lui din departamentul de poliție. Toți ochii au fost ațintiți asupra lui Judy. Dacă erai cu ea, atunci acei ochi erau îndreptați și asupra ta.

- Dacă Raskin și Perozo cred că eu sunt tipul rău, de ce nu ar fi cu ochii pe mine? Cum de nu știu că nu eram aproape de femeia din al doilea atac?

- Eliza, răspunse Blake.

- Poftim?

Rick îi întâlnise de mai multe ori pe Eliza și pe Carter, prima-doamnă și guvernatorul statului California, dar nu se așteptase să le audă numele în acea conversație.

- Eliza ne-a cerut ca, dacă se acordă mai multă atenție acestui caz, să i se acorde atenție și lui Judy. Are o slăbiciune pentru victime. Părerea ei e că atenția trebuie să fie îndreptată spre oameni ca Judy, nu spre indivizi care încă nu au fost condamnați.

Neil continuă explicația lui Blake:

- Departamentul de poliție nu are fonduri să păstreze detectivii pentru anumite cazuri. Să i se acorde atenție lui Judy, nu ție, a fost o cerere ușor de îndeplinit.

- E ușor pentru soția guvernatorului să ceară asta, spuse Rick.

- Doar că acum trebuie să îți facem itinerarul pentru ziua în care a fost ucisă femeia.

Toată atenția de care avea parte era foarte neplăcută.

- Am luat o cafea de la cafeneaua de lângă biroul lui Judy și am plecat. M-am dus acasă și am dormit.

Neil îl lovi peste genunchi.

- Nu trebuie să ne spui nouă. Știm că nu ai nici o legătură cu uciderea femeii.

Rick se lăsă pe spate și închise ochii.

- Faptul că trebuie să-mi demonstrez nevinovăția și să-mi reabilitez numele... Când a devenit asta parte din viața mea de zi cu zi?

Blake se uită în spatele lui Rick și îl anunță că era cineva acolo.

El se întoarse. Zâmbetul lui Judy nu mai era la fel de larg ca înainte, iar Rick știu imediat că ea îl auzise și luase nemulțumirea în nume personal.

- Hei!

Îi dădu berea pe care o adusesese pentru el și încercă să zâmbească.

- M-am gândit că poate mai vrei una.

Rick o luă, dar Judy nu-l privi și se întoarse să plece.

- Mă scuzați, le spuse el prietenilor săi.

Rick puse berea pe masă și se duse să o prindă pe Judy din urmă. Ea ieșise pe ușa din spate și era la câțiva metri de casă când o prinse Rick din urmă.

- Stai puțin!

Ea continuă să meargă și scânci, semn că era supărată.

Rick păși în fața ei și o opri.

- Judy, zise el încet.

Ea avea lacrimi pe obraji, fiecare fiind ca un cuțit în pieptul lui.

- Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că ți se întâmplă toate astea!

- Nu! Cu un deget îi ridică bărbia ca să-l privească în ochi. Nu e vina ta.

- Tocmai ai petrecut trei nopți în închisoare din cauza mea. Rick clătină din cap, dar, înainte să spună ceva.

ea continuă: Ai ieșit din închisoare pentru că te-ai căsătorit, dar tot trebuie să-ți demonstrezi inocența.

Judy întoarse capul și își trecu un deget pe sub ochiul drept, apoi plecă. Rick o prinse de brațe, apoi o luă de mâini.

- Am petrecut trei nopți în închisoare pentru că poliția nu vede cât de mult țin la tine. Faptul că te-ai gândit să ne căsătorim ca să pot fi aici, lângă tine, a fost genial! O strânse de mâini și o privi în ochi. Când în sfârșit îi prinse privirea, zâmbi lent și încercă să o facă și pe ea să zâmbească. Sunt frustrat, dar nu din cauza ta. Tu ești singura care mi-a luminat ziua!

Ea clipi și clătină din cap.

- Vino aici, spuse el în timp ce o trase spre un leagăn de două persoane care se afla la marginea curții. În timp ce o ținea de o mână, continuă: Îți amintești unde ne-am cunoscut?

Judy nu spuse nimic, doar schiță un zâmbet.

- Îmi amintesc ziua aia ca și cum a fost ieri. Ai încercat atât de mult să ascunzi scânteia pe care era evident că ai simțit-o! Erai atât de simpatică, nu mă mai săturam de tine! Zâmbetul ei deveni mai sincer, iar Rick continuă: Când m-am întors în LA, Karen mi-a spus că ai plecat la colegiu în Idaho.

- De ce a făcut asta?

- Nu știu, poate a fost o glumă. Va trebui s-o întreb la un moment dat. Oricum, plănuisem o excursie în Idaho, m-am gândit că putem să ne întâlnim întâmplător. Când i-am spus lui Michael că o să fiu aproape de tine, mi-a zis că greșesc. Atunci m-am interesat și ți-am aflat adresa din Washington.

Lacrimile ei se uscară. Judy părea cu adevărat fascinată.

- De ce nu ai sunat?

- Nu știu. Presupun că am vrut să termin școala - și nu ar fi fost în avantajul meu să-ți distrag atenția. Când Michael mi-a spus că ai aplicat pentru un stagiu aici, am așteptat. Apoi te-am văzut jucând biliard pe bani, iar scânteia a fost la fel de puternică precum în prima zi.

- Nu joc biliard pe bani, negă ea cu zâmbetul pe buze. Rick îi dădu drumul la mână și își trecu brațul peste umerii ei, trăgând-o mai aproape.

- Nu contează banii, ci faptul că bat pe cineva la biliard.

Rick oftă, iar când capul lui Judy se lăsă pe umărul lui, simți cum se relaxează.

- Faptul că ai acceptat să ieși cu mine și am devenit un cuplu nu e același lucru cu a merge la închisoare și a te căsători pentru mine. O sărută pe creștetul capului. Cu siguranță putem fi nominalizați pentru cel mai nebunesc dans al întâlnirilor, dar, având în vedere tot ce s-a întâmplat, nu aș schimba nimic. Așa că, dacă sunt frustrat sau tu ești frustrată, trebuie să vorbim despre asta, nu să presupunem pur și simplu că suntem supărați unul pe celălalt. Având în vedere cât de serios e tot ce se întâmplă, trebuie să fim deschiși și sinceri. De acord?

- Da.

Acesta era un lucru bun.

- În momentul de față sunt foarte frustrat, îi spuse el.

- Da?

- Da. Avem o casă plină de oameni care ne sărbătoresc, iar eu nu vreau decât să-ți dau jos rochia asta roșie și să văd culoarea lenjeriei pe care o porți.

capitolul 22

Toată lumea plecase, iar Meg dispăruse în camera ei. Judy se descălță și-și dădu jos ciorapii, dar lăsă rochia pe ea, în timp ce Rick încuia casa. Ajunseseră la înțelegere în grădină. Ea avea să încerce să nu se mai învinovățească pentru nebunia din viețile lor, iar conversațiile lor aveau să rămână sincere și deschise.

Când Rick nu veni, ea se așeză pe pat și-și luă tableta. Jocul pe care îl jucase obsesiv săptămâni întregi nu o mai atrăsese, însă acum îl deschise. Avea multe

mesaje, lumea voia să știe unde fusese. Câțiva jucători mai apropiați, oameni cu care vorbise în afara jocului, o rugau să le trimită un mesaj. Toate astea puteau să aștepte. Trecu prin rutina de a strânge bani din clădirile ei virtuale și de a le restaura pe cele care fuseseră bombardate de alții. Era stupid, dar i se părea ciudat de liniștitor faptul că dorise să deschidă jocul.

Rick intră în cameră în timp ce Judy puneă în seif banii pe care îi strânsese. Ea își ridică privirea și îl văzu că îi zâmbea.

- Ești frumoasă, îi spuse el în timp ce se așeză pe patul mare și portocaliu alături de ea și se uită la tabletă. Jocuri de război?

Ea închise tableta și o aruncă pe pat.

- E stupid, știu.

Însă zâmbetul lui Rick se lărgi. Mâna lui îi găsi coapsa și începu să urce lent pe ea.

Judy era destul de sigură că toarce.

- Mie mi se pare drăguț, îi spuse Rick, buzele lui îndreptându-se direct spre decolteul rochiei.

Judy închise ochii și alunecă pe pat.

- Drăguț? Sunt general cu trei stele în jocul ăla. Sunt foarte dură...

Degetele lui Rick dansau pe coapsa ei, trimițându-i fiori prin tot corpul. Ea se arcui sub el.

- Dură pe internet, catifelată și suplă în viața reală.

Rick dădu la o parte marginea rochiei și îi expuse un sân.

Își plimbă limba peste sfârc, făcând-o să geamă. Dintr-odată, o cuprinsese fierbințeala peste tot.

Rick se pregătea să se mute în cealaltă parte, dar se opri și o strânse mai tare de coapsă.

Când nu se mișcă, Judy deschise ochii și-l văzu uitându-se la tabletă.

- Nu te opri acum, îl tachină ea.

El trecu de la a o atinge și a o gusta la a o privi fără nici o urmă de umor.

- Vorbești cu oameni în jocul ăla?

- Poftim?

Judy nu-i urmărea gândurile.

Rick se retrase și se întinse după tabletă.

- La asta mă refer. Vorbești cu oameni în jocul ăsta?

- Da.

Judy se ridică și își aranjă rochia.

- Avem camere de chat pentru războaie, aliați pentru bătălii. Dușmani de cucerit. Toată distracția.

Rick deschis dispozitivul și se uită la ecran. Cum Judy nu închisese jocul, acesta apăru imediat.

- Și chiar crezi că e numai distracție?

- Pentru mine, da. Din când în când, mai apare câte un jucător pasionat, care are impresia că toată lumea ar trebui să-și dedice viața acestui lucru și cheltuiește bani ca să câștige războaie. Când vedem că face crize, îl scoatem din echipă.

Privirea verde a lui Rick o întâlni pe a ei și rămase acolo.

Judy simți fiori - nu genul de fiori pe care voia să-i simtă când era în pat cu Rick.

„Acum nu mai ești așa de dură, așa-i?”

„Nu ești prea luptătoare, nu-i așa?”

- Dumnezeu, doar nu crezi...

- Îți folosești numele real?

- Nu, dar... Știa multe dintre numele reale ale celor din echipa ei. Jucau de mai bine de un an și nu încercau prea tare să-și țină numele departe de joc.

Rick își înclină capul.

- E o pistă, Judy. Singura pe care o avem.

Fără ajutorul lui Rick, se schimbă într-o pereche de pantaloni de pijama și într-un tricou și se întâlnește în bucătărie, unde el îi adusese tableta și laptopul. Ea recunoscu faptul că genunchii i se înmuieră puțin.

- Ce căutăm? întrebă ea.

- O legătură. Un drum direct spre tine de la acest joc. Împinse laptopul spre ea. Conectează-te la conturile de Facebook, Twitter, orice folosești.

Ea se conectă, în timp ce Rick îi aduse o cană cu cafea.

- Bună. Meg avea un halat roz lung, iar picioarele goale i se întrezăreau de sub el. Credeam că o să... Mă rog, nu credeam că o să fiți aici. Ce se întâmplă?

Judy se uită la Rick.

- Rick crede că o persoană din jocul meu online e responsabil de atac.

- Jocul de război?

Judy încuviință.

- E un joc!

Expresia lui Meg era confuză.

- Un joc unde jucătorii de top cheltuiesc sume mari ca să fie pe primele locuri și se enervează dacă echipa lor nu joacă mereu cu aceeași pasiune.

Cu cât Judy se gândea la posibilitatea ca Rick să aibă dreptate, cu atât se simțea mai rău.

- Dar e un joc!

- Știu, Meg. Și eu simt la fel.

- Dar lumea e bolnavă, adăugă Rick.

Meg se așează pe scaun.

- Am auzit de pedofili care folosesc jocuri online ca să găsească victime, dar adulți care să cadă în aceeași capcană?

- Infracțiunile de pe internet care vizează adulții nu se rezumă la extorsiunea de bani. Rick se aplecă spre Judy. Bun. Spune-mi cum funcționează jocul ăsta.

În timp ce Judy explica detaliile jocului, Meg își aduse calculatorul și căută informații despre joc, plângeri și camere de chat.

Jocul nu era complicat și, cum nu avea loc un război activ, nu erau mulți oameni pe chat. Judy îi explică totul despre chaturi și cum puteai să porți discuții în privat.

- Foarte puține femei joacă, așa că ne-am strâns în altă parte.

- Unde?

Judy îi arată pe contul ei de Facebook două femei care știau cine era.

- Datorită setărilor mele de confidențialitate, trebuie să te numeri printre prieteni ca să vezi toate astea.

Erau poze cu prietenii ei din colegiu, o poză cu ea și Meg și Mike la absolvire.

Rick începu să-și noteze numele prietenilor ei de pe Facebook și să facă o listă cu toți cei din echipa din joc.

- O să dureze ceva.

Se uită spre canapea și amândoi observară că Meg adormise cu laptopul pe genunchi.

- A fost de mare ajutor. În noaptea în care te-au dus la închisoare, am stat până la 2.00 dimineața, verificând legile de căsătorie și depunerea de mărturii. Uneori, nici nu simt că am terminat școala.

- Ar trebui să te duci la culcare, zise el și o mângâie pe mână.

Ea îl mângâie pe spate.

- Nu prea cred. Am stat trei nopți într-un pat rece, iar când o să mă duc în sfârșit la culcare, tu o să fii acolo cu mine.

Judy o trezi pe Meg doar ca să o îndemne să se ducă în patul ei și îi luă locul pe canapea. Citi mesajele vechi de pe Facebook, căutând ceva dubios. Ea și Rick găsiseră o metodă eficientă. Judy spunea un nume, iar el îl nota sau îl asocia cu un coleg de la colegiu, un prieten din Utah, un prieten al unui prieten ori străin virtual. Rick deveni tăcut în timp ce-i căuta pe oamenii din lista ei de pe internet. Neștiind ce să mai caute, Judy intră pe topografia proiectului din Santa Barbara, până când pleoapele îi deveniră grele și adormi.

Rick se uită din nou la numele femeilor din jocul lui Judy, mintea lui mergând în sens opus. Erau patru. Două erau casnice de vârstă mijlocie, iar celelalte două erau studente. Pentru că verifica pe calculatorul lui Judy și avea acces la conturile ei, putu să acceseze totul de pe profilurile lor. Ambele fete aleseseră o poză de pe pagina lui Judy, cu ea și Michael. Rick era sigur

că atracția nu era Judy, ci faimosul ei frate. Erau o mulțime de comentarii, cu foarte multe like-uri de la numeroși prieteni. Începu să-și noteze numele, intrând pe pagini ca să vadă dacă era vreun cont public. Fu surprins să vadă câți oameni postau informații despre viețile lor. Numere de telefon, adrese, unde petrecuseră vineri seară, cu cine se culcaseră, unde și cum.

Era șocat.

Pagina lui Judy era conservatoare. Erau puține informații despre viața ei de zi cu zi, cu două excepții: școala la care fusese și ce studia. Nici măcar nu scrisese că se mutase din Seattle în LA. Era probabil o scăpare, din moment ce postase câteva poze cu paparazzi cu aparatele îndreptate spre ea. Era ceva acolo, simțea asta.

Când își ridică privirea, o văzu pe Judy dormind. Buzele ei roz erau ușor întredeschise.

Ce femeie rezistentă se dovedise a fi! Își aminti fața ei bătută când o văzuse la Urgențe. Și tresări. Avea să-l găsească pe bărbatul care o atinsese, iar poliția trebuia să-l aresteze.

Închise calculatorul și luă tableta din poala lui Judy. Ea se ghemui. În loc s-o trezească, Rick o luă în brațe.

- E ora de culcare? mormăi ea în timp ce se apropie și mai mult de el.

- Șșșt...

Judy spuse ceva ce Rick nu înțelese în timp ce o ducea spre pat.

Îi luă ceva să-și liniștească gândurile. Stătu acolo, cu Judy alături, și pur și simplu aprecie faptul că o ținea în brațe.

Când se întorsese în SUA cu Neil și ce mai rămăsese din echipa lor, Rick nu era sigur că avea să mai doarmă vreodată o noapte întreagă. Își dăduse repede seama că reușea să facă asta mult mai ușor cu o femeie alături, dar nici asta nu-l calma complet. Până la Judy. În ultimul an, chiar și numai când se gândea la ea reușea să doarmă mai ușor.

Acum, în timp ce ochii i se închideau și parfumul primăverii îl învăluia, își dădu seama ce o făcuse pe Judy specială.

Judy nu era o atracție trecătoare, un remediu rapid pentru o noapte singuratică. Era ceva serios. Femeia pe care o duceai acasă ca să-ți întâlnească părinții, femeia cu care voiai să ai copii.

Undeva între Utah, Washington și California, se îndrăgostise.

O ținu și mai strâns, o sărută pe cap și adormi.

- Le-am zis că o să vin o jumătate de zi și că o să mă întorc mâine la treabă. Trebuie să plec, spuse Judy, în timp ce-și usca părul cu prosopul și se plimba între baie și șifonier. Au fost foarte înțelegători, dar nu pot să tot dispar. Nu sunt obligați să mă țină acolo.

Își dădu seama după încruntătura de pe fața lui Rick că nu era încântat de gândul că se ducea la birou.

- Dacă asta te face mai fericit, o să mergem cu Ferrariul.

Judy știa cât de mult îi plăcea lui Rick să conducă mașina lui Mike și, având în vedere că avea mereu nevoie de un alibi bun, toată lumea se gândise că cel mai bine era să conducă cea mai tipătoare mașină din garajul lui Mike. Ferrariul câștigase.

Rick mormăi.

- Nu-mi place.

- O să mă lași acolo după prânz și o să mă iei la 17.00. Nici măcar nu o să ies din birou.

Acum mormăitul lui sună ca un mârâit.

- Nu pot să mă ascund. Judy se întoarse în baie. Nu sunt mai mult sau mai puțin în siguranță decât eram săptămâna trecută, când m-ai lăsat și m-ai luat în fiecare zi. Știa că la un moment dat trebuia să aibă curaj și să facă singură drumul. O să mă ajute să merg la birou. O să-mi fie mai ușor să mă gândesc cine ar putea să facă toate astea.

- Ai spus că simți că o să se întoarcă după tine.

Rick se ridicase din pat, iar acum stătea în ușa de la baie.

- Da. Unul dintre multe lucruri despre care am citit cât erai în închisoare a fost gândirea unui psihopat. Nu renunță foarte des la obiectul obsesiei. Tipul ăsta nu o să mă înghesuie într-un colț în parcare subterană și nici nu o să mă prindă urcând scările. Ea se pieptănă și aplică multă spumă de păr. Poate o să avem noroc și câteva dintre pozele la care o să vă uitați tu și Neil după-amiază o să indice pe cineva.

- Poate.

- Dacă mă urmărește, o să-l frustreze faptul că nu reușește să se apropie, iar într-un final o s-o dea în bară.

Rick zâmbi.

- Iar te-ai uitat la seriale polițiste, nu-i așa?

Ea se dădu cu un strat de mascara și îndreptă vârful periutei spre el, în oglindă.

- În primul rând, serialele alea nu sunt bazate în totalitate pe ficțiune, dar nu, nu m-am uitat. Eu și Meg am tot căutat pe internet. Am fost studente în ultimii patru ani. Tot ce vrei să afli despre absolut orice e pe internet, nu trebuie decât să știi unde să te uiți.

Rick veni în spatele ei, o luă de talie, apoi își lipi nasul de părul ei ud.

- Tot nu vreau să te duci.

- Haide, nu ai spus tu că o să devină din ce în ce mai ușor?

- Asta a fost înainte să fie ucis cineva.

Nici lui Judy nu-i plăcea asta.

- Rick, nu e ca și cum intru singură într-un subsol întunecat. Mă duc la birou. O să fiu bine.

- Tocmai ne-am căsătorit. Își plimbă mâna pe brațul ei și peste degetul inelar. Nici măcar nu ai o verighetă.

Ea se întoarse și îi zâmbi.

- Atunci azi fă asta, găsește-mi un inel!

Încă nu își consumaseră căsătoria, dar nu avea să-i spună, altfel Rick nu ar mai fi lăsat-o să plece.

- Încerci să scapi de mine?

Judy îl împinse spre ușa băii.

- Care a fost primul indiciu?

Restul ritualului ei de la baie continuă fără plângeri.

Rick conduse Ferrariul, fiind mereu cu ochii pe drumul din spatele lui.

Privirile ațintite asupra lor se dublaseră de când intraseră ultima oară în birou. Majoritatea angajaților de la Benson & Miller încă erau la prânz, dar se aflau câțiva oameni prin birouri când intrară.

- Vezi, totul e în regulă.

Rick încuviință și o sărută.

- Dacă ai nevoie de ceva...

- O să te sun. Acum pleacă! Rick se întoarse, iar Judy strigă după el: Iar zirconiul cubic arată la fel ca diamantul. Nu e cazul să alegi ceva extravagant!

capitolul 23

Judy își puse geanta pe birou și așeză planurile pentru proiectul din Santa Barbara în colț, apoi se duse să-și ia o cană de cafea. Lipsa somnului din noaptea trecută nu avea cum să fie compensată.

Când se întoarse înapoi la biroul ei, locul se umplea de angajați.

- E femeia în roșu, îi auzi pe José spunând amuzat.

- A fost un weekend nebunesc.

- Mie-mi spui! De când ai venit, am ținut-o într-o distracție continuă. Soția mă întreabă în fiecare zi ce mai e nou.

Judy știa că José nu se referea la atac, ci la presă, la fratele ei faimos - lucruri care o făceau să râdă.

Vocea lui Nancy se auzi de la capătul holului.

- Nu puteți să mergeți acolo!

Câțiva jurnaliști veneau pe hol. Trecură de biroul lui Judy și se îndreptau spre ea.

- E ridicol, zise ea.

- Cum au ajuns aici?

Judy își dădu ochii peste cap.

- Au metodele lor.

- Doamnă Evans?

- Judy?

Ea chiar se uită în spate când auzi „doamnă Evans“ pentru a doua oară, dar își dădu seama că se refereau la ea.

Își puse mâinile în șolduri și îi fixă cu privirea.

- Genial! Cel mai bun mod de a mă face să spun ceva e încolțindu-mă la serviciu.

Se văzură blițuri din toate direcțiile. Judy nu putea să vadă decât pete și o mare de reporteri și paparazzi oportuniști.

- E adevărat că te-ai căsătorit cu suspectul principal al atacului?

- Nu comentez. Se întoarse spre José. Nu avem securitate aici?

- Cum rămâne cu zvonurile care spun că fratele tău a acceptat un rol într-un film despre acest caz?

Acum le auzise pe toate.

În sfârșit apărură paznicii și îi scoaseră din birou pe toți cu un aparat și fețe nefamiliare.

Domnul Archer stătea lângă Nancy în timp ce presa ieșea.

Judy își ținu respirația o clipă și se întrebă dacă reacția în fața presei avea să ducă la finalizarea subită a stagiului ei. Haosul constant al prezenței ei era grozav pentru bârfe, dar pentru șef nu era la fel.

- Pune un bilet pe hol, Nancy, spuse domnul Archer destul de tare ca să-l audă toată lumea. Presa neinvitată nu o să fie tolerată, iar intrușii vor fi judecați potrivit legii. Bărbatul îi zâmbi apoi lui Judy. Bun venit înapoi!

Ea expiră ușurată, iar José o bătu pe spate.

- Fă-te comodă! Am nevoie de ajutor la proiectul Fullerton.

În ciuda începutului nebunesc de zi, Judy zâmbi în timp ce se îndrepta spre birou. Puse cafeaua jos și răsfoi

ziarele pe care colegii i le așezaseră pe birou. Chiar arăta bine în rochia roșie.

Deschise sertarul de sus ca să facă ordine pe birou și îngheță.

Acolo, deasupra creioanelor și revistelor, era permisul ei de conducere. Cel care fusese în geanta luată de atacator.

Își luă mâinile de pe birou ca și cum ardea și închise sertarul cu genunchiul. Se forță să zâmbească, se ridică și se îndepărtă.

După ce își înghiți primul instinct de a suna la poliție și de a-i spune angajatorului ei ce găsisese, nu făcu nici una, nici alta.

În birou erau priviri care o urmăreau, doar că acum Judy se uita altfel la toată lumea. Oare o atacase cineva de la serviciu? Dacă da, de ce? Sau bărbatul responsabil pentru atac intrase în birou în timpul weekendului, odată cu presa?

Proiectul Fullerton avu parte de o cincime din atenția ei, dar José nu păru să observe. Sau, dacă văzuse, nu-i păsase. După o oră, Judy inventă o scuză ca să plece de acolo. În bucătăria mică găsi o cutie cu pungi pentru sendvișuri, luă una și se întoarse la biroul ei. Folosind un șervețel, deschise sertarul, scoase permisul de conducere și îl puse în pungă. „Sper că serialele polițiste au dreptate cu privire la colectarea dovezilor.”

Își scoase telefonul mobil din geantă, făcu o poză permisului și băgă punga înăuntru, ca să i-o ducă lui Rick.

Atașă poza unui mesaj: „Am găsit asta la birou. Era în geantă în noaptea atacului. Nu te alarma. Nu suna”.

Trimise mesajul. Telefonul bâzâi în nici zece secunde: „Vin să te iau”.

„Nu! Nu face asta. Vino puțin mai devreme, aproape de ora la care mă iei. Adu ceva ca să punem în birou, o cameră video mică, ceva. E momentul să-l găsim pe tipul ăsta și să nu mai fugim de el.”

Ea își ridică privirea, dar nu văzu pe nimeni prin preajmă. În spațiul ei mic nu prea era loc să ascundă

ceva. Scrise repede următorul mesaj: „Trimite-mi flori sau un ursuleț. Trebuie să ascundem undeva ce aduci”.

Când Rick nu-i răspunse, Judy se gândi că nu o ascultase și avea să dea buzna pe ușa din față. Când îi bâzâi telefonul, citi mesajul de la el și zâmbi: „Să nu pleci din birou pentru nici un motiv”.

„Nu o s-o fac.”

„Și scrie-mi din oră-n oră.”

„Bine.”

Tremura, dar își puse un zâmbet pe față și se purtă de parcă nu se întâmplase nimic.

Nancy îi dădu voie în birou puștiului care aduse florile. Se întoarseră capete când acesta o găsi în biroul lui José. Trandafiri galbeni cu crini albi.

Judy încercă să pară surprinsă când acceptă florile.

- Vai!

Înainte ca puștiul să plece, îi spuse că trebuia să-și ia geanta ca să-i dea bacșiș.

- E totul în regulă, doamnă Evans.

Numele o tot deruta. Pe bilet scria doar „Îți”. După ce aranjă florile pe birou, îi scrisese lui Rick: „Îți?”

El răspunse cu un emoticon care făcea cu ochiul.

Peste nici 45 de minute, același puști veni cu un buchet de floarea-soarelui. Pe bilet scria „mulțumesc”.

O masă mică din colțul biroului ei găzduia buchetul.

Apoi sosită o duzină de trandafiri albi, iar José renunță să o mai țină în biroul lui. Nancy îl însoți pe puștiul care îl livrase. Judy așeză biletul lângă celelalte două.

„Îți mulțumesc pentru că...”

Era evident că Rick nu terminase.

Îi era greu să se concentreze când biroul ei arăta ca și cum o florărie explodase în apropiere. Își aminti de perioada când Karen și Mike se certaseră, iar Mike îi trimisese peste o duzină de buchete la casa ei din copilărie din Utah. Diferența era că Mike îi cerea scuze cu dăduri, în timp ce Rick doar repeta gestul. Cu toate astea,

nu putea să-și șteargă zâmbetul de pe față, în ciuda motivului pentru care trimitea flori.

Telefonul îi sună la ora 16.00.

- Judy Gardner, răspunse ea.

- Nu vrei să spui Evans? întrebă Nancy râzând.

- Oh nu, s-a întors puștiul cu florile?

- Da, și trebuie să-ți spun că sunt atât de geloasă încât nu mai suport!

Judy râse.

- Trimite-l înapoi!

Erau doi ursuleți de pluș care se țineau de mână și purtau haine de nuntă. Livrarea veni și ea cu un card pe care scria „te-ai căsătorit”. Ursuleții erau siropoși, dar atât de drăguți! Îi trimise lui Rick o poză cu ei.

Cu zece minute înainte de ora fixă, apărură o mână în biroul ei. Ținea un singur trandafir roșu și un bilet.

- Altă livrare?

Brațul lui Rick era prea gros ca să fie confundat cu al altcuiva.

Ea se ridică și se uită după colț. Îl văzu zâmbind așa cum doar el putea s-o facă. Băiat, bărbat și bucluc, toate într-o singură persoană.

- Nu trebuia să faci asta.

Rick flutură floarea și i-o dădu fără să spună nimic.

Trandafirul mirosea minunat. În plic nu era doar o bucată de hârtie, dar ea citi mai întâi biletul: „cu mine”.

- Ah, Rick!

Chiar dacă totul era de fațadă, Judy nu putu să nu adore gestul.

Făcu un pas spre el, iar el îi ridică mâna cu plicul.

- Mai e ceva.

Judy se uită înăuntru și scoase o verighetă. Piatra rotundă captă lumina și o făcu să zâmbească.

- Oh, iubitule!

Rick i-l luă din mână și i-l puse pe deget. Îi venea perfect, iar inelul era minunat. Era destul de mare ca să nu treacă neobservat. Judy chiar spera că îi ascultase

sugestia cu zirconiu. Să cumpere un diamant pentru o țarsă era prea scump.

Ea întinse mâna și admiră inelul.

- Îl ador.

- Vino aici!

O trase cu un singur deget, apoi o sărută.

- Toată lumea din birou o să vorbească din cauza ta, îi spuse ea.

El ridică din umeri.

- Oricum făceau asta.

José trecu pe lângă biroul ei și dădu mâna cu Rick.

- Mă bucur că soția mea nu o să treacă pe aici prea curând. Ne faci de rușine pe toți.

Cei doi mai vorbiră puțin, până când veni și domnul Archer. Bărbații îl felicitară.

Judy lăsa în mod voit un desen pe biroul ei și îl ignoră până când ieși aproape toată lumea din birou. Nancy se număra printre ultimele persoane care plecară.

- Ești sigur că nu ai un frate?

- Îmi pare rău, dar nu am.

- Mare păcat, mormăi Nancy.

- Eu mă duc să termin asta, spuse Judy pentru oricine asculta. Purtându-se ca și cum avea o misiune, se plimbă prin birou, uitându-se după angajații care mai rămăseseră.

Până și Debra Miller plecase la timp, lăsând biroul gol pentru ei.

- Avem undă verde, spuse Rick.

El scoase câteva dispozitive mici din buzunarele jachetei. Unul arăta ca un inel negru și gros. Rick își scoase telefonul pentru câteva setări.

- Poftim, ține asta!

Judy se uită la ecran și observă propria imagine.

- E o cameră?

- Da.

Rick o legă în fundele buchetului de floarea-soarelui și o îndreptă spre birou. Încântat de asta și fără să zâmbească, luă al doilea dispozitiv. Acesta avea un fir

la capătul camerei, pe care îl învârti în jurul tulpinilor trandafirilor și îl îndreptă spre intrarea în birou.

- Țasta are și sunet.

- De ce două?

- Dacă menajera îl mută pe unul, celălalt o să înregistreze ceva.

Judy nu se gândise la asta.

- Acum arată-mi ce ai găsit.

Judy își scoase geanta din sertar și o deschise, arătându-i lui Rick permisul de conducere.

- Era acolo, nu puteam să-l ratez.

Rick îl luă și se uită prin pungă de plastic.

- Tu l-ai pus în pungă?

- Da.

Rick ridică o sprânceană.

- Bine gândit, Utah.

- M-am gândit că toate serialele alea polițiste nu au cum să dea greș.

- Ai mai găsit ceva?

- Nu m-am uitat.

Rick luă un creion din biroul ei și răscoli cu el prin sertar, deși Judy nu văzuse nimic nelalocul lui.

- Imediat după ce am venit, au intrat o mulțime de reporteri. Unii au trecut pe lângă birou.

- Câți dintre ei puteau să știe că ăsta era locul tău?

- Cred că nici unul.

Ea tremură, iar Rick își puse mâna pe umărul ei.

- Hai să ieșim de aici! O să-i duc asta lui Neil. Poate că o să găsim o amprentă clară. O să vedem dacă Dean găsește ceva.

Apăsă butonul roșu de *raid*, știind că o bătuse din nou. Plimbă vârful cuțitului din mână de-a lungul pozei ei. Rochia roșie arăta nesubordonare. Îi râdea în față cu culoarea aleasă, îl făcea să vrea să sângereze peste ea.

Sângele fals împrăștiat pe ecran nu era îndeajuns. Nu de când o lovisese pentru prima oară. Fusese mult mai satisfăcător decât acest ecran unidimensional cu sunete

și fluierături. Talentul lui mergea dincolo de acest joc. Polițiștii arestaseră omul greșit și căutau în locurile greșite. Ce proști!

Singurul lucru pe care nu-l anticipase fusese securitatea din jurul lui Judy. Faptul că se jucase cu ea înainte să o omoare se dovedise a fi mult mai dificil decât crezuse inițial.

Butonul pentru *raid* se luminează cu un semn pe care scria „provoacă durere”. Marginea lamei apăsă pe degetul lui, făcându-l să sângereze. Bărbatul privi fascinat cum o picătură de sânge căzu pe poza din revistă. Fascinația lui îl făcu să-și amintească de altcineva. Ea nu se opusese prea mult. Nu dorise să o omoare. Nu, dorise doar să-i amintească lui Judy că era în continuare cu ochii pe ea. Nu ar fi trebuit să zâmbească în toate pozele, nu ar fi trebuit să apară deloc în fața camerelor de filmat. Chiar și azi râsese în fața presei și îi dăduse afară ca și cum erau slujitorii ei.

Strânse fotografia.

Judy n-ar fi trebuit să transforme ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai dureroasă perioadă din viața ei în ceva memorabil căsătorindu-se. Ce persoană normală se căsătorește când un criminal era pe urmele ei? Cine făcea asta? O nemernică îngâmfată.

„General cu trei stele pe naiba!”

Nu mai putea identifica imaginea de sub deget, dar el știa ce era.

După ce-i lăsase cadoul din birou, ea nu mai avea să se întoarcă la muncă. Avea să se poarte ca o lașă, ascunzându-se în spatele jocului ei, între pereții casei fratelui ei.

Apoi nu mai trebuia decât să aștepte. Fortăreața ei nu era atât de sigură pe cât credeau cei din jurul ei.

Meg ieși din casă înainte ca Rick să parcheze Ferrariul. Rick îi puse mâna pe picior lui Judy și o ținu în mașină, în timp ce Meg alerga spre ei.

- Îmi pare rău, lasă-mă să spun asta acum!

Dacă exista o expresie pe care Meg o perfecționase și pe care Judy o recunoștea mai bine decât oricine, aceasta era inocența vinovată care venea la pachet cu o jumătate de zâmbet. Probabil se trăgea din credințele ei religioase amestecate de când crescuse. Era ca și cum bunica ei evreică și mama catolică puneau stăpânire pe câte o parte și se duceau să se confeseze.

„Ești vinovată, dar nu crezi cu adevărat în iad, deci ce mai contează?”

Judy dădu mâna lui Rick la o parte și coborî din mașină.

– Pentru ce îți pare rău?

Zâmbetul lui Meg se transformă într-o linie subțire. Se uită peste umăr spre casă.

Ca un video în mișcare lentă, tatăl ei ieși pe ușa casei lui Mike.

Deși lui Judy nu-i fusese niciodată teamă de tatăl ei, acesta nu era un bărbat subțire, iar ea toată viața încercase să-i facă pe plac.

– Spune-mi că și mama e aici!

Când Meg nu spusese nimic, Judy o sfredeli cu privirea pe prietena ei cea mai bună.

– Îmi pare rău. Nu puteam să-i spun să nu intre.

Rick ocoli mașina și o luă pe Judy de talie.

– Cât de rău poate să fie?

Judy nu era sigură. Nu avusese prea multe conversații cu tatăl ei fără să fie și mama ei în apropiere, însă bărbatul stătea acolo, la kilometri distanță de casa lor din Utah, fără nici o urmă de zâmbet pe față.

– Eu am plecat de aici! spusese Meg, care își îndreptă atenția spre Rick. Cred că numele meu e pe casa din Tarzana. Camere în plus, paturi în plus, multe camere de supraveghere. Te iubesc, Judy, dar asta e o problemă de familie și nu mă mai ofer voluntară pentru și mai multă dramă săptămâna asta. Meg o îmbrățișă strâns. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, șopti ea.

Judy îi făcu semn prietenei ei să plece.

- Pleacă! Trimite-ne mesaj când ajungi acolo. Tipul ăsta încă e în libertate și nu m-aș ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva din cauza mea.

- Sunt bine.

- În containerul cu făină e un Glock încărcat.

Meg îl îmbrățișă pe Rick.

- Faptul că eu plec cu speranța că voi găsi o armă, iar tu rămâi aici ar trebui să te sperie.

Judy și Rick se întoarseră spre tatăl ei, care îi privea încruntat.

Nici un salut, nici un zâmbet. Tatăl ei umplea cadrul ușii, în timp ce avea privirea ațintită asupra lui Rick.

- Mi-ai spus că o s-o protejezi, nu ai pomenit nimic de căsătorie.

Rick o strânse de mână ca s-o asigure că putea să-i facă față tatălui ei.

- Să o protejez înseamnă să fiu alături de ea, domnule Gardner.

- Deci renunți la libertatea ei pentru a ta?

Rick își înalță capul.

- Tată!

- Asta e între mine și el.

- Pe naiba!

Tatăl ei își mută privirea spre ea.

Judy se forță să respire.

- Mergem chiar acum înăuntru. Nu e nevoie ca asta să apară mâine în ziare.

Cu asta, îi dădu drumul lui Rick, trecu de tatăl ei și intră în casă.

Adevărul era că genunchii i se înmuiaseră, dar pași cu încredere în casă, își lăsă geanta pe masa din hol și se duse în bucătărie. Luă trandafirul, îl puse lângă chiuvetă și deschise frigiderul. Meg deschisese una din multele sticle de vin ale lui Michael și îi lăsase o jumătate de sticlă. Faptul că turnă lichidul într-un pahar și nu se sinchisisă să ia un pahar de vin dovedea cât de nervoasă era.

Judy îi auzi pe bărbați intrând în spatele ei. În loc să se întoarcă spre ei, se uită pe fereastra din spate, bău din vin și întrebă:

- Unde e mama?

- A rămas acasă.

- A refuzat să vină?

Urmă o pauză, dovedindu-i că avea dreptate.

- Deja unul dintre copiii mei s-a căsătorit doar de fațadă. Doar nu aveam să stau și să aștept, fără să știu ce se întâmplă de data asta.

Judy se întoarse spre tatăl ei, iar Rick se apropie de ea.

- Nu sunt Mike.

- Nu, ești fiica mea. Ce tată își lasă fiica să facă greșeli așa de mari fără să încerce măcar să o oprească?

Judy își puse paharul jos și îl luă pe Rick de mână. Spera că, indiferent ce credea Rick despre căsătoria lor temporară, avea s-o lase pe ea să vorbească.

- Dorința ta de a-mi controla viața nu-și mai are locul, tată. Dacă într-adevăr am făcut o greșală, e greșala noastră. Și, mai important, treaba e deja făcută.

Când tatăl ei se uită la ea, privirea lui îi aminti de Zach când nu era fericit. Sau poate că Zach îi amintea de tatăl ei.

- Niciodată nu ai fost atât de capricioasă înainte să mergi la colegiul ăla afurisit.

- Adică înainte să cresc?

Bărbatul mormăi.

Ea oftă.

- Sunt adult. Poate o să te șocheze, dar asta sunt.

- Vorbești ca mama ta.

- Mama e o femeie inteligentă. Ar trebui să o asculți.

Chiar și Rick o privi ca și cum mergea pe gheață subțire.

Trecură câteva secunde, iar Rick se întoarse spre tatăl ei.

- Ce zici de o bere, Sawyer?

- Bine.

Tatăl ei se îndreptă spre canapea. Judy strânse marginea blatului și încercă să nu mai tremure.

Rick luă două beri și le puse pe masă, lângă vinul ei.
- Doar îi pasă, șopti el.
- Știu, dar acum nu avem nevoie de drame în plus.
- Dezamorsează, deviază sau distruge! Cred că ar trebui să dezamorsăm și să deviem.
Judy se rezemă de umărul lui și râse.

capitolul 24

Rick o încurajă pe Judy să-și facă un duș și să se relaxeze. Tensiunea din cameră era comparabilă cu primele lui zile în armată.

După ce Judy dispăru și sunetul apei care curgea umplu casa imensă, Rick își lăsă capul pe spate.

- Țin la fiica ta, domnule Gardner.

Sawyer mormăi.

Lui Rick i-ar fi plăcut să-i vorbească bărbatului de profunzimea acelor sentimente, dar nu credea că tatăl lui Judy trebuia să audă acele cuvinte înaintea ei. Având în vedere tot ce se întâmpla în viața lor, nu voia să o complice pe a ei. Nu era convins că și ea simțea la fel și nu credea că ar fi primit bine o respingere. Dacă își mărturisea iubirea, iar ea îi zicea „hai să fim prieteni după ce se termină toată treaba asta”, asta avea să-l distrugă.

Relația lor era fragilă din multe puncte de vedere.

- Ții la ea?

Bărbatul nu părea foarte convins.

- Da.

Rick nu-l privi, nu voia ca acesta să-i vadă sentimentele profunde.

- Căsătoria nu ar trebui să fie temporară. Nu cred că am fost nevoit să le spun asta copiilor mei când creșteau. Credeam că se înțelege de la sine, din moment ce eu și Janice nu ne-am gândit niciodată la separare.

Deși nici Judy, nici Rick nu spusese nimic despre mariajul lor temporar, se părea că Sawyer trăsesse deja propriile concluzii.

- Țineam la ea înainte ca viețile să ni se complice. Nu există nici o garanție că e ceva temporar.

- Ce vrei să spui, Rick?

Rick se uită la socrul lui.

- Îți sugerez să îți ții în frâu judecățile. Judy a trecut prin foarte multe și nu are nevoie de distragerea atenției ca să-i facă pe plac tatălui ei.

Sawyer clipi de mai multe ori, apoi începu să bea din bere.

Telefonul lui Rick sună. Când se uită, văzu cum transmisia video din biroul lui Judy se aprinse. Detectorul de mișcare din buchet declanșase dispozitivul ca să-l anunțe.

- Un mesaj important?

Sawyer nu era deloc impresionat, iar Rick își dădu seama cât de dificil avea să fie să-l impresioneze pe bărbat.

Oamenii de serviciu erau în biroul lui Judy, curățându-i biroul și golind coșul de gunoi. Rick se aplecă și-i arătă lui Sawyer ecranul telefonului.

- Ți-am spus că o s-o supraveghez. Asta e biroul ei.

- O spionezi la birou?

Rick clătină din cap.

- Credem că tipul care a atacat-o are acces la biroul ei. Îl urmărim. Când Sawyer nu spuse nimic, Rick se ridică și se îndreptă spre ieșire. Poți să vii cu mine? Vreau să-ți arăt ceva.

Camera pe care o preluaseră Russell și Dennis găzduia mai multe monitoare și dispozitive de înregistrare. Rick apăsă pe câteva butoane și aprinse monitoarele. Camerele de supraveghere din afara casei din Beverly Hills erau evidente. Poarta, curtea din spate, ușa din față. Transmisia din biroul lui Judy le arată activitatea de acolo, când femeia de serviciu dădea cu aspiratorul.

Sawyer se uită la celelalte ecrane.

- Ce sunt toate astea?

- L-ai întâlnit pe Neil. Arată spre niște transmisii de pe un monitor mare. Asta e locuința lui. Arată spre altă casă. Asta e în Malibu, unde locuiesc Blake și Samantha.

Locuința lui Zach și Karen. Iar aici e Tarzana, unde locuiesc eu.

Sawyer găsi altă locație, unde se afla o singură cameră.

- Și asta?

- Casa guvernatorului din Sacramento. Nu avem de ce să monitorizăm asta, dar Carter și Eliza vor să știe că putem să le accesăm sistemul dacă e nevoie.

Sawyer arată spre monitoare.

- De ce vă e teamă tuturor?

Rick râse.

- De nimic. Armata m-a învățat multe lucruri. Să fim inventivi și să avem cunoștințele necesare ca să îi protejăm pe cei la care ținem reprezentă o prioritate pentru noi. Blake Harrison e unul dintre cei mai bogați bărbați de pe continent. Neil e căsătorit cu sora lui Blake și știi deja câteva dintre riscurile la care e supus Michael.

Meg accesă una din transmisiile casei din Tarzana. O lumină arăta că alarma fusese activată.

- Și de ce e casa ta monitorizată? Arăți ca un bărbat capabil să aibă grijă de el însuși.

„Asta a fost un compliment?”

- Pentru că în mod normal toate astea sunt acolo. Tot ce am făcut e temporar și a fost pus la punct când eram în închisoare. Îl duru să spună asta. După ce îl prindem pe cel responsabil de atacuri, toate astea vor dispărea din casa fiului tău.

- Ești sigur că o să-l găsești?

Rick se rezemă de birou.

- Da. Îmi iau responsabilitățile în serios. Protejarea soției mele e prioritatea mea numărul unu.

Hannah observă al doilea inel.

- Bună, surioară!

- Dumnezeule, Judy! Îți dai seama că îmi vor pune o centură de castitate și mă vor forța să-mi trăiesc viața într-un turn din cauza ta.

Hannah era o adolescentă tipică de 18 ani, mult prea dramatică. Dacă Judy era sinceră cu ea însăși, trebuia

să recunoască faptul că viața lui Hannah avea să fie mai dificilă din cauza deciziei pe care o luase.

- Știu. Îmi pare rău.

- Chiar te-ai căsătorit cu el?

- Da.

- Mereu am crezut că o să fiu invitată la nunta ta. Eram prea mică ca să mi-o amintesc pe a Renei.

- Doar am semnat actele, Hannah. Nu a existat o nuntă reală.

Judy se uită la inelul de pe deget și îi admiră strălucirea.

- Deci e adevărat ce a spus tata, că mariajul tău e o farsă, ca a lui Mike?

Nu. Mike și Karen fuseseră doar prieteni. Din ce îi spusese Karen, nu se culcaseră împreună. Având în vedere cât de atrasă fusese Karen de Zach din prima zi, probabil era mai bine așa. Rick era mai mult decât un prieten.

- Totul s-a întâmplat atât de repede! Nu știu ce o să se întâmple.

- Dacă rămâi căsătorită, ai face bine să organizezi o nuntă.

- Ai grijă ce îți dorești! Poate că o să-ți cer să porți o rochie groaznică, care îți provoacă mâncărimi peste tot.

Hannah râse.

- Trebuie să vorbesc cu mama. E acasă?

Hannah își luă rămas-bun și îi dădu telefonul mamei.

- Mamă, fă-l să plece, te rog!

Janice râse încet.

- Îmi place să cred că am putere asupra tatălui tău, dar mereu e dificil să-l conving să facă ceva. I-am spus să nu vină. Credeam că faptul că nu m-am suit în avion o să-l facă să renunțe la ideea de a merge în California.

- Eu și Rick trebuie să ne concentrăm asupra noastră. Știu că sună egoist, dar nu pot să-i fac față lui tata acum.

- Înțeleg, draga mea, dar tatăl tău are propriile păreri și simte că e datoria lui să se asigure că nu te-ai căsătorit

cu cineva doar ca să ții persoana respectivă departe de închisoare. Gândește-te puțin la asta!

Judy se așază pe marginea patului ei, vorbind la telefon.

- Rick a ajuns în închisoare doar din cauza mea. Nu e ca și cum a jefuit o bancă, iar eu sunt o neștiutoare care s-a cuplat cu un infractor.

Mama ei râse.

- Nimeni nu jignește pe nimeni. Nu cred că tatăl tău are impresia că Rick e vinovat de ceva.

- Atunci de ce e aici? E ca și cum nu are deloc încredere în deciziile mele. Nu a venit valvârtej când Karen și Mike s-au căsătorit.

- Mike e fiul lui.

- Și?

- E diferit cu fetele.

Conversația îi dădea dureri de cap.

- O să înțelegi când o să ai copii. Pentru moment, va trebui să ai încredere în mine. Eu și tatăl tău te iubim, draga mea. Vrem să te vedem mergând la altar când bărbatul potrivit o să intre în viața ta.

Următoarele cuvinte îi ieșiră pe gură fără să se gândească.

- Cine spune că Rick nu e bărbatul potrivit?

Urmă o pauză lungă.

- Atunci...

- Da, atunci... Judy oftă. Mamă, va trebui să ai încredere în mine că știu ce fac.

- Nu am avut niciodată vreun dubiu în privința asta. Niciodată.

Judy termină conversația cu mama ei și se sili să se alăture bărbaților.

- Îl iubesc, spuse Judy câteva ore mai târziu, când ea și Rick se retraseră la culcare. Dar îmi vine să-l sugrum.

Se uită la tavan.

- Nu sunt sigur că ăsta e modul cel mai potrivit de a-l îmbuna.

Judy mormăi.

- Privește partea plină a paharului, spuse Rick. Părinții mei n-au apărut.

Judy se uită la Rick în timp ce se descălța.

- Au sunat măcar?

- Tata a făcut-o.

Ea se rostogoli într-o parte și se sprijini într-un cot.

- Ce a spus?

- A întrebat dacă sunt vinovat.

- Oh, nu!

Rick nu păru afectat.

- Părinții mei cred că sunt nebun. Nu pot să-i învinovățesc. Am fugit în armată și am plecat de acolo aproape la fel de repede. Am ajuns în închisoare, la știri.

- Dar dacă tatăl tău crede că ești capabil să ucizi pe cineva...

Rick făcu o pauză și își scoase jacheta. Ascunsă într-un toc era una din armele lui.

- Am văzut multe lupte, Judy. Sunt capabil să ucid.

Ea tremură.

- Nu am privit niciodată lucrurile așa.

Rick își scoase arma și o puse pe dulap, apoi se îndreptă spre pat și se întinse lângă ea.

- Nu aș ezita să omor pe cineva care te rănește.

- Asta mă sperie.

- Nu te-aș răni niciodată.

Privirea lui verde o străpunse.

- Știu.

Rick se întinse după ea, o trase mai aproape și o sărută pe vârful nasului.

Judy își puse mâna pe obrazul lui.

- Îți dai seama că încă nu ne-am consumat căsătoria?

Gropițele se dublară și buzele lui se întâlniră cu ale ei. Niște săruturi tandre o convinseră să se deschidă și să se așeze pe spate.

Apăruseră atâtea obstacole încât nu petrecuseră des-
tul timp unul în brațele celuilalt.

Rick îi aminti repede cât de talentat era cu limba, ținând-o lipită de pat fără să facă vreun efort. Judy se simțea în siguranță cu el aproape. Prezența lui era un sprijin, știa asta, dar, când venea vorba de vicii, Rick merita orice mahnireală pe care o provoca. Degetele lui se plimbară de-a lungul marginii lenjeriei, iar Judy gemu.

Rick o reduse la tăcere cu un sărut și o lăasă fără aer. Când începu să vadă stele, Judy se retrase.

- Oh, Rick!

- Șșșt... O sărută pe gât și obținu alt geamăt de la ea. Oricât de mult ador sunetele pe care le scoți în pat, iubito, ar fi mai bine să fac dragoste cu tine la câțiva metri distanță de tatăl tău dezaprobată fără amenințarea că o să intre peste noi.

Ea îngheță și închise ochii.

- Zi-mi că nu ai spus asta.

Rick râse în timp ce își desfăcea cămașa și își lipi buzele de sânul ei.

- Îți place aventura.

Mâinile ei erau pe umerii lui, gata să-l împingă.

- Dar tata...

Se părea că tatăl ei nu era o amenințare pentru el. Rick găsisese sfârcul întărit al sânelui ei și îl gustă, în timp ce genunchiul îi alunecă între picioarele ei.

- Oh!

Rick zâmbi în timp ce o dezbracă de cămașă și de sutien. Barba lui se frecă de sân, în timp ce el oferea atenție în mod egal ambelor părți ale corpului ei.

Gândurile legate de tatăl ei dispărură, iar Judy căută atingerea lui Rick peste tot. Parfumul și senzația pielii lui pe a ei se intensificară când el își dădu jos cămașa și o aruncă pe jos. Oare avea să se sature vreodată de corpul lui incredibil?

- Atât de catifelată, spuse el în timp ce îi mușcă ușor soldul după ce îi dăduse jos pantalonii.

Respirația fierbinte se răsfrângea în valuri peste stomacul ei. Intențiile lui de a o gusta bucată cu bucată luceau în ochii lui.

Ea încercă să-și controleze tonul vocii.

- O să țip, îl avertiză ea.

Nu era genul care să tacă când avea un orgasm provocat de limbă. Rick îi dădu la o parte lenjeria și îi sărută corpul gol.

- Ba nu. O să simți tot și nu o să faci zgomot.

Cuvintele lui o umeziră și mai mult.

- Nu pot.

- Șșșt!

Rick se aplecă și o linse pe interiorul coapsei.

Nevoia de a geme îi gădilă gâtul, dar se abținu.

- Vezi că se poate?

Rick îi ridică unul din picioare peste umăr și începu s-o guste, fiecare mișcare fiind mai aproape decât cea anterioară. Judy tot nu putea să stea nemișcată, dorința ca el s-o găsească fiind atât de puternică, încât aproape că îl apucă de cap ca să-l ajute să se concentreze. Apoi ajunse acolo, iar Judy își mușcă pumnul ca să nu țipe. Era fără milă, gustând și lingând în timp ce o tachina. Cum orgasmul era aproape, Judy se împinse în el cu o intensitate pe care nu și-o amintea să fi fost atât de puternică înainte de asta, înainte de Rick. Înainte să termine în tăcere, în timp ce se zvârcolea în pat.

Rick râdea în timp ce se ridica deasupra ei, dându-și jos restul hainelor.

- O să ți-o plătesc, promise ea cu un zâmbet.

- Promisiuni, promisiuni...

Însă, înainte să-și ducă la capăt amenințarea, Rick se ancoră între picioarele ei și o pătrunse. Atât de cald, atât de perfect. Judy își înfășură picioarele în jurul lui și primi tot ce avea de oferit.

Ea se gustă pe buzele lui.

Rick ezită și o privi îngrijorat.

- Prezervativ, spuse el. Nu am...

Când începu să se retragă, Judy îl ținu și mai strâns.

- Iau pilula. Totul era în regulă la ultimul control.

- Eu sunt în regulă, dar ești sigură?

Ea răspunse împingându-și soldurile mai aproape. Nu făcuse niciodată sex fără prezervativ. Dar i se părea normal să facă dragoste cu Rick fără nici unul.

- Vorbești prea mult, șopti ea. Nu te miști destul.

Rick râse și o rostogoli până când Judy ajunse călare pe el. Când patul scârțâi, amândoi înghețară și se uitară spre ușă.

Judy chicoti, iar Rick o mută din nou sub el, își lipi soldurile de ale ei și făcu dragoste cu ea atât de lent, atât de tăcut și dăruindu-se cu totul, încât Judy auzi îngerii cântând.

Judy se rostogoli într-o parte, dar observă că Rick nu era în patul ei. Ceasul de lângă pat anunță ora 5.00 dimineața. Cu un zâmbet pe față, își puse un halat și îl găsi pe Rick aplecat peste tableta ei, cu o cană de cafea în mână.

- Bună.

Judy își puse mâna în jurul umerilor lui. Îi plăcea cât de natural era totul. Sărutul lui de dimineață o făcu să roșească.

- Bună dimineața. Ți-am făcut cafea.

- Te pricepi și în pat, și în bucătărie. Cum am ajuns să fiu atât de norocoasă?

- Doar să nu-mi ceri să gătesc ceva.

- Nu-mi distruge iluzia.

Judy își turnă o cană și lăsă prima gură să-i alunece pe gât, gemând.

Îl surprinse privind-o și zâmbi.

- Ce e?

Rick își linse buzele și o privi înfometat.

Femeia din ea voia să toarcă. Foamea lui nu era pentru cafea și știa asta.

- Ești rău.

- Îmi plac gemetele tale. Le-am dus dorul aseară.

Dar avusese dreptate cu privire la intensitatea uniunii lor fără să facă vreun zgomot.

- Cred că o să avem ocazia să gemem din nou.

Rick se foi pe scaun și-și îndreptă atenția spre tableta ei. Jocul pe care îl juca Judy era pe ecran.

- Ce faci?

- Încerc să văd dacă sunt ceva indicii aici.

Ea se așeză în poala lui și apăsă pe ecran, strângând bani de la clădirile ei virtuale.

- Ai găsit ceva?

- Nu chiar. Tipul ăsta a ordonat câteva raiduri asupra ta în ultimele zile, dar la fel a făcut și femeia asta.

- Face parte din joc. Când găsești un jucător slab, te tot întorci la el ca să-ți mărești scorul. Nu este nimic personal.

- E ca și cum atacatorul joacă acest joc. Ai spus că sunt și persoane extrem de pasionate de asta.

Judy bău din cafea și apăsă pe butonul de răzbunare împotriva jucătorilor care o atacaseră noaptea.

- Să vedem dacă putem să provocăm o reacție acestor oameni.

Bombardă câteva clădiri de apărare, făcându-l pe jucător și mai slab, apoi făcu un raid asupra câtorva clădiri, furându-le banii virtuali.

- Ce faci?

Judy îi explică strategia și mai atacă doi jucători.

- Dacă sunt pasionați de joc, vor riposta cu putere. Dacă nu le pasă, nu vor reacționa.

- Și dacă vreunul e omul nostru, o să încerce să îți distrugă toată baza?

Ea tremură.

- E un joc. Nu poți să distrugi o bază. Dar da, poți să dai de un tip care să te tot agaseze. Într-un final, se plictisește și merge mai departe.

- Sau îl vânează pe jucător în viața reală și-l rănește. O strânse de talie. Sunt destui nebuni.

Judy știa asta acum. Nu avea să mai privească jocul la fel. Dacă n-ar fi fost singura legătură cu un posibil suspect, l-ar fi șters chiar atunci.

- E ceva activitate pe pagina mea de Facebook?

- Nimic. Câțiva prieteni ți-au lăsat comentarii despre rochia ta roșie.

Ea zâmbi.

- Ador rochia aia, zise și o sărută pe gât.

Ea îl dădu la o parte când tatăl ei intră în cameră și tuși.

- Pot să-mi iau dimineața liberă să te conduc la aeroport, îi spuse Judy tatălui ei după ce își făcuse duș și se pregătise pentru o nouă zi.

Rick era în camera lor și îi lăsase să vorbească.

- Am închiriat o mașină, spuse Sawyer, care se uită dincolo de ea, spre hol.

- Chiar și așa...

Bărbatul expiră greoi și își îndreptă privirea spre ea. Părea să sufere.

- Îmi pare rău că te dezamăgesc.

El clătină din cap.

- Nu-mi plac unele alegeri pe care le faci, dar nu sunt dezamăgit.

- Arăți ca și cum ai fi.

Tatăl ei încercă să zâmbească, dar nu reuși și renunță la fațadă.

Judy se trezi zâmbind.

- Îmi place de Rick, zise el. Mi-ar fi plăcut și mai mult dacă mi-ar fi spus de intențiile lui.

- Nu ar trebui să fiu eu cea cu care să vorbească despre intențiile lui?

Cuvintele ei își lăsară amprenta în mintea ei.

- Presupun că da.

Judy se apropie de tatăl ei.

- Știu că îți faci griji pentru mine, dar sunt bine. Chiar sunt.

Bărbatul încuviință și își deschise brațele.

Ea își îmbrățișă tatăl și îl auzi oftând.

- Dacă ai nevoie de mine, oricând sunt alături de tine.

Emoția se simți în vocea lui Judy.

- Știu.

Sawyer o sărută pe creștetul capului și îi dădu drumul.

- Du-te! O să închid eu când plec.

- Te iubesc, tată!

- Și eu te iubesc, draga mea.

capitolul 25

Rick stătea în fața lui Dean și a lui Neil, și toți încercau să găsească legătura dintre jocul de război al lui Judy și tipul care o urmărea.

La birou la ea fusese liniște - nici un semn că intra-se cineva în biroul ei și îi mai lăsase cadouri. Nu mai fuseseră articole despre atacuri și nici dovezi că poliția îl supraveghea pe Rick.

„Liniște. Mult prea liniște.”

- E ceva aici, zise Dean.

Avea deschisă pagina de Facebook a lui Judy și petrecuse dureros de mult timp cercetându-i prietenii și căutând legături. Neil juca jocul de război și încerca să afle numele reale ale altor jucători.

- Și eu cred, spuse Rick.

- Poate că tipul a renunțat la joc și și-a șters profilul.

Neil scrisese cu două degete, apoi se mută la calculator și continuă să facă același lucru.

- Nu se potrivește profilului, le spuse Dean. Va dori să vadă consecințele.

Rick se uita la pozele făcute de Russell și Dennis cu mulțimea de la tribunal și le compară cu imaginile oamenilor strânși în fața parcării subterane când se aflase de atac. Apoi le compară cu cele strânse de la locul crimei. Strânseseră ore întregi de reportaje, iar Rick se uita la ele cadru cu cadru. Viața de pușcaș marin era mai ușoară. Identificai dușmanul, țintea și trăgeai. Următorul!

- Nu aș reuși niciodată ca detectiv, spuse el.

- La naiba!

Rick își apropie scaunul de al lui Neil, ca să vadă ce-l făcuse să exclame așa.

- Ce e asta? arată Neil spre tableta cu jocul deschis la profilul unui membru al echipei.

- O glumă?

Numele utilizatorului era Major Harry Dog. Multe nume erau copiate de la oameni reali, de la generalul Grant la Hitler. Altele erau glume evidente, Dare Devil, Betty the Baker, Mominator, Lord of my Rings - lista conținea mii de nume. Lista celor care jucau alături de Judy era limitată la aproximativ 60 de persoane. Apoi mai era lista celor care o băteau în joc și care stăteau în rezerva ei, ceea ce mărea lista cu câteva sute.

- Citește asta și spune-mi ce crezi despre persoana din spatele lui.

Neil așteptă în timp ce Rick și Dean se apropie.

Rick se uită la profil și văzu un bărbat în camuflaj, cu pălărie, pe personajul desenat. Steagul era al Marii Britanii. Din numărul de misiuni completate și lupte câștigate se vedea că bărbatul juca de ceva timp.

- Un bărbat de undeva din Europa, care clar nu are o viață personală dacă petrece atât timp online.

Neil se apropie și deschise altă casuță de chat.

- Nu numai că Major Harry nu e un bărbat, dar e în State. Bănuiesc că e pe Coasta de Est.

Orele la care Major Harry vorbea online cu alți jucători se potriveau cu ora de pe Coasta de Est, oprindu-se noaptea, când trebuia să se uite la știrile de seară. Neil evidenție o postare de pe pagină: „Îmi pare rău că am ratat bătălia, echipă... Mi-am lăsat telefonul în geantă și nu l-am încărcat“.

Rick își frecă bărbia în timp ce procesa informațiile.

- Deci ea joacă rol de bărbat.

- Și dacă ea joacă rol de bărbat...

- Atunci e posibil ca el să joace rol de femeie.

Neil se uită la Rick, iar Dean mormăie.

- La naiba!

Ajunseseră de unde începuseră.

- Ar fi trebuit să ne gândim la asta, spuse Rick. Cel puțin știa că se uita după poza unui bărbat.

Ea încă era la birou. Se ducea acasă numai cu noul iubit și nu părea câtuși de puțin îngrijorată de noua rutină. Chiar revenise în joc, bombardând, făcând razii și vorbind. Ca și cum nu se întâmplase nimic.

Când primi notificare că fusese atacat de ea, ceva din el amenința să se rupă. Cum îndrăznește?

Lipi sus poza pe care o făcuse în după-amiaza când ea se dusesse la prânz cu colegii și tăie cu atenție partea cu brațul ei. Chiar dacă ea purta mâneci lungi sau jachete ca să ascundă cicatricea, el știa că era acolo.

Amândoi știau că era acolo.

Cuțitul din mâna lui gravă tapetul ieftin din spatele pozei, făcându-l bucăți.

Imaginea cu ea îl făcu să continue să taie. Ce se întâmplase în parcare subterană fusese prea scurt. Mult prea scurt. Să o simtă tremurând, să îi simtă frica, asta voia.

Data viitoare, nu avea să mai scape, iar el urma să o aibă numai pentru el.

- Mike! Judy își îmbrățișă fratele.

- M-am gândit să-ți fac o surpriză.

Apariția fratelui ei la ea la birou nu mai avu același efect ca prima oară. Michael avea în mână un buchet de flori, iar zâmbetul lui de Hollywood îi umplea fața perfect.

Ea se uită la trandafiri.

- Pentru ce sunt?

- Am ratat nunta.

Judy râse și luă florile de la el. Bărbatul se aplecă spre ea.

- Rick a spus că aveai nevoie de flori proaspete ca să ascunzi camera de filmat.

Se părea soțul ei temporar vorbise deja cu fratele ei. Trecuse mai bine de o săptămână de la livrarea florilor

și nu se întâmplase nimic. Nimic. Oamenii de serviciu își făceau treaba, iar colegii ei mai lăsau din când în când pe birou liste cu ce să facă, însă în afară de asta, nimic. Judy se uită în jur, nu văzu pe nimeni și-i făcu semn să se așeze în ușă.

Ea se întoarse și scoase bățul cu camera de filmat din flori, mutând-o în noul buchet. În timp ce-i dădea florile vechi fratelui ei, îi sună telefonul.

Mesajul lui Rick era direct: „Spre ușă”. Judy îndreptă camera deghizată spre ușa biroului ei și așteptă. Următorul mesaj de la Rick fu o față zâmbitoare.

Mike îi făcu cu ochiul când termină.

- Deci unde te scot la prânz?

Cinci minute mai târziu, stăteau în cafeneaua unde luaseră masa data trecută când Michael venise la ea la birou.

- Am auzit că a venit tata... singur.

Mike rupse o bucată de pâine și o mestecă în timp ce vorbea. Doar mâncatul cu gura deschisă putea demonstra că făceai parte din familie.

Judy își dădu ochii peste cap.

- I-a luat un an ca să-l trimită pe Zach să-ți verifice căsătoria. Eu sunt căsătorită de câteva zile și imediat a apărut.

- Eu sunt bărbat.

Mike bău niște apă și mai luă o gură de pâine.

- De parcă ar conta. Mă rog. Probabil Rick i-a zis ceva ce l-a făcut fericit, pentru că a plecat în ziua următoare.

- Poate că a sunat mama și i-a băgat mințile în cap.

Judy bău din ceaiul cu gheață.

- Da, poate.

Fu adusă mâncarea, iar Judy începu să-și savureze salata, în timp ce lua cartofi prăjiți din farfuria lui Mike.

Acesta reuși să ia câteva guri înainte să îndrepte conversația spre ea.

- Cum te simți cu adevărat?

Discuțiile cu Mike fuseseră mereu ca discuțiile cu o soră mai mare. Era mult mai deschis decât Zach, mai

mic decât Rena și mai înțelept decât Hannah. Aveau o familie grozavă și, dacă ar fi avut ocazia, și-ar fi deschis sufletul în fața tuturor, dar Mike mereu părea să știe cum să asculte. Acum, când se întorsese în viața ei, își aminti asta și vorbe.

- Mă uit destul de des peste umăr. Asta nu mă împiedică să lucrez, să fac ce trebuie. Dar am dubii în privința tuturor persoanelor pe care nu le cunosc când vin la mine.

- Presupun că e normal.

- Da. Își puse furculița jos. Rick a fost incredibil. Credeam că o să se sature să mă tot conducă, să mă verifice din oră în oră.

Mike ridică o sprânceană și băgă un cartof prăjit în gură.

- Karen mi-a spus că te plăcea dinainte de divorțul nostru.

- Karen e o femeie înțeleaptă.

Mike încuviință zâmbind.

- Mi-a spus de căsătoria voastră.

Se uită în jur, iar Judy își ridică privirea. Se părea că nu era nimeni destul de aproape ca să le audă conversația.

- Crezi că o să dureze după ce se liniștește situația?

Își aminti de noaptea anterioară, de modul în care Rick făcuse dragoste cu ea, cum o făcuse să se simtă că era singura femeie din lume.

- Nu știu, Mike. Nu e ca și cum am plănuir asta. Am fost aduși împreună precum în filmele tale.

Mike își împinse farfuria goală și o fixă cu privirea.

- Știi că te iubește, nu-i așa?

Cuvintele fratelui ei o lăsară fără aer.

- Știu că îi pasă.

Mike zâmbi, își puse ochelarii de soare la ochi și aruncă câteva bancnote pe masă.

- Ei bine, surioară, hai să te duc înapoi la muncă.

Mike o conduse înapoi la birou, o sărută pe obraz și îi spuse că aveau să se vadă acasă.

În următoarea oră, Judy se gândi la cuvintele fratelui ei, la observațiile lui.

Nu se putu abține să nu zâmbească, nu putu opri căldura care i se împrăștie pe piele când se gândi că Mike văzuse ceva la Rick ce el încă nu-i împărtășise. Oare era posibil ca, în tot haosul din jurul lor, să se îndrăgostească de bărbatul potrivit?

Judy clătină din cap ca să alunge ceața lăsată în mintea ei de Mike și întinse pe birou planurile pentru proiectul din Santa Barbara. José plecase în a doua parte a zilei, iar lista ei cu ce trebuia să facă se micșorase la aproape nimic într-o vineri.

- Domnișoară Gardner?

Pierdută în gânduri, tresări când își auzi numele. Mitch, un curier care venea frecvent la birou, stătea în ușă, mestecând gumă.

- Bună, Mitch.

- Am un pachet pentru domnul Archer.

Judy se ridică și-i luă pachetul din mână.

- E plecat azi, o să-l iau eu.

Mitch i-l dădu. Un bandaj de la mâna stângă îi atrase atenția.

- Ce ai pățit?

Mitch se uită la mână ca și cum nu era a lui și o ascunse la spate.

- Un accident.

Mitch avea probabil vârsta ei, poate era chiar mai mic și mai timid decât majoritatea bărbaților. Era mai înalt decât ea și ar fi putut să slăbească câteva kilograme.

Ea îi zâmbi.

- Ai nevoie să semnez?

- Am altă livrare rapidă. Flutură pachetul. O să trec la plecare.

Judy îl privi îndepărtându-se și se duse în biroul lui Steve ca să lase pachetul acolo.

Ea ezită acolo mai puțin de un minut. Un zgomot puternic însoțit de legănatul clădirii o făcu să se prindă de birou. Ușa din spatele ei se trânti, în timp ce alarmele

de incendiu începură să țipe și luminile din cameră începură să pâlpâie.

„Cutremur?”

Însă camera nu tremura. Se auzeau țipete, lumina pâlpâia, iar oamenii fugeau prin fața biroului domnului Archer.

Sunetul asurzitor al alarmei o împiedică să gândească. Judy se grăbi spre ușă și văzu că mânerul nu se mișca. Lovi ușa cu pumnul și auzi oameni trecând pe acolo.

- Hei!

Cineva de dincolo de ușă strigă cuvântul foc și panica o făcu să tragă de ușă mai tare.

Rick se bucură de compania lui Michael. După ce fusese cu Judy chiar și pentru o perioadă scurtă, începuse să vadă bărbatul, nu vedeta de cinema pe care o cunoscuse de când lucra cu Neil. Povestirile lui Judy despre fratele ei, înainte ca acesta să dea lovitura la Hollywood, îl făcuseră pe Mike mai uman.

- Mulțumesc că i-ai dus flori, spuse Rick când Michael intră în camera în care se uita peste lista scurtă de jucători care nu primiseră încă undă verde.

Dean se întorsese la birou și urma să le ceară superiorilor lui să investigheze posibilitatea ca un criminal să se ascundă în spatele graficii unui joc online.

Șansele erau slabe, dar, pe de altă parte, era aproape familiar cu guvernatorul statului și cu soția lui. Dacă putea cineva să-i facă pe detectivii Raskin și Perozo să se uite în altă direcție decât spre Rick, aceștia erau Dean și familia Billing.

- Nu e nici o problemă, îi spuse Michael. Arată bine.

Rick știa că acel compliment vorbea nu numai de înfățișare. Nu era ceva ce ar fi observat mulți frați.

- E rezistentă.

Michael se rezemă de masa din bucătărie și înălță capul.

- E dură. Ajută și faptul că ai fost aici s-o susții.

Rick încuviință.

- I-am spus lui Russell să te însoțească dacă ai nevoie cât ești acasă. Asta nu însemna că Rick nu putea să fie bodyguard cât o supraveghea pe Judy.

Michael ridică din umeri

- Nu am nimic măreț planificat.

Rick știa că Zach îi ceruse lui Michael să vină acasă o perioadă. Împreună erau mai puternici, iar a fi alături de un actor cunoscut era un alibi constant pentru toți cei implicați.

- Ești sigur că nu-ți afectează cel mai recent film?

- Familia e pe primul loc, îi spuse Michael.

Asta însemna că Michael le spusese producătorilor să lucreze fără el o perioadă. Soluția era temporară.

Rick simți că avea să găsească un răspuns. Acum, când micșoraseră lista cu jucătorii, putea să simtă apariția unei piste.

Telefonul mobil sună în același timp în care sună telefonul din casă.

Michael se duse să răspundă la telefonul fix, iar Rick se uită la transmisia din biroul lui Judy.

Când se uitase ultima oară, o văzuse stând la birou și lucrând, doar că acum nu era acolo. De ce detectau senzorii mișcare?

Se ridică să se ducă în camera cu monitoare când auzi vocea panicată a lui Michael.

- E acolo!

Michael îi dădu telefonul lui Rick.

- E Neil. Spune că se întâmplă ceva la biroul lui Judy. Rick alungă imediat senzația de panică și luă telefonul.

- Spune-mi!

- Te-ai uitat la monitoare?

Rick se duse și le deschise pe toate. În centru era biroul lui Judy. Locul ei era gol, dar angajații alergau prin fața ușii biroului ei.

- Ce se întâmplă?

Dădu volumul tare și observă lumina care pâlpâia.

- Ce se întâmplă? întrebă Michael din spatele lui.

- Nu știu.

- Se aude alarma de incendiu, îi zise Neil.

Ca dovadă, singurele zgomote preluate de monitor erau alarma de incendiu și zgomotul angajaților panicați care alergau.

- Alarmerle false pornesc tot timpul. Ce e cu tot haosul? întrebă Rick.

- Strai puțin!

În timp ce așteaptă ca Neil să-i răspundă, Rick își luă telefonul mobil și o sună pe Judy. Îl auzi sunând pe monitoare. Oare Judy își lăsase telefonul când ieșise din clădire?

Stomacul i se întoarse pe dos.

- A fost o explozie, îi zise Neil. Alarma de incendiu la asta a reacționat. O diversiune, haos... Judy putea să se piardă ușor în toată agitația. Nu-mi place deloc, spuse Rick.

- Nici mie.

Nu se uită decât o dată la Michael, iar cei doi fugiră spre ușă.

capitolul 26

- Ajutor! strigă Judy încercând să acopere alarma de incendiu, în timp ce lovea cu pumnii în ușă.

Holul din afara biroului era dureros de tăcut, ca și cum clădirea fusese evacuată, iar ea fusese lăsată în urmă.

- Alo!

Se întoarse spre birou și se duse spre telefon tocmai când ușa biroului se deschise.

Fum alb venea dinspre hol.

- Domnișoară Gardner?

- Mitch?

Slavă Domnului că o auzise!

- E un incendiu, haide!

Practic o trase din birou, alergând de la lift spre partea din spate, unde fumul nu părea atât de gros.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu știu sigur. Părea să fie o explozie. M-am întors și te-am auzit țipând.

Ea tuși din cauza fumului.

- Trebuie să ieșim de aici.

Mitch, pe care nu-l considerase niciodată genul eroic, o ghidă afară din birou, pe o scară de care nici măcar nu știa. Fumul umplu scările aproape de etajul trei, dar Mitch continuă să înainteze.

- Nu pare să fie sigur.

- Haide!

Bărbatul înaintă prin birourile de la etajul al doilea și alergă prin fum. Îi dădu un material să-și acopere gura ca să nu inhaleze fum.

Se mișcau în ceea ce păreau să fie cercuri. Judy găfâia, iar asta o făcea să tușească. Materialul nu prea filtra fumul. Fiecare respirație părea mai dificilă decât cea dinainte.

- Trebuie să găsim scările!

Judy era amețită.

- Pe aici!

Doar că în acea direcție nu erau scările. Cel puțin nu credea asta.

Strânsoarea lui Mitch pe brațul ei era puternică și mai amenințătoare decât se așteptase de la un curier timid.

Își dădu materialul la o parte de pe buze.

- Trebuie să o luăm în partea cealaltă.

Mitch o trase după el.

- Mitch!

Judy nu știa că ar fi fost o ieșire în direcția pe unde o luase el.

- Știi pe unde merg, Judy!

Vocea lui furioasă o făcu să tresară. Suna familiar. Ea ezită și observă cum fumul începea să se disperseze. Inspiră prin material și se uită la el.

„O față de pernă?”

Înghetă și se eliberă din strânsoarea lui Mitch.
El se întoarse, o privi, iar Judy știe.

Îl făcu să creadă că avea să fugă, dar se întoarse și-l lovi cu cotul în piept, apoi fugi. O perdeă de ceață îi umplu vederea tocmai când fu pusă la pământ.
- Proasto!

Rick și Michael ajunseră odată cu presa.

În fața clădirii, angajații se adunaseră în grupuri, fiind mult prea multe fețe greu de recunoscut de la fiecare etaj. Pompierii intrară în clădire cu furtunurile. Ieșea fum din ce părea să fie etajul al treilea, din partea de vest a clădirii. Biroul lui Judy era mai sus cu câteva etaje, spre est.

Michael se învârti pe loc.

- O vezi?

Rick se uită peste capetele oamenilor adunați.

- Nu.

- O să mă uit acolo.

Michael arată spre o mulțime care stătea pe partea cealaltă a străzii.

- Bine.

Fratele ei fugi, iar Rick se uită în jurul lui după o față familiară.

Poliția începu să vină și să îndepărteze oamenii de clădire, însă Rick tot nu o văzuse pe Judy. Când văzu în sfârșit o față familiară, o prinse pe Nancy de braț și o întoarse.

- Nancy?

- E o nebunie! spuse ea, întorcându-se spre clădire.

- Ai văzut-o pe Judy?

Nancy clătină din cap.

- Nu. Am auzit explozia și am fugit. Era haos înăuntru!

- Unde a fost explozia?

Ea arată spre fum.

- La al treilea sau al patrulea etaj. Nu la noi.

Măcar știa ceva.

- Dacă o vezi pe Judy, să-i spui că sunt aici!
Pierdu atenția lui Nancy când se auzi a doua explozie, la câteva etaje deasupra etajului patru, care zgudui clădirea și îi puse din nou pe oameni pe fugă.
Prin mulțimea de oameni, Neil alerga spre el. Arăta ca un apărător care își făcea drum printre fundași.
Rick nici nu așteaptă să-l întrebe.
- Nu am văzut-o.
Din spatele lor, Michael se alătură.
- Șeful ei nu a văzut-o plecând.
Politia venea din spatele lui Neil. Probabil ca să-i mute. Își lovi prietenul cu un cot.
- Distrage-le atenția, mă duc înăuntru!

Nu era deloc grea aruncată peste umărul lui și lipsită de viață în timp ce Mitch își ascundea drumul cu canistre de fum și bombe bine planificate. Și când se gândea că armata nu-l considerase apt. Ce nemernici!

Drumul care conecta clădirile era un coridor abandonat din parcare subterană. Dacă oamenii străzii ar fi aflat de existența lui, ar fi fost plin de gunoi și de miros de urină. Dar vagabonzii din zonă nu știau că era acolo. Dar el știa.

Dădu jos bagajul din spate și deschise ușa spre coridorul gol al clădirii adiacente. O aruncă pe Judy peste umăr și o luă pe coridor.

După cum arăta camera veche în care era boilerul, fusese abandonată în urmă cu cel puțin un deceniu. Spațiul era perfect. Zgomotul de la canalul vechi, unde se aflau ventilația mai nouă și sistemul de încălzire, îneca o mare parte din zgomotul care avea să vină din cameră. Dar nu trebuia să-și facă griji pentru asta. Clădirea în care lucra Judy avea să fie evacuată și, cum începea weekendul, nu aveau să fie angajați care să dea peste ei.

O puse pe grămada de păături pe care o așezase acolo mai devreme, atent la cap, dar numai pentru că nu voia să-și strice plăcerea de a o ucide prea devreme. Așteptase cu nerăbdare de săptămâni întregi.

Efectul cloroformului pe care îl pusese pe materialul pe care Judy îl ridicase de bunăvoie la gură începuse să treacă. Nu era pregătit ca ea să fie complet conștientă de locul în care se afla, de faptul că aveau să se distreze, așa că Mitch își găsi micul ajutor și pregăti un mic cocktail pentru invitata lui.

Trase soluția și se așeză lângă ea. Îi găsi vena și o înțepă. Ea tresări, dar Mitch o ținu cu putere.

Judy deschise ochii, iar panica din ochii ei nu avea să fie uitată prea curând.

Mitch îi băgă soluția, scoase acul și îl flutură în fața ochilor ei.

- Ce faci...

Judy bolborosea cuvintele, iar privirea îi era încrețoșată. El îi dădu drumul la braț, care căzu fără vlagă pe coapsa lui.

Își ridică degetele la buzele ei.

- Șșșt!

Judy își lăsă capul într-o parte, dar nu mai putu să-l întoarcă înainte să închidă ochii.

Mitch se ridică, își frecă mâinile și zâmbi.

Meg înaintă prin mulțime, cu Lucas și Dan alături de ea. Tocmai ajunsese acasă când cei doi apăruseră la poarta casei, spunându-i de explozie.

Trebuiră să parcheze la câteva blocuri depărtare de haos și să alerge spre mulțimea formată din poliție și mașinile de pompieri. Se uitară după Judy, dar nu o văzură.

Linia trasată clar de poliție îi lăsa pe oamenii adunați să privească haosul de pe partea cealaltă a străzii.

Mai multe mașini aruncau jeturi de apă pe flăcările care ieșeau dintr-un etaj de mai sus. Presa își așeza camerele de filmat, iar reporterii se aranjau înainte să prezinte.

„Trebuie să fi ieșit.“

Dan o trase de mână și arătă spre o mulțime de oameni și camere de filmat.

-Ăla nu e Michael?

Ușurarea ei dispăru când se apropiară și nu o văzu pe Judy alături de fratele ei. Nu trebui să se uite decât o dată la expresia lui și își întoarse capul spre clădire.

-Nu!

Michael o luă de umeri, iar aparatele din jur le făcură poze.

-Rick e înăuntru și o caută. Neil verifică clădirile din jur, îi șopti el la ureche.

-Știm dacă e cineva prins acolo?

Michael clătină din cap.

-Nu... Din ce am văzut, a fost destul timp ca oamenii de la etajul ei să scape.

-Atunci ea unde e?

Michael o strânse de umăr.

-Prima explozie a fost la un etaj mai jos. A doua a fost aproape de acoperiș.

-Știm ce a provocat explozia?

-Nimeni nu știe.

Un reporter se apropie și le băgă un microfon în față.

-Michael, ai vorbit cu sora ta de când a izbucnit incendiul?

-Pleacă! îi spuse el reporterului.

Dan și Lucas îi flancară.

-Sora ta era azi în clădire? întrebă alt reporter.

-Nu comentăm, spuse Dan, în timp ce se așeză între Michael și reporter.

-Prietenii de-ai voștri? o întrebă Michael pe Meg.

Ea încuviință și se uită dincolo de reporteri, la ce se întâmpla în fața clădirii. Se părea că focul de la etajul de mai jos era sub control, iar toate eforturile pompierilor erau concentrate asupra etajelor de sus.

Deși reporterii încă puneau întrebări, Michael îi ignoră, uitându-se cercetător peste mulțime. Așteptând

minute care păreau ore. Fiecare minut care trecea părea mai apăsător decât cel anterior.

Neil îi găsi și îi trase departe de mulțime.

Se strânseseră lângă o clădire, iar Lucas și Dan dădură reporterii la o parte.

- Sunt deja zvonuri. Poliția crede că exploziile au fost puse.

- Ce? De ce?

- Nu știm. Singurul zvon pe care l-au confirmat a fost că au fost găsite două canistre de fum într-o gură de aerisire și una în parcare.

Meg începu să simtă cum plămânii i se contractă în timp ce o copleși panica, gândindu-se la prietena ei.

- Cineva a făcut asta în mod voit?

- Așa se pare.

În privirea lui se citea nesiguranța. Meg nu-l cunoștea pe bărbat de mult timp, dar mereu părea să-și ascundă emoțiile.

- Oh, nu! Doar nu crezi că Judy...

- Nu trage concluzii!

Meg clătină din cap.

- De ce? Tu ai făcut-o! Trebuie să o găsim!

Ea inspiră adânc, doar ca să își dea seama că îi lipsea oxigenul și se chinuia să respire.

Michael o apucă de umeri și o ajută să se așeze, în timp ce Meg își căută inhalatorul în buzunar. Nu dură mult și îi trecu amețeala.

- Sunt bine, insistă ea.

- Mă duc să văd dacă mai aflu ceva informații, le zise Neil, care se uită la Michael. Sună-i pe Zach și pe Karen!

Îngrijorarea o lovi în stomac. Rick îi găsi și se așeză lângă ea.

- Am ajuns doar până la etajul doi. Tuși. Este prea mult fum.

Toți se uitară la clădire, rugându-se ca Judy să iasă de acolo sau să vină la ei și să-i întrebe de ce erau așa de îngrijorați.

Doar că ea nu veni.

capitolul 27

Senzația de amețeală era urmată de o mahmureală. Singurele mahmureli pe care le trăise Judy fuseseră cele induse de alcool la aproape fiecare experiență din colegiu.

Așa că, atunci când se trezi și o durere o străpunsese în clipa în care deschise ochii, simți revolta din stomac și nodul din gât. Încercă să se ghemuiască într-o poziție fetală și să-și amintească noaptea anterioară, dar își dădu seama că mâinile îi erau legate cu frânghie într-o parte și alta a corpului.

Clipi de câteva ori, încercând să se concentreze. Podea de piatră, mașinării vechi ruginite pe care nu le putu identifica imediat. Sunetul unui ventilator care pompa aer într-un tunel umplea camera altfel tăcută. Nu erau ferestre. Din câte vedea, nu erau nici uși, doar câteva lumini care păreau că aveau să se stingă.

Clătină din cap și încercă să se concentreze asupra becului de deasupra.

Îi fluturase un ac prin fața ochilor, râsese și, pentru o clipă, Judy crezuse că visase, apoi totul se stinsese.

- Dumnezeu!

Era nevoie de ceva efort ca să-și miște capul, iar asta îi provoca dureri. Trase de frânghia care o ținea și-și simți propria neputință. Încă era îmbrăcată, deși răceala podelei i se strecura în oase și o făcea să tremure.

Sau poate că frica avea efectul ăsta.

Contururile duble a tot ce o înconjura începură să devină mai clare. Judy nu-l văzu la început, crezând că poate o lăsase acolo.

Acea speranță dispăru însă rapid când Mitch ieși din umbră îmbrăcat în uniformă militară, cu ghețe și fața pictată ca să se asorteze cu camera întunecată.

Prin machiajul negru cu gri, rânjetul lui îi aduse o licărire în ochi.

Judy își trase corpul departe de el. Observă că nu era legată la picioare, ceea ce-i oferea o oarecare mobilitate.

Încet, pașii siguri ai lui Mitch îl aduseră lângă ea. Îngenunche foarte aproape de picioarele ei.

- Drăguț din partea ta că te-ai trezit, generale.

- Dă-mi drumul!

Bărbatul râse.

- După tot efortul depus ca să te aduc aici? Nu prea cred.

Mitch nu arăta deloc ca puștiul stângace de 20 și ceva de ani care aducea livrări în biroul lor. Nu era nici urmă de nesiguranță pe față sau în postura corpului.

- De ce faci asta?

Mitch clipi de câteva ori, ca și cum întrebarea îl derută.

- Prinde dușmanul! Este mult mai bine decât să-l distrugi.

Fără cuvinte, se ridică din nou, se retrase în colțul camerei înapoi în umbră și pur și simplu se uită la ea.

Oricare era planul lui, nu se grăbea. Se purta de parcă avea tot timpul din lume. Judy se uită din nou prin cameră și nu recunoscuse nimic. Se gândi la magazinul tatălui ei și la coridorul de instalații cu valve și țevi. Doar că țevile pe care le văzu erau mai vechi de 20 de ani. Poate un boiler. Ceea ce însemna că erau la subsolul unei clădiri. După dimensiunea camerei și înălțimea tavanului, se gândi că era un complex mare de apartamente.

Tremură și se întrebă dacă știa cineva de deasupra ce psihopat bântuia la subsol.

Buzele uscate i se lipiră când încercă să le umezească. Nu avusese niciodată de-a face în mod direct cu o persoană cu probleme. Nu era sigură dacă putea să comunice cu el sau nu.

Ochii lui întunecați o priveau din umbră, agitând-o. Poate că asta era scopul lui?

- Mitch? Încercă să-i folosească numele. Te cheamă Mitch, nu?

Bărbatul nu răspunse.

Următoarea dată când inspiră, o luă tremurată. În cameră era frig și din spate se simțea curentul.

- Nu sunt dușmanul tău.

Tăcere.

Apoi auzi un chițait din colțul camerei, urmat de ceva cu picioare mici, care alerga.

"Șobolani."

Genul ăsta de lucruri nu o deranjaseră niciodată, cel puțin nu într-un mod care să o facă să tresară. Dar era întinsă pe jumătate pe o podea rece, fără nici o șansă de a scăpa din acea situație.

Din colț, Mitch începu să râdă, iar Judy știu că lipsa ei de îngrijorare în fața șobolanilor urma să dispară.

Era trecut de ora 22.00. Judy era în mod oficial dispărută.

Rick se plimba ca un animal în cușcă în fața clădirii de birouri, în timp ce detectivii își făceau treaba. Singurele persoane rănite din clădire erau de la etajul unde explodase prima bombă. Acum nu mai exista nici un dubiu că fusese pusă, împreună cu bombele fumigene, în diferite părți ale clădirii.

Toată treaba fusese o diversiune ca să o ia pe Judy. Știu asta din clipa în care auzi de explozie. Acum era un lucru confirmat.

În duba parcată lângă cea a presei se aflau Russell și Dennis, care căutau înregistrări din birou înainte de explozie.

La prima apariție a detectivilor Raskin și Perozo, Neil fu nevoit să-l țină pe Rick.

- Nemernicilor! V-ați petrecut tot timpul acuzând o persoană nevinovată, iar acum Judy a dispărut!

Raskin ridică mâna în aer.

- Toată lumea o caută.

"Pe naiba, de parcă e îndeajuns!"

Dean se apropie și îi dădu pe detectivi din calea lui.

Russell îl strigă pe Rick din dubă.

- Ce ai găsit?

- Astea sunt ultimele minute dinainte de explozie.

Le mai văzuseră, dar nu avuseseră sunet.

Judy stătea cu spatele la camera de filmat și se aplecase peste birou.

Un puști de maximum 25 de ani apăru în ușă.

„Domnișoară Gardner?”

Sunetul era înăbușit.

– Poți să dai mai tare?

Russell îl ascultă.

„Am un pachet pentru domnul Archer.”

Puștiul avea o cutie în mână. Pentru o clipă, se uită în altă direcție.

„E plecat azi, o să-l iau eu.”

Nimic nu părea în neregulă cu conversația.

„Ce s-a întâmplat?”

Vocea dulce a lui Judy îl înfioră pe Rick.

Puștiul sări în spate și își puse mâna la spate. Era emoționat.

„E anxios.”

Rick se uită mai bine. O privi pe Judy ieșind din birou cu pachetul, în timp ce puștiul îi promise că avea să se întoarcă pentru ca ea să semneze pentru pachet.

– Nu văd prea multe aici, Russell.

– Așteaptă!

Nu se vedea nimic în imagini, iar în câteva secunde, se auziră explozia și țipetele oamenilor care reacționau. Luminile pâlpâiau și alarmele de incendiu porniră.

Mitch apăru în cadru în timp ce trecea pe lângă toți oamenii care alergau spre scări. Judy nu se număra printre ei. Nici puștiul.

Rick își încleștă pumnii.

– Derulează înapoi ca să-l văd clar pe tipul ăsta.

– În regulă.

Rick fluieră și-i atrase atenția lui Michael. Îi făcu semn să vină și arătă spre imaginea de pe ecran.

– L-ai mai văzut pe tipul ăsta când ai vizitat-o pe Judy?

Clătină din cap.

– Nu-mi dau seama.

Michael se întoarse și le făcu semn câtorva oameni lângă care stătuse.

Rick o recunoscuse pe șefa lui Judy. Debra Miller stătea ghemuită sub haina cuiva.

Michael îi făcu semn femeii să se uite la ecran.

- Îl știi pe tipul ăsta?

Debra se uită mai atentă.

- Cred că e un curier. Livrează diverse chestii, dar nu lucrează pentru noi.

- Știi cum îl cheamă?

Femeia ridică din umeri.

- Secretara mea se ocupă de livrări.

Oricât de mult nu voia Rick să-i implice pe Raskin și Perozo, aceștia aveau un întreg departament de poliție ca să caute unde el și Neil nu puteau.

- Dean? strigă Rick. Trebuie să aflui cine e tipul ăsta.

Dean stătu lângă Raskin și Perozo în timp ce se uitau la imagini.

- Nu a ieșit din clădire, zise Dean.

- Nici Judy.

„Dacă o să arăt că mi-e frică, o să profite de asta.”

Asta fu evident când bărbatul puse pâine cu unt cu arahide foarte aproape de ea. Îi făcu plăcere să întindă chestia lipicioasă și pe genunchiul ei. De ce alesese să poarte o fustă tocmai atunci?

Nu știa cât era ceasul, dar stomacul îi gemea și îi era greu să-și țină ochii deschiși. Dacă nu ar fi fost teama de a-i închide și nevoia de a face pipi, ar fi adormit de mult.

Primul șobolan luă o bucată de pâine și o trezi imediat. Se încordă și-și lipi spatele de cutia veche din metal de care era rezemată. Din colț, îl văzu pe Mitch mângâind pâine ca și cum era popcorn.

Îndepărtă șobolanul cu piciorul și văzu altul dispus să se apropie pentru mâncare. Primul ei țipăt îi puse

pe fugă, dar al doilea nu făcu decât să îi oprească puțin înainte să găsească mâncarea.

Ochii ei erau ațintiți asupra rozătoarelor care se luptau pentru mâncare când simți ceva atingându-i mâna. Creatura sări, îi ateriză în poală, iar Judy își pierdu cumpătul.

Șobolanul chițăi, picioarele lui mici cu gheare înfigându-i-se în coapsele ei goale. Țipetele ei nu opriră bestia care mirosea mâncarea și alerga în cerc. Un bliț o orbi.

Nemernicul îi făcea poze.

Dar datorită luminii puternice șobolanii alergară în întuneric.

- Perfect, spuse Mitch.

Judy continuă să țipe. Cineva trebuia să fie prin apropiere. Cineva avea s-o audă.

Mitch ridică vocea. Țipă cuvântul *ajutor* cât de tare îl țineau plămânii.

- Chiar crezi că sunt atât de fraier, generale? Te asigur că nu.

Atunci Mitch înaintă, își puse mâinile pe gleznele ei, care erau acoperite de niște ghetе lungi, și o opri să-l lovească. Puse o mână peste untul de arahide și îl întinse pe coapsa ei.

Judy nu putu controla cele câteva lacrimi care căzură, dar nu plânse când el o ciupi de piele.

- A fost doar un joc, zise ea.

Mâna lui alunecă mai sus, iar expresia i se întunecă.

Judy se forță să-l privească, își încleștă dinții și refuză să răspundă.

- Ăsta e un joc, generale?

Își ridică mâna mai sus. Adora tensiunea ei, îi plăcea durerea ei.

Judy inspiră adânc și se forță să se relaxeze. Ba chiar se forță să zâmbească. Privirea lui o căută pe a ei, iar Mitch își opri mâinile între coapsele ei. Judy își încordă degetele în ghetе și nu întrerupse contactul vizual, nedorind să-l lase să vadă teama...

Mitch se retrase, după care îi dădu un pumn. Ea primi pumnul exact cum îi spusese Rick. Gustă sângele care îi curse în gură.

În loc să provoace alt pumn, își fixă privirea asupra unei părți a camerei.

Mitch se ridică și se duse înapoi în colțul lui.

Dean și echipa lui de detectivi sunau la compania de curierat care livra pachete, în încercarea de a afla mai multe despre Mitch.

În timp ce făceau asta, Neil și Rick găsiră un link cu jocul.

Dainty Destroyer era insigna de jucător a unei femei care își spunea Michelle. Abia când Neil și Rick se uitară pe pagina de Facebook unde Michelle vorbise cu Judy până la primul atac, nu găsiră nici o dovadă că Michelle era femeie. Nu avea poze la profil, decât postări aleatorii cu flori și pisici. Mai răspunsese cu un comentariu sau două pe pagina lui Judy când ea postase poze de la absolvire: „Nu știam că Michael Wolfe e fratele tău“.

Răspunsul lui Judy fu simplu: „Șșșt, să nu pomeniști asta în joc“.

- Cât de repede putem să identificăm această persoană? îl întrebă Rick pe Neil.

- Prin canalele potrivite? Luni.

- Și prin canalele nepotrivite?

Dennis avea o cască. Hackerul lor deja se ocupa de asta.

- Acum vedem.

Dean se duse spre dubă.

- Ne lasă înăuntru.

Rick arătă cu degetul în direcția lui Dennis.

- Caută în continuare!

Rick mergea umăr la umăr cu Dennis când trecură de linia poliției și intrară în clădire. Începură cu locul primei explozii. Arăta ca o cameră cu echipament. Monitoare arse, multe cabluri distruse.

- Îți dai seama ce a fost aici?

Rick se uită în sus, observă lipsa camerelor, păși înăuntru și găsi câteva camere arse.

- Supraveghere.

- Deci tipul s-a ocupat mai întâi de camerele de supraveghere.

- Doar că nu a văzut-o pe a noastră.

- Da, spuse Dean, în timp ce mergeau spre scara principală. La etajul șapte, Dean se ținu de balustradă și îi făcu semn lui Rick. Ia-o înainte! Te prind din urmă.

Rick alergă, simți arsura din plămâni și o ignoră când ajunse la etajul lui Judy. Luminile de urgență erau singurul lucru care funcționa, oferind prea puțină lumină unui spațiu pe care îl văzuse numai plin cu oameni.

Intră în biroul lui Judy și stătu exact unde fusese ea când curierul o abordase. Rick se întoarse, le imită conversația și apoi se duse în biroul domnului Archer.

Ușa era deschisă. Rick scoase o lanternă din buzunar și urmă o linie, observând că era ceva pe podea, sub toc. Se aplecă, observă un fragment din metal și căută. Ușa era zgâriată lângă încuietore, la fel ca pragul. Ca și cum metalul de pe podea împiedicase ușa să se deschisă. Rick se uită prin birou și observă pachetul pe care Judy îl luase de la suspectul lor.

Îi auzi pe Dean ajungând în fața ușii.

- Ai grijă! îl avertiză. Se pare că ușa a fost închisă pe afară.

Îndreptă lanterna spre podea pentru ca Dean să vadă.

În timp ce Dean investiga asta, Rick se duse la birou și lumină pachetul.

Îi era adresat domnului Archer, dar nu avea adresă de returnare. Rick băgă un cuțit de scrisori în banda adezivă care sigila pachetul.

Dean se duse lângă el și-și ținu respirația.

Rick deschise cutia și observă mai multe hârtii înăuntru.

Recunoscui o poză cu Judy în rochia roșie și pălăria ei în timp ce urca în limuzină.

- La naiba!

Dean luă un pix de pe birou și împrăștie pozele. Toate erau cu Judy. Mai multe erau tăiate.

Telefonul lui Rick sună, iar el răspunse.

- Spune!

- Avem o adresă.

Rick ieși din birou.

capitolul 28

Rick și Neil ajunseră la proprietatea cu două spații de locuit, împărțite de un gard. Casa din față avea lumini puternice și jucării împrăștiate prin curte. Casa din spate, cea pe care o căutau, părea goală. La câteva secunde după ce se opriră acolo, ajunseră și Raskin și Perozo.

Detectivii lăsară luminile albastre ale mașinii aprinse, în timp ce Rick alergă spre partea din spate a casei. Locul era întunecat și nu se afla nici o mașină pe alee. Ținând arma în mână, Rick arătă spre partea din spate a structurii.

Neil ocoli casa.

- Înapoi, îi spuse Raskin lui Rick, propria armă fiind îndreptată spre pământ.

Neil șopti:

- E întuneric. Nu cred că e acasă.

- Am înțeles.

Rick îl ignoră pe detectiv și puse degetul pe ușă.

- Hei, Mitch? strigă Rick la ușa închisă.

Nu primi nici un răspuns.

- Nimic, raportă Neil. Care sunt șansele să fi pus explozibil aici?

- Care sunt șansele ca Judy să fie înăuntru? întrebă Rick.

Raskin auzi întrebarea lui Rick și arătă spre partea din față a casei, unde o femeie și un copil se uitau pe geam.

- Trebuie să-i scot de aici.

Rick încuviință.

- Du-te!

Peste mai puțin de un minut, familia din casa din față fu scoasă de acolo. Perozo se duse lângă mașina vecinului.

- Nu l-au văzut de azi-dimineață.

„Judy nu e aici.”

- Dă-te în spate, îi spuse lui Neil la microfon. Doar ca să fim siguri.

- Avem nevoie de un mandat de percheziție, zise Raskin din fața casei.

Fiecare minut în care Judy lipsea era prea lung.

- Voi aveți nevoie de un mandat. Apăsă pe clanță, în caz că nu era închisă. Era. Eu nu am.

Rick lovi ușa cu piciorul și o deschise.

Când nici o explozie nu distruse ce era deja cea mai proastă zi din viața lui, Rick intră cu pistolul îndreptat în față. Aprinse lumina și îngheță pe loc.

Judy era peste tot.

Imagini lipite, capsate, împrăștiate prin cameră.

- La naiba! îi auzi pe Raskin în spatele lui.

Mitch Larson locuise în garajul transformat numai câteva luni, potrivit chiriașilor din casa din față. Nu dădea petreceri, venea la ore ciudate, dar niciodată nu părea să aibă pe cineva prin apropiere, așa că vecinii lui nu îi acordau multă atenție.

Faptul că Judy era pe fiecare perete, pe fiecare suprafață îi arătă lui Rick cât de bolnav era de fapt bărbatul care o avea pe soția lui. De asemenea, asta îi dădu speranță că ea încă trăia. Pentru că, oricât încerca să ignore orice posibilă emoție care semăna cu suferința, aceasta atârna deasupra lui ca un nor. Statistic, Judy era deja moartă.

Când avu acest gând, îl alungă.

„Rezistă, iubito! Vin.”

Erau mai aproape. Deși Judy nu era în spațiul închis al lui Larson, erau mai aproape de a-l cunoaște pe bărbatul care o avea.

Poliția umplu locul, iar luminile străluceau în fața reședinței.

Mai multe imagini îi apăreau în minte, poze cu Judy și cu cuvântul *general* scris peste ele, imagini cu casa ei, cu clădirea unde lucra. Erau câteva poze chiar și cu ea în fața casei lui Zach și Karen, făcute în noaptea evenimentului de strângere de fonduri. Poze făcute cu un aparat de fotografiat personal, nu printate dintr-un ziar local sau dintr-o revistă de bârfe. Deci Mitch o supraveghease de atunci.

Imagini cu ea înainte să vină în California erau luate de pe internet. În majoritatea apărută și Michael și erau făcute de presă.

Pozele cu clădirea de birouri îi atrase atenția. Acestea nu o includeau pe Judy, ci doar clădirea. Nemernicul făcuse poze chiar și locului unde o atacase prima oară. Întrebarea era dacă le făcuse înainte sau după ce o atacase.

În fața casei lui Mitch, Dennis și Russell erau în dubă cu Neil, toți încercând să obțină informații despre Mitch Larson.

Privirea lui Rick se opri asupra unei poze cu Judy și Mike în fața unei cafenele aflate aproape de biroul ei. Ea nu purta hainele cu care plecase în acea zi, deci poza fusese făcută probabil cu mult timp înainte. Auzi vocea lui Neil în ureche.

- E un soldat aspirant.

Informația nu-l surprinse.

- Cât de aspirant? Întrebă el în microfon, ignorându-i pe detectivii care căutau amprente și făceau poze.

- S-a înrolat numai ca să simtă înțepătura respingerii peste șase luni. Armata. A avut un episod psihotic în timpul unui antrenament.

Neil îi dădu informațiile fără emoție.

Rick își mută privirea de la fotografii.

- Ce fel de episod?

- A înfruntat un ofițer superior. Femeie. A făcut o serie de teste și a fost lăsat la vatră.

- Neonorabil.

- Cum altcumva?

- Ce mai știm? Rick reveni la imagini, știind că era ceva acolo. Trebuia doar să-l găsească. Însă erau poze de la podea până la tavan, iar multe erau tăiate, în timp ce altele aveau sânge uscat pe ele.

- E nebun, nu prost. A excelat la spionaj și detalii. Primul indiciu că era dezechilibrat a fost dorința de a ajunge aproape de dușman. Armele nu sunt punctul lui forte.

Rick se gândi la cicatricile de pe brațul lui.

- Îi plac cuțitele.

- Da.

Rick știu că un drum la dentist era inevitabil, având în vedere cât scrâșnea din dinți.

- Apropie-te de dușmanul tău! Simte-i durerea, frica! Neil așteaptă o secundă, poate două.

- O s-o găsim, Smiley.

Și mai multe imagini cu clădirea cu birouri umpleau peretele din dormitorul lui Larson. Nemernicul dormise acolo și își imaginase ce îi făcea lui Judy acum.

Nu avea de gând să o aducă înapoi aici.

Camera era plină cu imaginea lui Judy. Unele erau făcute la casa din Beverly Hills, unde chiar și acum frații și prietenii ei așteptau vești despre starea ei.

Era trecut de 3.00 dimineața, așa că nu mai era nimeni la birou, cu excepția pompierilor și a poliției care avea să păzească locul până la răsărit. Până când autoritățile puteau să investigheze locul dintr-o perspectivă nouă. Nici unul nu căuta o soție dispărută.

Numai Rick își căuta soția. Femeia cu care se căsătorise și pe care jurase să o protejeze.

Gândul că îi putea spune tatălui ei că nu o găsisese la timp îl măcina. Gândul că Judy era întinsă undeva lipsită de viață, că avea s-o găsească moartă și abuzată.

Rick închise ochii și expiră lent.

„Nu!”

Deschise ochii din nou, ignoră zgomotul din jur și se concentrează. Peretele din dormitorul lui Larson avea imagini cu Judy peste tot. Rick privi dincolo de femeia pe care o iubea, la lumea din jurul ei.

Clădirea apărea în multe poze.

Parcarea. Goală. Murdară.

Biroul.

Încăperi goale din ciment și mizerie. Fiecare a zecea imagine era un spațiu abandonat. În multe erau poze cu Judy decupată și stând în acel loc.

Tăiată.

Însângerată.

Rick își atinse dispozitivul din ureche.

- E vreun subsol în clădirea în care lucrează Judy?

Peste câteva secunde primi răspunsul.

- E o clădire nouă. Nu are subsol.

Raskin îl bătu pe Rick pe umăr, iar el tresări.

- Îți datorez niște scuze.

Rick îl fixă cu privirea.

- Îmi datorezi mai mult de atât.

Raskin încuviință și reveni la imaginile din cameră. Amândoi le studiară ca s-o găsească. Rick simțea asta.

Dean stătea în colțul camerei, iar epuizarea i se citea în ochi. Nu făcuseră decât să bea cafea proastă și să caute ceva. Orice.

- Rick?

Vocea lui Neil păru să aibă o urmă de speranță.

- Ce e?

Cei din jurul lui, inclusiv Raskin, se întoarseră spre el.

Rick își ținu mâna la ureche, ca să fie clar că vorbea la microfon.

- Ce e? repetă el mai calm.

- Clădirea adiacentă are un subsol. Două etaje sub structura principală.

Rick așteptă cu sufletul la gură.

- E abandonat, izolat. În plus, se ajunge ușor prin parcarea subterană.

Speranța din pieptul lui Rick crescuse. Se uită din nou prin cameră și nu-și putu controla zâmbetul. Se întoarse și făcu câțiva pași, dar îl opri Raskin. Bărbatul îl fixă cu privirea.

- Știi ceva.

Lui Rick îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Iar tu îmi ești dator.

Tensiunea din maxilarul detectivului era palpabilă.

- La naiba!

Pentru o clipă, Rick nu crezu că bărbatul avea să-l lase să plece fără să spună nimic.

- Uită-te în jur! Răspunsul e aici.

- Spune-mi, îi ceru Raskin.

- Am nevoie de cincisprezece minute.

Raskin îl fixă cu privirea.

- Ești căsătorit? întrebă Rick.

Raskin îl lăsă să plece și arătă spre ușă.

- Ieși de aici, Evans! Te sunăm când avem ceva nou.

Semnul scurt făcut de Rick cu capul trebuia să fie de ajuns. Își lăsă capul în jos și ieși pe ușă. Apoi alergă până la duba care îl aștepta.

Neil îi dădu lui Rick o armă când închise ușa dubei.

- Nu au ieșit din clădire.

Drumul înapoi spre Westwood fu cel mai lung din viața lui.

- Trebuie să merg la baie.

Nevoia fizică era mai puternică decât nevoia de tăcere. Șobolanii își pierduseră interesul după ce blițul aparatului de fotografiat îi speriasse.

Se părea că îl trezise pe Mitch cu cuvintele ei.

- Crezi că prizonierii de război le spun răpitorilor lor de nevoile lor fiziologice?

Judy încercă să-și mențină o expresie neutră.

- Nu e nici un război, Mitch. Asta e ideea ta de distracție. Și eu trebuie să fac pipi. Vestea bună pentru tine e că lipsa de mâncare și apă înseamnă că o vreme nu va mai trebui să fac asta din nou.

Mitch rânji și ridică sticla cu apă la buze.

Judy își pierduse de mult timp abilitatea de a saliva. Din cauza fumului din clădire și a cloroformului pe care încă îl avea în organism, avea gura cât se poate de uscată.

Se părea că vorbele ei nu aveau nici un efect asupra lui. Ea închise ochii și încercă să ignore nevoia.

- Ce faci? întrebă Mitch.

Ea ținu ochii închiși.

- Încerc să-mi fac nevoile având public. Nu am mai făcut asta de când aveam trei ani.

Mitch porni spre ea.

Ea refuză să se uite la el când se întinse spre mâna ei stângă, desfăcând nodul frânghiei. Judy își mușcă buza de jos și refuză să răspundă.

Primul scop era să scape de frânghie, al doilea să plece. Nu-și aminti să fi avut o nevoie atât de intensă vreodată, dar acum o simțea.

Mitch o apucă de încheietură, apoi scoase frânghia de pe brațul drept. Circulația îi gâdilă brațele în timp ce Judy lăsa mâinile în jos.

- Dacă sari la bătaie, o să te tai, o amenință el.

Ea simți lama la gât. Oricum avea s-o taie la un moment dat.

- Nu am nevoie decât la toaletă, Mitch.

Bărbatul o trase de brațe și o ridică în picioare, dar Judy se împiedică și îi simți cuțitul împungând-o în braț. Mușcătura lamei o făcu să scâncească și să se dea în spate.

Mitch îi legă o mână de o țevă aflată la câțiva metri depărtare de locul în care stătuse în ultimele ore. Apoi făcu un pas în spate, dar continuă să o privească.

- Te uiți.

- Obişnuiește-te cu asta! Fața mea e ultima pe care o s-o mai vezi.

Judy înțelegea asta - dacă avea să fie așa cum voia el. Ea ocoli boilerul vechi și se lăsă pe genunchi în colț. Se gândi la excursiile la cabană - să meargă cu cortul

și să-și facă nevoile în pădure erau doar o parte din experiență. Îi era dor de cabană, de familia ei. Lui Rick i-ar fi plăcut acolo, în munți, deasupra casei ei din copilărie.

Mai mult ca sigur el o căuta. Probabil își ieșise din minți încercând s-o găsească.

Familia ei era îngrijorată, temându-se că greșise față de ea.

Ea reuși să-și golească vezica și stătu ghemuită într-un colț mult timp după ce terminase. Dacă voia să-l mai vadă pe Rick vreodată, să-și vadă familia din nou, trebuia să fie mai isteată decât Mitch.

El avea un cuțit.

„E mai ușor să fugi de cuțite decât de un glonț.”

Cuvintele lui Rick îi răsunară în minte.

Mitch era nebun. Nu putea să comunice cu nebunii. Însă putea să observe acțiunile, motivațiile și intențiile lui.

- Ai terminat? întrebă el, în timp ce făcu câțiva pași spre ea.

Dacă voia să facă totuși ceva ca să se salveze, trebuia s-o facă atunci când nu era legată la mâini. Când nu era drogată. Înainte să fie prea slăbită ca să facă asta.

Venise momentul.

Încercă să pară decisă când el îi scoase frânghia de pe braț și se întoarse acolo unde stătuse în ultimele douăsprezece ore.

Tocmai când credea că exista o cale de scăpare, Mitch o surprinse.

- Apucă bara aia! îi ceru.

Bara spre care arăta era deasupra capului ei și abia ajungea la ea.

- De ce?

Mitch își pierdu răbdarea.

- Fă-o!

Vocea lui răsună în încăpere.

Ea tresări, neștiind dacă trebuia să îl asculte sau să riposteze.

Mitch se apropie, iar Judy se întinse spre mână legată, avea degetele reci din cauza frânghiei ce o strângea și nu reuși decât să-și zgârie degetele înainte ca Mitch să ajungă lângă ea. Când dădu cu piciorul, ea îi atinse ghetetele sau lavi în gol, ceea ce nu-l încetini.

Judy se opri când cuțitul lui trasă o linie pe gâtul ei. Fiecare inspirație întâlnea lama.

- Apucă bara aia afurisită, generale!

Dorința ei de a se ghemui și de a-și proteja corpul o împiedică să-l asculte.

Bărbatul înclină cuțitul, astfel încât numai vârful era lipit de gâtul ei. El împinse vârful ascuțit. Corpul lui o lipi de boiler.

- Mă testezi.

Mitch mișcă lama, tăind mai profund.

Judy închise ochii și ridică mână, prinzând bara.

Bărbatul îi legă funia de încheietură, apoi o legă de bara de deasupra capului ei. Sângele care i se scursese spre vârful degetelor dispăru. Mitch îi apropie mâinile. Judy stătea aproape pe vârful degetelor, atârna. Nu știa ce avea să cedeze mai întâi - încheieturile sau umerii.

Nimic din ce o învățase Rick despre autoapărare nu aveau să funcționeze în situația aceea.

- Nu e mai bine?

Vocea lui Mitch deveni mai ascuțită. Atunci Judy își dădu seama că bărbatul folosea aceeași voce când livra pachete. Vocea lui fermă era mult mai tăioasă. Cu toate astea, Judy avea să se blesteme pentru restul vieții ei scurte că nu-și dăduse seama. Pentru că nu știuse că el era bărbatul care o atacase în parcare subterană.

Judy își privi mâinile care se țineau de bară. Una alunecă și simți presiunea asupra mușchilor.

- Nu-ți place. Mitch își înclină capul într-o parte. Iar eu credeam că nu o să te deranjeze să stai puțin în picioare. Podeaua e rece.

Judy încercă să nu-și arate frica, dar știa că eșuase.

Mitch se dădu în spate și o privi ca și cum era o pictură pe perete. Își scoase telefonul din buzunar și îl îndreptă spre ea.

- Ce zici de un zâmbet?

- Du-te naibii!

Mitch îi făcu cu ochiul.

- Nu încă, dar în curând.

Ea se încordă.

- Acum zâmbește!

Lui Judy îi alunecaseră mâinile de pe bară și încercă să se prindă. Se ridică pe vârfuri și mai mult și reuși să se prindă din nou de bară.

Mitch se apropie.

- Hai să vedem dacă reușesc să te conving să zâmbești!

Ea se concentrează asupra cuțitului lui, pe care Mitch îl plimbă pe sub cămașa ei și începu să-i taie nasturii. Judy scânci, iar el continuă să-i taie nasturii, până când pieptul ei îi fu expus privirii și lamei.

- Ești pregătită să zâmbești, generale?

Mitch se dădu în spate și ridică din nou telefonul.

Lacrimi îi curgeau pe obraji în timp ce-și forța un zâmbet.

Blițul o orbi.

Mitch se uită la poză.

- Nu e mai bine?

Întoarse telefonul ca să-i arate poza. Imaginea nici măcar nu mai arăta ca ea. Urme de mascara îi pătau obrajii, în timp ce maxilarul îi era umflat și învinețit, iar pe gât avea picături de sânge. Părul îi era încâlcit, pielea palidă și arăta ca o carcasă atârănătoare, cu o caricatură pe post de zâmbet.

Bărbatul se uită la pozele din telefon, apoi o fixă cu privirea, pierdut în gânduri.

Fiecare secundă părea ore întregi.

Judy îndoii un genunchi, încercând să găsească ceva în spatele ei de care să se rezeme și să mai scape de presiunea din brațe.

Bara de deasupra ei scârțâi și îl scoase pe Mitch din transa în care intrase.

- Nu poți să scapi, îi spuse el.

- Nu-mi mai simt brațele.

Bărbatul pufni ca un copil de doi ani.

- Ei bine, nu ne permitem așa ceva.

Cuțitul îi alunecă pe mânecă, expunându-i brațele.

Se uită la opera lui de mai devreme și trasă marginile cicatricii cu cuțitul. Judy încercă să se retragă, în timp ce el se asigura că ea își simțea brațele.

Mitch râse, iar ea țipă la fiecare tăietură.

capitolul 29

Neil și Rick coborâră în grabă din dubă înainte ca aceasta să se oprească. Ochelari de noapte, radar care depistează căldura. Aveau tot ce le trebuia ca să intre fără zgomot și să-și găsească ținta. Bine că era întuneric afară, altfel ar fi părut la fel de nebuni ca individul care o răpise pe Judy.

Începură cu parcare subterană, unde găsiră intrarea în clădirea adiacentă și deschiseră cu ușurință încuietorea. Fără să scoată un cuvânt, înaintară pe holul scurt înainte să găsească scările care duceau în jos. Un semn pe care scria „Nu intrați!” era lipit pe ușă, dar era evident că ușa fusese deschisă de curând. Cineva chiar unse balamalele cu ulei, ca ușa să nu facă zgomot.

Rick apăsă pe viziunea cu infraroșu, iar holul din față lui îi oferă o priveliște verde a subsolului gol. Zgomotul ventilatorului le însoți pașii. Prima răscruce din hol îi separă. Fără să spună nimic, Neil o luă la dreapta, iar Rick continuă în față, mai aproape de ventilatorul zgomotos.

O ușă din stânga lui îl făcu să se oprească. Încuietorea ruginită și balamalele neunse îl făcură să meargă mai departe. Coridorul o lua spre stânga. Fără să aibă o direcție, o luă pe acolo și găsi o cameră de depozitare plină cu scaune vechi, birouri și diverse ustensile

pentru birou. Spațiul era prăfuit, fiind evident că nu fusese folosit.

Singurul lucru că trecuse cineva pe acolo erau șobolanii din colțuri.

Se întoarse pe hol și continuă să meargă spre ventilator.

Neil îi șopti:

- O iau spre nord-est.

- Am înțeles.

Fiecare pas din subsol era o doză în plus de dezamăgire. Dacă Judy nu era acolo, unde se afla? Rick alungă disperarea ce îl cuprinse. „Haide, Judy!”

Rick ajunsese la ce părea să fie capătul clădirii. O săgeată era îndreptată spre camera cu boilerul. Țipătul ascuțit al lui Judy îl umplu de teamă și ușurare.

O luă la fugă, trăgând piedica armei.

Judy nu era sigură dacă adrenalina pură sau teama fără margini îi dăduse putere, dar, când Mitch se îndreptă spre ea cu cuțitul, hotărât să o rănească și mai mult, ea prinse bara de deasupra capului și își îndoi brațele, așa cum făcea când se antrena.

Îndoi și genunchii și îl lovi în piept. Bărbatul se împiedică și se dădu în spate, iar ea îl lovi cu ambele picioare îndreptate în față, țipând.

Mitch căzu, în timp ce sângele îi curgea într-o parte a feței.

Țeava de deasupra ei începu să cedeze, iar Judy încercă să se elibereze.

Mitch se ridică în picioare tocmai când bara cedă, aruncând-o pe jos. Sângele îi curgea pe brațe.

O masă încețoșată se îndreptă spre ea, punând-o la pământ.

- O să regreti asta!

Mitch o strânse atât de tare încât se chinui să respire.

- Dă-i drumul!

Judy aproape că nu recunoscuse vocea lui Rick.

Dintr-odată, Mitch o trase în fața lui și o ridică în picioare, cu cuțitul la gât. Măinile ei le prinseră pe ale lui, ca să-l împiedice s-o omoare.

Arma lui Rick era îndreptată direct spre ei, iar omul care o ținea avea o privire letală.

- O so-tai!

Privirea verde minunată a lui Rick o găsi pe a ei. Încrederea ei în el nu se clinti.

- Împușcă-l! îl rugă ea.

Mitch o trase mai aproape și se ascunse în spatele ei.

- O să riști să-ți omori propria soție?

Mitch se duse în partea din spate a încăperii. Judy habar n-avea dacă acolo era vreo ieșire sau nu. Arma lui Rick le urmărea fiecare mișcare. Privirea i se mută de la ea și se opri asupra lui Mitch.

- Trage!

Tensiunea din mâna lui Mitch era atât de mare, încât Judy știa că nu ar fi supraviețuit tăieturii.

Zgomotul din spatele lui Rick îl făcu pe Mitch să se oprească.

Judy îl trase de braț, rugându-se să aibă destulă putere, și își înclină capul ca să-l expună pe cel al atacatorului.

Zgomot fu asurzitor. Bărbatul din spatele ei căzu, aproape trăgând-o după el.

Judy fugi direct în brațele lui Rick.

Rick o ținu strâns în brațe pe Judy.

În spatele lui, Neil și detectivul Raskin se apropiară. După cum arăta corpul lui Mitch, se părea că fusese lovit de mai multe gloanțe.

Rick o îndepărtă pe Judy ușor și îi verifică ambele brațe și corpul.

- Ai fost nimerită?

Ea își privi hainele răvășite și clătină din cap.

- Nu.

„Slavă Domnului!”

O luă din nou în brațe, iar mâinile ei se înfășurară blând în jurul taliei lui.

- Avem nevoie de o ambulanță, îl auzi pe Raskin spunând la telefon. Și de medicul legist.

Neil îi puse o mână pe umăr.

- O să sun familia.

- Spune-le că sunt bine, șopti Judy. Am doar câteva tăieturi.

Se îndreptară spre coridor. Detectivul Raskin își dădu jos jacheta și i-o înmână lui Rick să i-o pună lui Judy pe umeri. Fără să spună nimic, Rick o scoase pe Judy afară din subsol, purtând-o în brațe departe de acea închisoare.

- Toate acuzațiile au fost anulate.

Dean le dădu vestea luni după-amiază.

Judy îl prinse pe Rick de mână peste masă și o strânse. Întreaga ei familie se mutase în celelalte camere.

Judy nu voia să vorbească despre răpire sau despre bărbatul responsabil pentru asta în fața părinților ei. Tot ce se întâmplase fusese destul de traumatizant pentru toți.

- Știm de ce m-a ales pe mine?

Ea și Rick aveau teoriile lor, dar nimic nu fusese confirmat.

Dean se uită la Rick, apoi la ea.

- Cât de mult vrei să auzi?

- Tot, îi zise ea. Acum nu mai poate să mă rănească.

Nu, Mitch Larson nu avea să mai rănească niciodată pe nimeni.

- Sunt sigur că Rick ți-a spus de poze.

Judy nu-și putea imagina pozele cu ea peste tot în casa bărbatului, nici măcar după ce Rick îi spusese despre asta.

- Da.

Rick îi oferi un zâmbet de încurajare.

- Alături de poze erau povești lungi, în care te învinovătea pentru că fusese dat afară din armată.

- Dar...

- Bineînțeles că nu ai avut nimic de-a face cu asta, spuse Dean. Iar în scrisorile lui a folosit numele tău și pe cel al femeii ofițer cu care avea o problemă. Avea pagini întregi cu notițe din acel joc online. Avea trei conturi, inclusiv pe cel al femeii cu care te-ai împrietenit pe Facebook.

Judy se gândi la profilurile acelea când Dean enumeră numele pe care le folosisese Mitch Larson. Totul începea să aibă legătură și îi ducea direct la ea.

- Deci când l-am bătut la joc, și-a găsit ținta, concluzionează Judy.

- Așa se pare.

Ea închise ochii.

- Cât de stupid și naiv din partea mea!

Rick îi ridică mâinile la buze.

- Nu a fost vina ta.

- Știu. Dar i-am ușurat situația. Își îndreptă atenția spre Dean. Cât de repede pot să-mi șterg profilurile de pe internet?

- Detectivul Raskin lucrează cu departamentul de internet ca să facă copii ale dosarelor. Ar mai trebui să dureze câteva zile.

- Vreau să dispară totul de pe internet. Gata cu jocurile online! Chiar dacă Monopoly e plictisitor, măcar e sigur.

Dean se ridică de la masă și dădu mâna cu Rick.

- Dacă ai nevoie de ceva, știi unde mă găsești.

Judy îl îmbrățișă.

- Mulțumesc pentru tot.

- Ai grijă de tine! îi spuse el înainte să plece.

Fu nevoie de o lună pentru ca familia să revină la viața normală. Părinții ei n-ar mai fi plecat dacă n-ar fi fost promisiunea unei vizite în Utah de Ziua Recunoștinței și de Crăciun. Judy se întâlni cu Debra Miller după ce îi plecă familia.

Se așezară la masa din bucătăria lui Michael, bând cafea.

- Aș vrea să te întorci, îi zise Debra.

Judy zâmbi.

- Sincer, nu știu dacă pot.

Era mai puternică decât crezuse că avea să fie, dar să intre înapoi în birou...

Debra bătu cu unghiile ei perfecte în cană.

- Nu o să mă prefac că știu ce simți. Așteaptă să treacă sărbătorile înainte să-mi dai un răspuns.

- Sunt doar o internă, îi aminti ea. Nu trebuie să te simți vinovată pentru ce s-a întâmplat.

Debra râse.

- Nu mă simt. Conversația asta nu e alimentată de vinovăție. Îmi plac desenele tale și îmi place pasiunea ta. José a fost promovat și avem nevoie de cineva care să-l înlocuiască. În plus, te-aș vrea prin preajmă ca să ajuți cu proiectul din Santa Barbara.

- Îmi oferi un loc de muncă?

- Îți ofer o oportunitate. Debra bău din cafea. În plus, am observat bărbații delicioși cu care te înconjori. Îi făcu cu ochiul.

Debra Miller era o femeie foarte atrăgătoare, cu picioarele pe pământ. Judy se îndoia că îi era greu să caute companie masculină.

Ea o conduse afară din casă tocmai când Rick parca. El își scoase casca și o atârnă de ghidon. Dădu mâna cu Debra.

Șefa ei se uită peste umăr și ridică din sprâncene.

- Înțelegi ce spun?

Judy râse, iar Rick zâmbi, deși ea știa că nu înțelesese gluma.

- Sună-mă după 1 ianuarie, îi zise.

- Așa o să fac.

Judy și Rick o priviră plecând, apoi intrară în casă.

- Despre ce a fost vorba?

Ea clăti cănile și le puse în mașina de spălat.

- Mi-a oferit un loc de muncă.

- Serios?

- Da.

- Ce vrei să faci?

Ea ridică din umeri.

- Nu știu. Am răgaz până în ianuarie să iau o decizie. Rick o luă în brațe și o sărută pe creștetul capului.

- Ar fi norocoasă să te aibă.

Rick mereu spunea genul acesta de lucruri.

Aveau o rutină confortabilă. Meg mutase biroul înapoi în casa din Tarzana, în timp ce Rick stătea în casa lui Mike împreună cu Judy. Dar Michael tocmai termina cel mai recent film și avea să se întoarcă acasă pentru câteva săptămâni. Era momentul să se gândească unde aveau să se mute Judy și Meg.

Era momentul să determine longevitatea relației ei cu Rick. Îl iubea, dar nu putea să riște să-i mărturisească ce sentimente avea. După tot ce se întâmplase, nu avuseseră timp să-și analizeze viața împreună - sau separat.

Din punct de vedere emoțional, nu era sigură că era pregătită să se gândească la o viață fără el. Spre meritul lui, nu pomenise niciodată că ar fi vrut un drum diferit decât cel pe care se aflau.

Rick o sărută scurt.

- Plecăm într-o jumătate de oră.

- Da?

- Da, avem o întâlnire. Nimic extravagant.

Ea îl fixă cu privirea.

- Atunci trebuie să ne pregătim.

Treizeci de minute mai târziu, plecară de acasă cu Ferrariul lui Michael.

- Știi, la un moment dat fratele meu o să-și vrea mașina înapoi.

Rick râse.

- Știu. Înseamnă că va trebui să mă urc în spatele volanului cât de des pot.

Vorbiră despre trafic, de oferta ei de muncă, despre ce se întâmpla cu Zach și Karen și adolescentul care ajunsese în casa lor cu o lună în urmă. Când Rick opri în stația trenului care ducea spre Getty, Judy bătu din palme ca un copil.

- Ți-ai amintit!

Rick o ajută să coboare din mașina joasă.

- Nu te aștepta să-i știu pe artiști. Dacă mă duci la Rock and Roll Hall of Fame, sunt al tău.

Judy se ghemui la pieptul lui în timpul scurtei călătorii spre vârful dealului.

- Nu arta îl face special pentru mine. Clădirea e cea care îmi place.

Și așa era. Tavan arcuit, verande, unghiuri și curbe infinite, care subliniau orice voia să evidențieze muzeul. Îl plimbă de la un capăt la altul, arătându-i tot ce vedeau ochii ei și ai lui, nu.

Soarele începea să apună, iar Rick o trase spre o masă cu două scaune, cu vedere spre oraș.

- Ce e asta? întrebă ea.

Rick trase unul din scaune, îi luă geanta de pe umăr și o puse jos.

- Chiar dacă nu știu nimic despre artă, am stil.

- Asta e pentru noi?

Ea se uită în jur și văzu un chelner în apropiere. Soarele apusese, dar nu complet.

- Iubito, cunoaștem niște oameni puternici. Îi pot ruga să tragă de niște sfori.

Chelnerul se apropie și le umplu paharele cu vin.

Rick îl ridică pe al lui.

- Pentru noi!

Judy zâmbi și ciocni paharul de al lui, dar nu bău.

- Rick?

El ridică un deget în aer, făcându-i semn să tacă.

- Toată ziua mi-am făcut curaj pentru momentul ăsta, așa că vreau doar să mă ascuți.

Rick se foia și își puse telefonul jos.

Judy făcu și ea același lucru. Era minunat să-l vadă pe Rick emoționat, mai ales că era mereu atât de încrezător în tot ce făcea. Această latură a lui o ducea cu gândul la tinerii care îi dădeau mere profesoarei lor preferate.

Privirea lui verde o întâlnește pe a ei.

- Te iubesc.

Zâmbetul de pe fața ei dispăru, iar ochii i se umplură de lacrimi.

- Gândul unei vieți fără tine mă întristează. Aproape că te-am pierdut de două ori și nu pot... nu pot să te pierd din nou.

Ea își șterse o lacrimă de pe obraz și continuă să asculte.

- Vreau inelul meu pe degetul tău și tot ce vine la pachet cu a fi soțul tău pe viață. Vreau perioadele bune, perioadele rele, deși ar fi drăguț să fie mai puține din cele rele măcar pentru o perioadă. Vreau o ipotecă și o mașină de familie. Vreau toate astea cu tine.

Ea se șterse cu ambele mâini la ochi.

- Oh, Rick!

Judy ocoli masa și se așează în poala lui. Îl sărută.

- Și eu te iubesc. După toate greutățile prin care am trecut, nu mă sperie prea multe, dar, când mă gândesc la viața mea fără tine, mă simt goală. Vreau să-ți arăt orașelul ridicol de mic în care am crescut, să te prezint tuturor rudelor mele sărite de pe fix.

- Sărite de pe fix? întrebă el zâmbind.

- Poate că *diferite* e un cuvânt mai bun. Ea se gândi la mătușa ei Bella. Mă rog, poate puțin sărite de pe fix.

Rick râse.

- Ți-am întâlnit părinții. Nu sunt speriat.

- Nici eu. Nu cu tine, nu când vine vorba de noi.

Rick o luă în brațe.

- Asta e un da?

- Ai pus vreo întrebare? îl tachină ea.

- Căsătorește-te cu mine!

- Tot nu e o întrebare.

Rick găsi un punct sensibil pe talia ei și o gădilă.

Ea se foi în poala lui.

- Te căsătorești cu mine?

Judy își așează mâinile pe fața lui și își privi viitorul.

- Da, mă căsătoresc cu tine.

Rick râse, o ridică și o învârti, după care o sărută din nou.

epilog

Munții acoperiți de zăpadă erau fundalul perfect pentru sâmbăta însorită de după Ziua Recunoștinței.

Hannah intră în grabă în cameră. Rochia lungă, de un roz prăfuit, îi îmbrățișa corpul de model perfect. Băieții de colegiu nu aveau nici o șansă.

- Toți sunt gata. Tata e pe drum.

Judy își aranjă mâneca scurtă a rochiei ei de mireasă și trase de mânuşile lungi până la cot. Meg trase trena în spatele ei, iar Rena îi dădu florile.

Mama ei o sărută pe obraz.

- Ești minunată.

- Mulțumesc, mamă!

- Ne vedem acolo.

După cât de plină era parcare, toată lumea din Hilton, Utah, umpluse stranele. Judy își iubea orașelul și nu-și imagina că se putea căsători altundeva, dar nu voia să locuiască acolo. Din fericire, Rick voia să rămână o vreme în LA, să vadă cum avea să le meargă. În secret, Judy știa că, de fapt, el spera că ea avea să accepte oferta de la Benson & Miller Designs. Judy voia să aștepte Anul Nou ca să ia acea decizie. În acel moment, nu voia decât să facă schimb de jurăminte cu bărbatul pe care îl iubea, în fața tuturor persoanelor importante din viața ei.

- Ai emoții? întrebă Hannah.

Judy își puse mâna pe stomac.

- Entuziasmată.

- Eu aproape că am leșinat când m-am căsătorit cu Joe, îi spuse Rena.

- Să nu-i spui asta mătușii Bella, altfel o să creadă că erai însărcinată când ai spus *da*.

O bătaie în ușa o făcu să simtă fluturi în stomac. Poate că era puțin emoționată.

Tatăl ei, îmbrăcat într-un frac negru, cu părul pieptănat pe spate, intră în cameră. O privi, iar Judy văzu lacrimi în ochii lui. Ea făcu ochii mari ca să-și alunge propriile lacrimi.

Meg îi dădu un șervețel.

- Termină cu asta! Dumnezeule, oprește-te!

Judy își făcu vânt și clipi ca să îndepărteze umezeala din ochi.

Sawyer se duse lângă ea, îi luă șervețelul din mână și îi șterse coada ochilor.

- Presupun că asta înseamnă că fata mea a crescut.

Judy îi zâmbi.

- Da.

Sawyer aruncă șervețelul și îi întinse brațul.

- Asta nu e bine.

Ea râse și se rezemă de el.

- Te iubesc, tată.

- Și eu te iubesc.

Marșul nupțial umplu sala, iar fetele se aliniară în fața lor.

Oamenii de treabă din Hilton adora petrecerile reușite, iar nunțile erau preferatele lor. Rick purta un frac negru elegant, iar părinții lui, pe care Judy îi întâlnise în vacanța de Ziua Recunoștinței, stăteau în primul rând ca să urmărească ceremonia. O promisese pe Judy cu o reticență pe care Judy era hotărâtă să o risipească.

Judy se uită spre socrii ei și îi surprinse privirea lui Rick în timp ce se îndrepta spre el. În fața preotului, își sărută tatăl pe obraz, apoi îl luă pe Rick de mână.

- Uau! șopti Rick, apoi păși lângă ea.

- Ești frumoasă.

- Nici tu nu arăți prea rău, *păpușică!*

Rick râse la auzul aceluia alint.

- Am o viață întreagă în care pot să-ți spun *păpușică*. Ador asta.

- Te iubesc, spuse ea zâmbind larg.

- Și eu te iubesc.

Ea îl înghionti, iar Neil ridică o sprânceană.

- Sunteți gata să începeți? întrebă Neil.

Rick și Judy chicotiră și își îndreptară atenția spre preot.